

F. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

Lovforslag nr. L 173. Fremsat den 21. marts 2002 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om banker og sparekasser, lov om fondsmæglerselskaber, lov om forsikringsvirksomhed, lov om realkredit, lov om forsikringsformidling, m.fl. finansielle love¹⁾, lov om et skibsfinansieringsinstitut samt lov om markedsføring

(Bidragsstruktur, præcisering af kompetenceforholdet ved udstedelse af regler om god skik, nyt kapitalinstrument, fortrinsstilling i konkurs til obligationsejere og swap-modparter)

§ 1

I lov nr. 501 af 7. juni 2001 om finansiel virksomhed foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, indsættes som nr. 12 og 13:

»12) Værdipapirhandler:

- a) Pengeinstitutter
- b) fondsmæglerselskaber
- c) realkreditinstitutter
- d) udenlandske kreditinstitutter
- e) udenlandske investeringsselskaber.

13) Investeringsselskab:

En juridisk person, hvis sædvanlige erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand på erhvervmæssigt grundlag.«.

2. I § 3, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Tilsvarende gælder for udenlandske kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial eller udbud af grænsoverskridende finansielle tjenesteydelser.«.

3. § 3, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretnings-skik og god praksis, jf. stk. 1 samt §§ 3 a-b.«.

4. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. En værdipapirhandler skal

- 1) handle loyalt og korrekt over for investorer og i disses bedste interesse og under hensyn til markedets integritet,
- 2) udføre investorernes handler med den nødvendige kompetence, omhu og hurtighed og under hensyn til markedets integritet og investorernes bedste interesse,
- 3) have og effektivt anvende de ressourcer og fremgangsmåder, der er nødvendige for den rette gennemførelse af sin virksomhed,
- 4) bestræbe sig på, at der ikke opstår interessekonflikter og, når sådanne ikke kan undgås, sørge for, at investorerne behandles korrekt,
- 5) udbede sig oplysninger hos investorerne om deres finansielle stilling, investeringserfaring og målsætninger, som er relevante for

¹⁾ Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af direktiv 2000/26/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, EF-Tidende nr. L 228 og 88/357/EØF, EF-Tidende nr. L 172 (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), Rådets direktiv 93/22 EØF, EF-Tidende nr. L 141, s. 27 (Investerings servicedirektivet) og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000, EF-Tidende nr. L 126 (Kreditinstitutdirektivet).

gennemførelsen af de ønskede tjenesteydelser, og

- 6) meddele de for investorerne relevante oplysninger i sine kontrakter, herunder hvilken erstatningsordning eller tilsvarende beskyttelse, der vil gælde for den påtænkte transaktion, hvilken dækning der ydes i henhold til de pågældende ordninger, eller at sådanne ordninger, eller at sådan beskyttelse ikke findes.

Stk. 2. Stk. 1, nr. 1)- 4), finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen med de ændringer, der følger af forholdets natur.

§ 3 b. Det påhviler danske værdipapirhandlere samt filialer af investeringsselskaber og kreditinstitutter, der har hjemsted i et tredjeland, hvor filialen har opnået tilladelse her i landet i henhold til lov om banker og sparekasser mv. og lov om fondsmæglerselskaber, at

- 1) træffe fyldestgørende foranstaltninger for at sikre investorernes ejendomsret til deres værdipapirer samt kontrakter vedrørende valutaspotforretninger i investeringsøjemed med henblik på at opnå fortjeneste på kursændring af valuta, og
- 2) organisere og opbygge deres virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter både mellem investorerne indbyrdes og mellem investorerne og værdipapirhandleren begrænses mest muligt.

Stk. 2. Værdipapirhandlere omfattet af stk. 1 må ikke uden investorernes udtrykkelige samtykke disponere over disses værdipapirer.

Stk. 3. Værdipapirhandlere omfattet af stk. 1 kan opbevare investorers værdipapirer i samme depot (samledepot), hvis værdipapirhandleren har informeret den enkelte investor om retsvirkningerne heraf, og denne har samtykket. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde give tilladelse til, at investorers og værdipapirhandlerens egne værdipapirer opbevares i samme depot. Værdipapirhandleren skal føre et register, hvoraf de enkelte investorers ejerforhold til de registrerede værdipapirer entydigt fremgår.

Stk. 4. I tilfælde af værdipapirhandlerens konkurs, betalingsstandsning eller lignende kan den enkelte investor på grundlag af registeret udtage sine værdipapirer af et samledepot, såfremt der ikke forinden er tvist om investorens ejendomsret.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fratage værdipapirhandlere retten til at føre samledepot efter stk. 3.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen med de ændringer, der følger af forholdets natur.«

5. I § 20, stk. 5, udgår: »et særligt«.

6. I § 65, stk. 2, indsættes i nr. 1 efter »træffer«: », bortset fra §§ 3-3 b,«.

7. I § 65, stk. 2, indsættes i nr. 2 efter »i forbindelse med dets udstedelse af regler«: »og i forbindelse med principielle sager om redelig forretningskik og god praksis samt tilsynssager om redelig forretningskik og god praksis, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder i henhold til §§ 3-3 b, samt«.

8. I § 65 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ved rådets behandling af sager om redelig forretningskik og god praksis, jf. stk. 2, nr. 2, indkaldes Forbrugerombudsmanden til at deltage i det pågældende dagsordenspunkt. Forbrugerombudsmanden har i sager om udstedelse af regler om redelig forretningskik og god praksis samme beføjelser som rådets medlemmer.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

9. I § 65, stk. 5, som bliver stk. 6, indsættes efter 1. pkt. som nyt 2. pkt.:

»1. pkt. gælder dog ikke ved behandling af sager om udstedelse af regler om redelig forretningskik og god praksis.«

10. § 68 affattes således:

»§ 68. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 3, stk. 1, og §§ 3 a-b.«

11. I § 72 indsættes efter stk. 1:

»Stk. 2. Finanstilsynet afgiver i samarbejde med Forbrugerstyrelsen årligt til økonomi- og erhvervsministeren en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og om erfaringerne med reglernes anvendelse, jf. § 3, stk. 2.«

12. I § 74, stk. 4, ændres: »§ 3« til: » §§ 3 - 3 b«.

13. Efter § 75 indsættes:

»Kapitel 7 a

Afgifter

§ 75 a. Finanstilsynets bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes af afgifter fra de virksomheder,

som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 75 b-75 k.

§ 75 b. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb i afgift til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedets Erhvervsygdomsikring betaler 510.000 kr.
- 2) ATP-fonden (Tillægspension, Midlertidig pensionsopsparing og Særlig pensionsopsparing) betaler 1.180.000 kr.
- 3) Danmarks Skibskreditfond betaler 230.000 kr.
- 4) Fondsbørser og autoriserede markedspladser betaler et grundbeløb på 9.500 kr. pr. selskab noteret ultimo det foregående år.
- 5) FUTOP Clearingcentralen A/S betaler 250.000 kr.
- 6) Garantifonden for indskydere og investorer betaler 95.000 kr.
- 7) Hver autoriseret pengemarkedsmægler betaler 15.000 kr.
- 8) Hver autoriseret værdipapirmægler betaler 15.000 kr.
- 9) Hver finansiel holdingvirksomhed betaler 5.000 kr.
- 10) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder betaler 10.000 kr. pr. serie.
- 11) Hver udsteder af elektroniske penge betaler 10.000 kr.
- 12) Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler 670.000 kr.
- 13) Værdipapircentralen A/S betaler 1.840.000 kr.

Stk. 2. Grundbeløb, jf. stk. 1, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

§ 75 c. Fondsmæglerselskaber betaler årligt 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Der pålægges altid en minimumsafgift på 15.000 kr.

Stk. 2. Forsikringsformidlingsvirksomheder betaler årligt 4,0 promille af deres provision og andre vederlag, dog minimum 1.000 kr.

Stk. 3. Innovationsforeninger betaler årligt 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling plus 0,005 promille af deres samlede balance.

Stk. 4. Filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 0,0006 promille af deres samlede balance plus garantier, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 d. Pengeinstitutter, sparevirksomheder og Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinsti-

tutter betaler årligt 49,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 e. Realkreditinstitutter betaler årligt 13,2 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 f. Forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser betaler årligt 18,3 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften opdeles i to lige store dele. Den ene del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bruttopræmier og medlemsbidrag. Den anden del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance reduceret med basiskapital, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 g. Forsikringsselskaber, der ikke udøver livsforsikringsvirksomhed, betaler årligt 14,7 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede direkte og indirekte bruttopræmieindtægter plus bruttoerstatninger, idet der ses bort fra negative præmieindtægter, dog minimum 2.000 kr. De forsikringsselskaber, som er omfattet af § 192 i lov om forsikringsvirksomhed, betaler dog en minimumsafgift på 800 kr.

§ 75 h. Investeringsforeninger og specialforeninger betaler årligt 4,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles mellem virksomhederne med 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling. Den resterende afgift fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af

stk. 1 omfattede virksomheders samlede balancer.

§ 75 i. Beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af §§ 75 d-h foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsmæglervirksomheder, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation.

Stk. 2. Fuld afgiftspligt påhviler enhver finansiel virksomhed og finansiel holdingvirksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende kalenderår.

Stk. 3. Hvis to eller flere virksomheder under Finanstilsynets tilsyn sammenlægges, betaler den fortsættende virksomhed den ophørte virksomheds afgift.

Stk. 4. Hvis en virksomhed ophører med at være under tilsyn på anden måde end ved sammenlægning, fastsættes afgiften for det kalenderår, hvori virksomheden ophører, på følgende måde:

- 1) Virksomheder omfattet af § 75 b betaler grundbeløbet.
- 2) Virksomheder omfattet af § 75 c betaler den fastsatte promille i forhold til afgiftsgrundlaget i det foregående års årsrapport eller indtægtsspecifikation. Hvis ikke det foregående års årsregnskab eller indtægtsspecifikation er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning eller indtægtsspecifikation.
- 3) Virksomheder omfattet af §§ 75 d-h betaler promillen fra den seneste afgiftsopkrævning i forhold til afgiftsgrundlaget i det seneste års årsrapport. Hvis ikke det seneste års årsrapport er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde godkende, at afgiftsbetalingen afventer den samlede afgiftsberegning.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde nedsætte afgiften.

§ 75 j. Afgifterne for det pågældende år opkræves primo december med betalingsfrist ultimo året.

Stk. 2. Afgifterne kan inddrives ved udpantning.

§ 75 k. Overskud og underskud reguleres over en opsparingskonto.

Stk. 2. En eventuel difference mellem den opkrævede afgift og den faktisk indbetalte afgift overføres som et samlet beløb til afgiftsopkrævning det efterfølgende finansår.«

§ 2

I lov om banker og sparekasser m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 787 af 4. september 2001, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b. Et pengeinstitut kan indgå leasingaftaler, hvor nutidsværdien af leasingtagers samlede forpligtelse efter leasingaftalen udgør mindst 65 % af det leasedes købspris. Forskellen mellem købsprisen og nutidsværdien af pengeinstitutts forpligtelse betegnes restrisiko. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om en større tilladt restrisiko for visse letomsættelige aktivgrupper.

Stk. 2. Hvis en tredjemand hæfter for en del af restrisiko, kan denne del fradrages ved opgørelse af restrisiko. Tredjemands forpligtelse skal tillægges vedkommendes engagement i henhold til § 23.«

2. I § 21, *stk. 1*, udgår: »med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 22, stk. 2,«.

3. § 21 a, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Kernekapitalen består af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital samt af overkurs ved emission og reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, medregnes i kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag udgør mindst 5 pct. af pengeinstitutts vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, må højst medregnes med 15 pct. af kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag.«

4. § 21 a, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, der ikke medregnes i kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 22, stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.«

5. § 22, stk. 1 og 2, affattes således:

»Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.
- 3) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod pengeinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2 nævnte kapital.
- 5) Långiverens krav mod pengeinstituttet må ikke være dækket af sikkerheder stillet af pengeinstituttet eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinnsret i forhold til pengeinstituttets øvrige kreditorer.
- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis pengeinstituttet ikke har frie reserver i forhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet.
- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet efter nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter samt egne gældsinstrumenter, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 2. Supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet.
- 2) De må ikke kunne tilbagebetales på ihænderens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långiverens krav mod pengeinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld.
- 4) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 5) De for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at forsætte sine aktiviteter.
- 6) Når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfalddato.
- 7) Erhvervelse af egne beviser til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, medregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.«.

6. § 22, stk. 4, ophæves.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 4 og 5.

7. § 22, stk. 5, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kapitalindskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalindskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«.

8. § 23 affattes således:

»§ 23. Et pengeinstituts engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital, jf. § 21 a, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et pengeinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af

den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af pengeinstitutts ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et pengeinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et pengeinstitut en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement forstås:

- 1) Tilgodehavender og kundens uudnyttede trækingsrettigheder.
- 2) Garantier og andre poster under strengen.
- 3) Kapitalandele og andre værdipapirer.
- 4) Rente- og valutakursrelaterede poster.
- 5) Aktie- og råvarerelaterede poster.
- 6) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led, i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab eller en associeret virksomhed, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 3 af pengeinstitutts engagement med det pågældende datterselskab. Pengeinstituttet kan dog højest undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i pengeinstitutts ansvarlige kapital efter § 21 a, stk. 9.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte yderligere bestemmelser om opgørelsen af engagementer, herunder at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«

9. § 23 a ophæves.

10. I § 24, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres: »de i § 23, stk. 1, og § 23 a, stk. 1, nævnte grænser.« til: »den i § 23, stk. 1, nævnte grænse.«

11. § 25 affattes således:

»§ 25. Et pengeinstitut må ikke eje fast ejendom, have kapitalandele i ejendomsselskaber eller have en restrisiko efter § 1 b, hvis værdi til sammen udgør mere end 25 % af dets ansvarlige kapital. Dog må pengeinstituttet ikke eje fast

ejendom eller kapitalandele i ejendomsselskaber til en værdi, der er højere end 20 % af dets ansvarlige kapital.

Stk. 2. Udlån og garantier til datterselskaber, der er ejendomsselskaber, skal medregnes til grænsen nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Ejendomme, som et pengeinstitut har erhvervet for derfra at drive egen virksomhed, er ikke omfattet af stk. 1.«

12. § 41 affattes således:

»§ 41. Er der inden for erhvervsforhold stillet kaution for lån ydet af et pengeinstitut, og udebliver låntager med hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 6 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag skriftligt gives meddelelse til enhver af kautionisterne eller til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på samtlige kautionisters vegne. Undladelse heraf medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne i det omfang, disses regreskrav mod låntageren er blevet forringet ved undladelsen.«

13. § 41 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 41 a. Har en kautionist udenfor erhvervsforhold stillet kaution for lån ydet af et pengeinstitut, og udebliver låntager med hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 3 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag gives skriftlig meddelelse herom til kautionisten. Bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis pengeinstituttet giver låntageren henstand, uden at kautionisten har givet samtykke hertil i det konkrete tilfælde.

Stk. 2. Overskrides fristen i stk. 1, kan kautionisforpligtelse kun gøres gældende over for kautionisten for det beløb, som låntagers gæld efter den sikrede fordring ville have udgjort, hvis låntager havde betalt alle ydelser rettidigt indtil det tidspunkt, som ligger 3 måneder forud for det tidspunkt, hvor meddelelse gives.

Stk. 3. Overskridelse af fristen i stk. 1 medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne i det omfang, disses regreskrav mod låntagerne er blevet forringet, selv om nedsættelsen af kautionisforpligtelsen efter stk. 2 tages i betragtning.

Stk. 4. En kautionist kan ikke hæfte for et beløb større end lånets hovedstol eller kredittens maksimum ved kautionaftalens indgåelse.

Stk. 5. Kautionsaftaler efter stk. 1 skal være skriftlige for at kunne gøres gældende.

Stk. 6. En kautionsforpligtelse efter stk. 1 bortfalder efter 10 år eller, hvis kautionsaftalen er indgået til sikkerhed for en kredit med variabelt beløb eller for et lån uden fast forfaldstidspunkt, efter 5 år, medmindre forpligtelsen forinden er gjort gældende af pengeinstituttet.

Stk. 7. Ved kautionsaftaler efter stk. 1 skal pengeinstituttet årligt og skriftligt meddele kautionisten størrelsen af den gældspost, som kautionen er stillet til sikkerhed for.

§ 41 b. Ved et pengeinstituts tegning af kapitalindskud omfattet af § 22 må instituttet ikke samtidig tilbyde lånefinansiering til køb af kapitalindskud.«

14. § 48 a, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Nævnets formand skal repræsentere juridisk, økonomisk eller regnskabsmæssig sagskundskab, og de øvrige medlemmer skal have en særlig ekspertise i værdiansættelse af aktiver og passiver.«

15. I § 48 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om udgifter til nævnets virksomhed.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

16. § 52 affattes således:

»**§ 52.** Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

17. § 54, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af bestemmelserne § 1, stk. 3, 5 og 6, §§ 1 a og 1 b, § 2, §§ 4 og 4 a, § 6, stk. 1, § 11, stk. 6, § 15 d, stk. 1, § 15 e, stk. 3, § 15 f, stk. 3, § 15 k, stk. 1, § 19 a, § 20, § 21, § 22, stk. 3, § 23, stk. 1-4, §§ 24 og 25, § 27, § 28, stk. 2, § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1, 7, 8, 9 og 10, § 35, § 37, stk. 5, §§ 38, 39, 39 a og 41 b, og §§ 47 og 48 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffeloven. Overtrædelse af bestemmelserne i § 42 a, stk. 1, straffes med bøde. Overtrædelse af aktieselskabslovens § 54, stk. 1, 1.-3. pkt., og stk. 2-4, og § 56, stk. 2, 1. pkt., straffes med bøde.«

§ 3

I lov om fondsmæglerselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 732 af 17. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 16, stk. 1, udgår: »med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 18, stk. 2,«.

2. § 17, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Kernekapitalen består af indbetalt aktiekapital samt af overkurs ved emission og reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, medregnes i kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag udgør mindst 5 pct. af fondsmæglerselskabets vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, må højst medregnes med 15 pct. af kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag.«

3. § 17, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, der ikke medregnes i kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 18 stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.«

4. § 18, stk. 1 og 2, affattes således:

»Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til fondsmæglerselskabet.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.
- 3) Gælden må kun tilbagebetales på fondsmæglerselskabets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod fondsmæglerselskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2 nævnte kapital.
- 5) Långiverens krav mod fondsmæglerselskabet må ikke være dækket af sikkerheder stillet af fondsmæglerselskabet eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til fondsmæglerselskabets øvrige kreditorer.
- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis fondsmæglerselskabet ikke har frie reserver i henhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af fondsmæglerselskabet.

- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give fondsmæglerselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades fondsmæglerselskabet at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 2. Supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til fondsmæglerselskabet.
- 2) De må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långiverens krav mod fondsmæglerselskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld.
- 4) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give fondsmæglerselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 5) De for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades fondsmæglerselskabet at fortsætte sine aktiviteter.
- 6) Når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato.
- 7) Erhvervelse af egne beviser til eje skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser, modregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.«.

5. § 18, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

6. § 18, stk. 4, der bliver stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kapitalindskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalindskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«.

7. § 19 affattes således:

»§ 19. Et fondsmæglerselskabs engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital, jf. § 17, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et fondsmæglerselskabs engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et fondsmæglerselskab skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et fondsmæglerselskab en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement forstås:

- 1) Tilgodehavender.
- 2) Garantier og andre poster under stregen.
- 3) Kapitalandele, og andre værdipapirer.
- 4) Rente- og valutakursrelaterede poster.
- 5) Aktie- og råvarerelaterede poster.
- 6) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for selskabet.

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led, i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte yderligere bestemmelser om opgørelsen af engagementer, herunder at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«.

8. § 20 ophæves.

9. I § 21, stk. 1, 2. pkt., ændres: »de i § 19, stk. 1, og § 20, stk. 1, nævnte grænser.« til: »den i § 19, stk. 1, nævnte grænse.«

10. § 32 affattes således:

»§ 32. Fondsmæglerselskaber under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

11. § 36, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 2, 4, 6 og 7, § 2, stk. 1 og 2, § 5, stk. 1 og 2, § 7, stk. 1, 4, 5 og 7, § 12 a, § 13, § 16, stk. 3, § 18, stk. 4, § 19, stk. 1-4, § 20 a, § 21, stk. 1, 2, 4 og 5, § 21 a, § 23, § 28 og § 30 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning.«

12. I § 38, stk. 3, 1. pkt., ændres: »§ 20« til: »§ 19«.

§ 4

I lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 696 af 15. juli 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 7, affattes således:

»7) Falck Danmark A/S;«.

2. I § 29 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ansøgning om koncession til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer) skal være ledsaget af oplysning om, hvem selskabet vil udpege som skadebehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

3. I § 123 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler for udfærdigelse af regnskaber, der dækker kortere perioder end årsregnskabet.«

4. § 127 a, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Forsikringselskaber skal udover aktiver, der modsvare solvensmargen med fradrag af de særlige bonushensættelser, til enhver tid have aktiver omfattet af § 128 til en samlet værdi, der mindst modsvare størrelsen af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.«

5. § 142 affattes således:

»§ 142. Bestemmelsen i aktieselskabslovens § 115, stk. 1, finder ikke anvendelse på en disposition, som er sædvanlig og erhvervsmæssigt begrundet. Finanstilsynet skal dog give tilladelse, når dispositionen vedrører et koncernforbundet selskab.

Stk. 2. Aktieselskabslovens § 115, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på et af et livsforsikrings-selskab inden for genkøbsværdien ydet lån mod pant i forsikringspolice.«

6. § 143 ophæves.

7. I § 151 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Udgifter, der efter skattelovgivningen påhviler administrationsboet, udredes forlods af administrationsboets midler.«

Stk. 4-5 bliver herefter stk. 5-6.

8. § 242 affattes således:

»§ 242. Virksomheder under tilsyn efter denne lov, herunder virksomheder i likvidation og administrationsboer, betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

9. I § 260, stk. 1, 2. pkt., udgår: »§ 143«.

§ 5

I lov om realkredit, jf. lovbekendtgørelse nr. 768 af 28. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 53, stk. 1 og 2, affattes således:

»Den ansvarlige kapital skal til enhver tid udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstituttets vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, dog mindst 150 mio. kr. For så vidt angår poster med markedsrisiko, vedrører kravet efter 1. pkt. alene realkreditinstituttets handelsbeholdning, jf. § 53 h, samt valutapositioner.

Stk. 2. Kravet til den ansvarlige kapital, bortset fra kravet om mindst 150 mio. kr., skal være opfyldt både i de enkelte serier med seriereservefonde og i realkreditinstituttet i øvrigt.«

2. § 53 a, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

3. § 53 a, stk. 3, der bliver stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om opgørelse af den ansvarlige kapital, herunder om medregning af og vilkår for optagelse af andre kapitalelementer.«

4. § 53 b, stk. 1, affattes således:

»Kernekapitalen består af indbetalt aktiekapital, overkurs ved emission, seriereservefonde i serier, hvor der ikke er tilbagebetalingspligt til låntagere, den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, jf. § 57, stk. 2, som ikke kan komme til udbetaling samt andre reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, medregnes i kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 2 nævnte fradrag udgør mindst 5 % af realkreditinstitutets vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, må højst medregnes med 15 % af kernekapitalen efter de i stk. 2 nævnte fradrag.«

5. § 53 c affattes således:

»§ 53 c. Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, der modsvarer kravet i § 53, stk. 2, gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, der ikke medregnes i kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 53 i, stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 % af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 53 b, stk. 2.«

6. § 53 g ophæves.

7. § 53 h, stk. 2, ophæves.

8. Efter § 53 h indsættes:

»§ 53 i. Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til realkreditinstitutionen.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.
- 3) Gælden må kun tilbagebetales på realkreditinstitutionens initiativ og med Finanstilsynets godkendelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod realkreditinstitutionen skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2, nævnte kapital.
- 5) Långiverens krav mod realkreditinstitutionen må ikke være dækket af sikkerheder stillet af realkreditinstitutionen eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrin-

ret i forhold til realkreditinstitutionens øvrige kreditorer.

- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis realkreditinstitutionen ikke har frie reserver i henhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af realkreditinstitutionen.
- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give realkreditinstitutionen mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades realkreditinstitutionen at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter samt egne gældsinstrumenter, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af realkreditinstitutionen, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 2. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, herefter kaldet »kapitalindskud«, medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til realkreditinstitutionen.
- 2) Kapitalindskud må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långiverens krav mod realkreditinstitutionen skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld.
- 4) Der må kun betales forfaldne renter på kapitalindskuddet, såfremt solvenskravet, jf. § 53, stk. 1 og 2, er opfyldt på forfaldstidspunktet.
- 5) Ikke betalte renter, der er udskudt, jf. nr. 4, forfalder først til betaling, når realkreditinstitutionen på ny opfylder solvenskravet, jf. § 53, stk. 1 og 2, og hvis Finanstilsynet forud har givet samtykke hertil eller ved indtræden af forfaldsdatoen for kapitalindskuddet.
- 6) Når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 % af den

oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfalddato.

- 7) Realkreditinstitutets øverste myndighed skal have ret til at nedskrive kapitalindskuddet og ikke-betalte renter, når seriereservefondene ikke længere har kernekapital, eller når en eventuel aktiekapital er nedskrevet helt, og såfremt instituttet enten efter nedskrivningen får tilført ny kapital, således at det opfylder solvenskravet, eller fusioneres med et andet institut. Kapitalindskuddet og ikke-betalte renter kan nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af instituttets eksterne revision og Finanstilsynet.
- 8) Erhvervelse af egne beviser til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af realkreditinstitutet, modregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.

Stk. 3. Udstedes kapital som nævnt i stk. 1 og 2 i form af massegældsbreve, skal realkreditinstitutet benævne disse kapitalbeviser

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for kapitalindskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalindskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«.

9. § 65 a affattes således:

»§ 65 a. Et realkreditinstituts engagement, jf. § 65 b, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 % af realkreditinstitutets ansvarlige kapital, jf. § 53 a.

Stk. 2. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 % eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital.

Stk. 3. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 4. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 2 fastsatte øvre engagementgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige

omstændigheder give et realkreditinstitut en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter alene garantier, der er påkrævet i henhold til realkreditlovgivningen.

Stk. 7. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 2 af realkreditinstitutets engagement med det pågældende datterselskab. Realkreditinstitutet kan dog højest undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i realkreditinstitutets ansvarlige kapital efter § 53 d, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om at der ved beregningen af de i stk. 1 og 2 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«.

10. § 65 b, stk. 1, affattes således:

»Ved et engagement forstås:

- 1) Udlån efter kapitel 5.
- 2) Reservefondslån.
- 3) Realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af kunden.
- 4) Kapitalandele.
- 5) Garantier og andre poster under stregen.
- 6) Rente og valutarelaterede poster.
- 7) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.«.

11. § 65 c ophæves.

12. I § 65 d udgår: », og § 65 c, stk. 6, 2. pkt.«.

13. § 95 affattes således:

»§ 95. Realkreditinstitutter under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 6

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbestemt kendtgørelse nr. 168 af 14. marts 2001, som ændret ved § 89 i lov nr. 501 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 a ændres: »§§ 4 a, 5 og 6« til: »§ 4 a samt § 3 a og § 3 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed«.

2. §§ 5 og 6 ophæves.

3. § 85 affattes således:

»§ 85. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

4. I § 93, stk. 1, 1. pkt., udgår: », § 6, stk. 2 og 3«, og i § 93, stk. 1, 2. pkt., udgår: », § 5, § 6, stk. 1«.

§ 7

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 672 af 9. juli 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 11. Forsikringsmæglerselskaber er forpligtede til at benytte betegnelsen »forsikringsmæglerselskab« eller deraf dannede forkortelser i deres navn. En person, der har fået Finanstilsynets tilladelse, jf. § 3, stk. 1 og § 4, stk. 3, som ansat forsikringsmægler, er forpligtet til ved udøvelse af forsikringsmæglervirksomhed at benytte betegnelsen »forsikringsmægler«. Dette indebærer, at andre betegnelser som f.eks. »registreret«, »statsautoriseret« eller »godkendt« ikke samtidig kan tilføjes navnet.

Stk. 2. Andre virksomheder og personer må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsmæglerselskaber eller forsikringsmæglere.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

2. § 12, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningskik og god praksis, jf. lov om finansiel virksomhed § 3, stk. 2.«

3. I § 13, stk. 5, indsættes efter »forsikringsmægleren«: »og dennes ansatte«.

4. § 18, stk. 1, affattes således:

»§ 18. Et forsikringsmæglerselskab eller en forsikringsmægler skal indberette kalenderårets indtjening med specifikation af indtægternes fordeling på forsikringsselskaber, andre forsikringsmæglere eller forsikringsmæglerselskaber

og kunder samt angive fordelingen af det til forsikringsselskaberne formidlede præmiebeløb. Indberetningen skal være modtaget i Finanstilsynet senest 5 måneder efter kalenderårets udløb. Indberetningen skal være forsynet med en erklæring fra en statsautoriseret eller registreret revisor om indberetningens overensstemmelse med de modtagne oplysninger fra forsikringsselskaber, forsikringsmæglere og forsikringsmæglerselskaber samt forsikringsmæglerens bogføring.«

5. § 19, stk. 1-2, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 19. Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringsmæglerselskabs tilladelse,

- 1) hvis der ikke længere er etableret behørig sikkerhed, jf. § 16,
- 2) hvis der på baggrund af den specifikation, der er nævnt i § 18, stk. 1, ikke kan antages at foreligge den fornødne uafhængighed,
- 3) hvis forsikringsmæglerselskabet gør sig skyldig i grov og gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller forskrifter udstedt i medfør af loven, eller
- 4) i de i § 5, stk. 1-3, nævnte tilfælde.

Stk. 2. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen for en forsikringsmægler, der udøver virksomhed som enkeltmand eller som interessentskab i de i stk. 1, nr. 1-3, nævnte tilfælde.

Stk. 3. Finanstilsynet tilbagekalder en ansat forsikringsmæglers tilladelse, såfremt

- 1) betingelsen i § 15 ikke længere er tilstede, eller
- 2) vedkommende har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov samt i grov eller gentagen forsømmelse i udøvelsen af virksomhed som forsikringsmægler, og Finanstilsynet finder, at de udviste forhold giver grund til at antage, at den pågældende ikke fremtidigt vil udøve sådan virksomhed på forsvarlig måde.«

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

6. I § 19, stk. 4, der bliver stk. 5, og i § 19, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 2, nr. 8« til: »stk. 3, nr. 2«.

7. § 19, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Tilladelse kan opnås på ny, såfremt

- 1) forsikringsmæglerselskabet opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, eller § 5, stk. 1 og 2,
- 2) forsikringsmægleren opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-11, eller
- 3) den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-10.«

8. Efter § 19 indsættes:

»§ 19 a. Tilladelsen til at udøve forsikringsmæglervirksomhed bortfalder, når

- 1) Finanstilsynet modtager underretning om forsikringsmæglervirksomhedens ophør,
- 2) en forsikringsmægler, der udøver virksomhed som enkeltmand eller som interessent, ikke opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-2 og 4,
- 3) en ansat forsikringsmægler ikke opfylder betingelserne i § 4, stk. 1-2, eller
- 4) en forsikringsmægler dør.

§ 19 b. Såfremt Finanstilsynet har tilbagekaldt et forsikringsmæglerselskabs eller en forsikringsmæglers tilladelse, eller tilladelsen er bortfaldet, bortfalder samtidig den ansatte forsikringsmæglers tilladelse, medmindre den pågældende kan dokumentere at have fået anden ansættelse som forsikringsmægler.

Stk. 2. En forsikringsmægler kan begære sin tilladelse som forsikringsmægler deponeret. Tilladelsen kan opnås på ny, såfremt forsikringsmægleren opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-11, eller den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-10.«.

9. § 20 affattes således:

»§ 20. Når tilladelsen til at drive forsikringsmæglervirksomhed er tilbagekaldt, bortfaldet eller deponeret, skal forsikringsmæglervirksomheden afvikles. Anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Ved tilbagekaldelse, bortfald eller deponering af en tilladelse fremsender Finanstilsynet samtidig en genpart heraf til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.«.

10. § 29 affattes således:

»§ 29. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

11. I § 32, *stk. 2*, tilføjes efter »§ 16, stk. 5«: »og § 31, stk. 5.«.

§ 8

I lov om udstedere af elektroniske penge, jf. lov nr. 502 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 32 affattes således:

»§ 32. Udstedere af elektroniske penge under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 9

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 7. marts 2001, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretnings-skik og god praksis, jf. lov om finansiel virksomhed, § 3, stk. 2.«.

2. § 81 affattes således:

»§ 81. Investeringsforeninger og specialforeninger under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 10

I lov om sparevirksomheder, jf. lov nr. 375 af 22. maj 1996 som ændret ved lov nr. 1327 af 20. december 2000 og lov nr. 502 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

2. § 11, stk. 5 og 6, ophæves.**§ 11**

I lov om innovationsforeninger, jf. lov nr. 1328 af 20. december 2000, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretnings-skik og god praksis, jf. lov om finansiel virksomhed, § 3, stk. 2.«.

2. § 56 affattes således:

»§ 56. Innovationsforeninger under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 12

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 5 af 4. januar 2001 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001 affattes § 27 d således:

»§ 27 d. Arbejdsmarkedets Tillægspension betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 13

I lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 281 af 1. maj 1995 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 10, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Lønmodtagernes Dyrtdsfond betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

2. § 10, stk. 6, ophæves.

Stk. 7 bliver herefter stk. 6.

§ 14

I lov om sikring mod følger af arbejdskade, jv. lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001 affattes § 57 o således:

»§ 57 o. Arbejdsmarkedets Erhvervssygdoms-sikring betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 15

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 23. februar 2001 affattes § 21, stk. 2, således:

»Stk. 2. Fonden betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 16

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 159 af 8. marts 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 6 a indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretnings-

skik og god praksis, jf. lov om finansiel virksomhed § 3, stk. 2.«.

2. § 67 affattes således:

»§ 67. Pensionskasser under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a, i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 17

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 264 af 4. maj 1999, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. Erklæres instituttet konkurs, anvendes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til kasseobligationerne svarende aktiver, herunder de instituttet tilhørende pantebrev, indskud, værdipapirer og fordringer vedrørende de til kasseobligationerne svarende finansielle instrumenter. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 2. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.«.

2. I § 4 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Institutet betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 18

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 699 af 17. juli 2000, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Stk. 1 finder ikke anvendelse for finansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler om god skik på det pågældende område.«.

2. Efter § 2, *stk. 4*, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Stk. 1-4, finder ikke anvendelse for finansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har fastsat regler om de i stk. 1-4 nævnte forhold.«.

3. Efter § 17, *stk. 4*, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Forbrugerombudsmanden kan uanset stk. 1-4, ikke udstede retningslinier, der alene retter sig mod finansielle virksomheder.«.

§ 19

Stk. 1. Loven træder i kraft 1. juli 2002, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Afgifter i § 1, nr. 13, opkræves med virkning fra den 1. januar 2002. Indberetninger efter § 7, nr. 3, skal foretages for kalenderåret 2002.

Stk. 3. § 2, nr. 1-11 og nr. 16, § 3, nr. 1-9 og nr. 11-12, samt § 5, nr. 1-12, træder i kraft den 1. januar 2003.

Stk. 4. § 41 a, stk. 4-6, finder anvendelse på kautionsaftaler, der er indgået 1. juli 2002 eller senere.

§ 20

Overgangsbestemmelser

Stk. 1. Indberetninger efter § 7, nr. 3, for kalenderåret 2001 skal foretages inden den 1. september 2002.

Stk. 2. Leasingaftaler, indgået før lovens ikrafttræden, er ikke omfattet af § 1 b i lov om banker og sparekasser.

Stk. 3. Bank- og sparekasselovens § 41 a, stk. 4-7, finder ikke anvendelse på kautionsaftaler, der er indgået før 1. juli 2002. Bank- og sparekasselovens § 41 a, stk. 1-3, finder kun anvendelse, hvis de pågældende ydelser er forfaldne efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. Akkumuleret overskud, jf. lovens § 1, nr. 13, til videreførelse ultimo 2001 opkræves i ekstraafgift fra de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder over 4 år. Afgiften fordeles forholdsmæssigt mellem de virksomheder, som betaler mere end minimumsafgift.

§ 21

Stk. 1. Bortset fra § 1, nr. 13, gælder loven ikke for Grønland og Færøerne, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 4 og 7 kan ikke sættes i kraft for Færøerne. Det samme gælder § 1 for så vidt angår forsikringsvirksomhed.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indledning

Lovforslaget indeholder følgende elementer:

For det første viderefører forslaget arbejdet med en ny lovstruktur på det finansielle område, der blev startet med vedtagelsen af lov nr. 501 af 7. juni 2001 om finansiel virksomhed. Der indsættes et fælles kapitel om afgiftsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, ligesom reglerne om god forretningsskik harmoniseres yderligere. Det er tanken at fortsætte lovreformarbejdet med en yderligere harmonisering og sammenskrivning af regler samt en ændret lovstruktur. Der forventes fremsat et større forslag til lovreform i den kommende folketingssamling, 2002/2003.

Der er behov for en klar og entydig kompetencefordeling på god skik-området. Lovforslaget indebærer, at kompetencen til at fastsætte regler om god skik for den finansielle sektor fremover skal ligge hos økonomi- og erhvervsministeren. Med den fornødne klarhed på området, skal modellen være med til at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse i den finansielle sektor.

Obligationer udstedt af Danmarks Skibskreditfond opnår med lovforslaget fortrinnsstilling i konkurs, hvilket allerede er tilfældet for obligationer udstedt af realkreditinstitutterne. Der gives endvidere fortrinnsstilling i konkurs til de rente- og valutakursgaranter, der har indgået såkaldte swap-aftaler med Skibskreditfonden. Lovforslaget sikrer, at obligationer udstedt af Danmarks Skibskreditfond (Skibskreditfonden) fortsat kan betragtes som såkaldt særligt guldrandede, og at Skibskreditfonden fortsat kan yde internationalt konkurrencedygtig finansiering.

Lovforslaget indeholder endeligt nogle ændringer til de enkelte sektorlove. Der foreslås indført et nyt kapitalinstrument samtidig med at muligheden for at medregne kortfristet supplerende kapital bortfalder.

God skik regler

De finansielle virksomheder reguleres i dag af såvel de finansielle love som af markedsføringslovens reg-

ler om redelig forretningsskik og god praksis (god skik).

Det har især på værdipapirområdet vist sig, at Fondsrådet og Forbrugerombudsmandens overlappende kompetence vedrørende god værdipapirhandelsskik skaber problemer og usikkerhed for både virksomheder og forbrugere. Finanstilsynet har endnu ikke anvendt sin beføjelse til - efter forelægning for Det Finansielle Virksomhedsråd - at fastsætte regler for god skik i den finansielle sektor, men hvis det sker, vil der også på dette område kunne opstå retsikkerhed for virksomhederne.

Entydige regler på det finansielle område baseret på en klar, formel kompetencefordeling mellem myndighederne forudsætter derfor en ændring af regelgrundlaget.

Med henblik på at skabe en mere klar retstilstand og dermed øget retssikkerhed på området foreslås det, at der sker en afklaring af kompetencefordelingen vedrørende regler om god skik. Reglerne skal på den ene side sikre, at forbrugerne får en rimelig behandling. På den anden side skal reglerne sikre et fortsat velfungerende finansielt marked.

Det foreslås, at økonomi- og erhvervsministeren får kompetence til at udstede regler om god skik for de virksomheder, der er reguleret af de finansielle tilsynslove.

Dette indebærer, at Forbrugerombudsmandens kompetence til at fastsætte regler om god skik, der alene vedrører de finansielle virksomheder, overføres til økonomi- og erhvervsministeren. Lovforslaget indeholder derfor et forslag til ændring af markedsføringsloven, hvor det er blevet præciseret, at reglerne om god markedsføringsskik, vildledning af kunder m.m. samt adgangen for Forbrugerombudsmanden til at fastsætte retningslinier ikke finder anvendelse i det omfang, økonomi- og erhvervsministeren har fastsat regler om god skik. Forbrugerombudsmandens tilsyn i forhold til finansielle virksomheder indskrænkes tilsvarende, idet tilsynet med de bindende regler tillægges Finanstilsynet. Med lovforslaget tages der højde for varetagelsen af det tilsyn, som Danmark er forplig-

F. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

tet til efter kreditaftaledirektivet (87/102/EØF), direktivet om vildledende reklame (84/450/EØF) og direktivet om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (93/13/EØF) på det finansielle område.

Økonomi- og erhvervsministerens regeludstedelse sker på basis af et oplæg udarbejdet af Finanstilsynet i samarbejde med Forbrugerstyrelsen, og efter at Finanstilsynet har forelagt oplægget for Det Finansielle Virksomhedsråd og Fondsrådet alt efter, hvilke regler om god skik der konkret er tale om.

I lovforslaget er det foreslået, at Forbrugerombudsmanden indkaldes til at deltage i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd, når rådet drøfter regler om god skik. Det er samtidig foreslået, at medlemmerne af rådet samt Forbrugerombudsmanden ikke vil være underlagt tavshedspligt, når Det Finansielle Virksomhedsråd behandler sådanne regelsæt. Herved sikres, at offentligheden kan få kendskab til den meningsudveksling, der er fundet sted i Det Finansielle Virksomhedsråd til gavn for forbrugerbeskyttelsen.

Når oplægget har været behandlet i Det Finansielle Virksomhedsråd, afgiver medlemmerne af rådet samt Forbrugerombudsmanden samlet deres bemærkninger til oplægget. Justerede oplæg samt eventuelle forskellige holdninger til udkastet fremsendes til økonomi- og erhvervsministeren, der efter en bred høring blandt myndigheder og organisationer udsteder reglerne. Økonomi- og Erhvervsministeriet udarbejder en handlingsplan for udstedelsen af bindende regler om god skik generelt. Det vil af denne handlingsplan bl.a. fremgå, at der skal være udstedt regler om god skik på forsikringsområdet senest den 30. juni 2003.

Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af regler om god skik for finansielle virksomheder udstedt af økonomi- og erhvervsministeren. Tilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle klager, man får forelagt, men kan på basis af en klage, af egen drift eller efter anmodning herom fra Det Finansielle Virksomhedsråd eller Forbrugerombudsmanden behandle spørgsmål om god skik.

Finanstilsynets tilsyn omfatter tillige det offentlige tilsyn med overholdelsen af kreditaftaledirektivet, direktivet om vildledende reklame og direktivet om urimelige vilkår i forbrugeraftaler i det omfang regler om god skik omfatter forhold, der er dækket af disse direktiver. Finanstilsynet vil blive udpeget som søgsmålskompetent efter lov om forbud til beskyttelse af forbrugernes interesser til at anlægge forbudssager i andre medlemsstater for at stoppe en ulovlig grænseoverskridende markedsføring på det finansielle område.

Såfremt en sag om god skik har vidtrækkende eller principiel betydning, skal Finanstilsynet forelægge sagen for Det Finansielle Virksomhedsråd, der rådgiver Finanstilsynet om sagen, forinden Finanstilsynet træffer afgørelse. Forbrugerombudsmanden deltager i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd, når rådet drøfter disse konkrete sager. Når sådanne sager behandles, er medlemmerne af Det Finansielle Virksomhedsråd samt Forbrugerombudsmanden bundet af de særlige tavshedspligtsregler, der er fastlagt i lovgivningen.

Hvis en virksomhed handler i strid med regler om god skik, kan Finanstilsynet i overensstemmelse med reglerne i lov om finansiel virksomhed udstede påbud om berigtigelse. Hvis virksomheden ikke berigtiger forholdet, straffes dette med bøde. Påbud kan gives til såvel enkelte virksomheder som til en sammenslutning af virksomheder. Muligheden for at give påbud til en sammenslutning af virksomheder har primært relevans i forbindelse med overholdelse af EU-retlige forpligtelser, herunder direktivet om urimelige kontraktvilkår.

Det forudsættes endvidere, at enhver med retlig interesse vil kunne påberåbe sig god skik ved et civilt søgsmål på samme måde, som hvis området havde været reguleret efter markedsføringsloven.

Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, dvs. angående et spørgsmål af økonomisk betydning, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævner. Der er tale om Pengeinstitutankenævnet, Realkreditankenævnet, Ankenævnet for Investeringsforeninger og Ankenævnet for forsikring. Erhvervsdrivende kan som i dag indbringe sådanne sager for domstolene. Finanstilsynets afgørelser kan af den, afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet. I det omfang ankenævnet giver Finanstilsynet medhold i sin afgørelse, vil afgørelsen kunne håndhæves efter straffebestemmelserne i de finansielle love.

Finanstilsynet afgiver i samarbejde med Forbrugerstyrelsen årligt til økonomi- og erhvervsministeren en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og om erfaringerne med reglernes anvendelse.

Afgifter til Finanstilsynet

Finanstilsynets bevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes fuldt ud af afgifter fra de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder inden for rammerne af den årligt vedtagne finanslovsbevilling. Da Finanstilsynet er et enhedstilsyn, er det hele den finansielle sektors ansvar at afholde udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed.

Forslaget samler bestemmelserne om afgiftens størrelse og beregningsmodel for de enkelte virksomhedstyper i lov om finansiel virksomhed. På den måde skabes et bedre overblik over, hvor stort et beløb, de enkelte virksomheder skal afholde.

Kapitalinstrumenter

Forslaget indfører mulighed for at medregne en ny form for kernekapital i overensstemmelse med Basel komiteens retningslinier herom. Muligheden for at udstede kernekapital i fremmed valuta vil give virksomhederne bedre mulighed for at få tilført kapital på de internationale markeder.

De pågældende kapitalinstrumenter opfylder ikke de skattemæssige kriterier for at kunne anerkendes som gæld. Skatteministeren vil dog i næste samling fremsætte et lovforslag, der sikrer, at disse kapitalinstrumenter kan behandles som gæld i skattemæssig henseende. Ændringen vil få samme ikrafttræden som reglerne for instrumenternes indførelse.

For at forenkle kapitaldækningsreglerne, foreslås de gældende regler om, at kortfristet supplerende kapital kan indgå i solvensopgørelsen samtidig ophævet. Denne mulighed har ikke været anvendt for fondsmæglerselskaber og realkreditinstitutter og har ikke været anvendt for pengeinstitutter siden 1997.

Skibskreditfonden

Baggrund

Danmarks Skibskreditfond (Skibskreditfonden) har som formål at drive skibsfinansieringsvirksomhed. Skibes indtjening og prisfastsættelse er primært i amerikanske dollars (USD), og lånene etableres derfor som hovedregel som fast- eller variabelt forrentede lån i USD.

Skibskreditfonden skaffer kapital til udlån gennem udstedelse af obligationer. Fondens obligationer betragtes som »særligt guldrandede«. Dette skyldes, at forsikringsselskaber efter lov om forsikringsvirksomhed - på baggrund af en EF-retlig regulering - må have placeret op til 40 pct. af deres forsikringsmæssige hensættelser i bl.a. Skibskreditfondens obligationer. Det væsentligste er dog signalværdien i at være særligt guldrandet, idet den særlige guldrandethed viser, at disse obligationer tillægges stor sikkerhed og dermed bedre kurser.

Såfremt Skibskreditfondens obligationer ikke blev anset for særligt guldrandede, ville det alene være muligt for et forsikringsselskab at anbringe op til 10 pct. af sine forsikringsmæssige hensættelser heri. Dette vil bevirke, at Skibskreditfondens obligationer ikke vil

blive betragtet på samme måde som hidtil. Desuden ville der ikke kunne opnås samme kurser på obligationerne og dermed samme afledte finansieringsmæssige fordel.

I realkreditloven har man for at sikre den særlige guldrandethed tillagt obligationsejerne fortrinsstilling i konkurs, således at obligationsejerne fyldestgøres forud for almindelige kreditorer.

For så vidt muligt at skabe en tilsvarende retstilstand og samtidig skabe vished for, at lovgivningen omkring Skibskreditfonden er i overensstemmelse med EF-retten, bør ejere af obligationer i Skibskreditfonden have en tilsvarende fortrinsstilling i konkurs.

Et tilsvarende krav om fortrinsstilling for obligationsejere er medtaget i investeringsinstitutdirektivet. I solvensnøgletalsdirektivet er det bestemt, at medlemsstater undtagelsesvis kan lade obligationer, der opfylder det anførte krav i investeringsinstitutdirektivet, vægte lavere ved solvensopgørelsen i kreditinstitutter. Danmark har udnyttet denne undtagelse for obligationer udstedt af realkreditinstitutter og obligationer udstedt af Danmarks Skibskreditfond, jf. Finanstilsynets bekendtgørelser om kapitaldækning for pengeinstitutter og forsikringsholdingselskaber m.v., fondsmæglerselskaber og realkreditinstitutter.

Lovforslagets formål er således fortsat at sikre den størst mulige efterspørgsel og guldrandethed af Skibskreditfondens obligationer og dermed give fonden de bedst mulige finansieringsmuligheder.

Om Skibskreditfonden

Skibskreditfonden må betegnes som et institut på linje med et realkreditinstitut. Således er det et fælles kendetegn, at der ydes udlån mod pant, at der er fastsat krav til egenkapitalens størrelse, og at der udøves tilsyn af Finanstilsynet.

Skibskreditfonden sikrer risikospredning gennem et princip om spredning af lån på skibstyper ud fra den betragtning, at pantesikkerhederne er fundamentet for fondens virke og soliditet. Der er af fonden fastsat særlige regler for risikoprofilen for dens udlån.

Skibskreditfondens muligheder for at tilbyde lang og konkurrencedygtig finansiering har været en væsentligt forudsætning for væksten hos fondens kunder. En fordyrelse af disse virksomheders lånemuligheder i fonden - som det vil være tilfældet, hvis fondens obligationer ikke fortsat bliver betragtet som særligt guldrandede - vil have betydning for den fortsatte vækst i disse virksomheder.

Som finansieringsinstitut er det afgørende for Skibskreditfonden at have sikre og billige refinansie-

ringsmuligheder for at kunne yde lån til konkurrence-dygtige priser.

Lovforslagets indhold

Lovforslaget skal give ejere af obligationer udstedt af Skibskreditfonden fortrinsstilling frem for almindelige kreditorer i forbindelse med konkurs. Samtidig skal forslaget give en tilsvarende fortrinsstilling til de swap-modparter mv. (valutakurs- og rentegaranter), som Skibskreditfonden har indgået aftale med. Anvendelsen af swap-aftaler mv. er omfattet af fondens politik for styring af finansielle risici, der efter § 13 i bekendtgørelse om Danmarks Skibskreditfond er godkendt af Finanstilsynet.

Fortrinsstillingen for obligationsejerne medfører, at de står forrest til at søge sig fyldestgjort i instituttets aktiver, som primært er de med pant sikrede udlån. Den samlede virkning heraf er, at obligationsejerne opnår en høj grad af sikkerhed, hvilket påvirker renten positivt.

Aftalerne med swap-modparterne skal udligne de valuta- og rentemisforhold, som opstår mellem fast eller variabelt forrentede udlån i USD og låntagning ved udstedelse af fastforrentede obligationer i danske kroner. Sikkerheden for Skibskreditfondens obligationer er pant i de finansierede skibe, som overvejende vurderes og prisfastsættes i USD. Der er derfor et valutamisforhold mellem obligationsrestgælden og pantets værdi. Skibskreditfonden udlåner derfor i USD og indgår swap-aftaler med modparter, som sikrer Skibskreditfonden, at den uanset kursfald på USD ikke får et valutakurstab. Swap-modparterne har i denne situation en forpligtelse over for Skibskreditfonden. Modsat har swap-modparterne ved kursstigning på USD en fordring på Skibskreditfonden. Swap-aftalerne oprettes i tilknytning til lånene og fastsættes til den dollarkurs, der var gældende på tidspunktet for lånenes udbetaling. Det krav, der opstår over for swap-modparten i tilfælde af dollarkursfald, afdækker således særskilt den valutarisiko, der består for låneporteføljen. Omvendt er det krav, som swap-modparten måtte have i tilfælde af en dollarkursstigning, særskilt knyttet til låneporteføljen. Hvis provenuet fra obligationsudstedelsen bliver investeret i et variabelt forrentet aktiv, bliver rentemisforholdet lukket tilsvarende med en renteswap. Swap-aftalerne er derfor i tilknytning til obligationsudstedelsen at betragte som en integreret og nødvendig del af finansieringen af låneporteføljen.

Skibskreditfonden har oplyst, at en efterstillelse af swap-modparterne i forhold til obligationsejerne må antages at betyde, at indgåelse af swap-aftaler bliver dyrere, ligesom det kan blive vanskeligt eller umuligt

at indgå swap-aftaler med tilstrækkelig lang løbetid. Det er ikke umiddelbart muligt at opgøre de øgede omkostninger, men da finansiering af skibe internationalt er undergivet hård konkurrence, vil prisstigninger kunne svække konkurrenceevnen for fonden og dermed for dansk skibsfart og -byggeri.

Der er ikke nogen umiddelbar økonomisk usikkerhed forbundet med at tillægge swap-modparterne fortrinsstilling sideordnet med obligationsejerne. Virkningen af sidestillingen er, at obligationsejerne i tilfælde af konkurs må dele fondens aktiver med swap-modparterne, hvilket muligvis også er retsstillingen i dag. Når obligationsejerne i forbindelse med en konkurs i Skibskreditfonden skal dele aktiverne med swap-modparterne, vil det endvidere være meget usikkert, hvilken økonomisk konsekvens dette måtte få. Således afhænger swap-modparternes krav af, om dollarkursen er steget eller faldet siden indgåelsen af aftalen. Der kan forekomme situationer, hvor valutakursudviklingen medfører, at obligationsejernes dividende ved fondens eventuelle konkurs bliver mindre som følge af indgåelsen af swap-aftaler end uden, men det omvendte kan også blive tilfældet.

De simple kreditorer, der med nærværende lovforslag efterstilles obligationsejerne og swap-modparterne i konkurs, udgør kun et mindre beløb i forhold til obligationsejerne og swap-modparterne.

Den omstændighed, at swap-modparterne sidestilles med obligationsejerne i konkurs, medfører ikke, at swap-aftalerne dermed bliver særligt guldrandede.

Gældende regler

Den »særlige guldrandethed« af Skibskreditfondens obligationer følger af, at et forsikrings-selskab efter lov om forsikringsvirksomhed § 129, stk. 7, kan købe obligationer i Skibskreditfonden for et beløb på op til 40 pct. af de forsikringsmæssige hensættelser.

Dette skyldes, at Skibskreditfondens obligationer anses for obligationer omfattet af forsikringsvirksomhedslovens § 128, stk. 1, nr. 3, om realkreditobligationer og andre obligationer med tilsvarende sikkerhed.

Det fremgår direkte af bemærkningerne til lovforslaget fra 1993, som indførte denne regulering, at »kategorien andre danske obligationer med tilsvarende sikkerhed [omfatter] ... f.eks. obligationer udstedt af ... Danmarks Skibskreditfond« (F.T. 1993-1994, Tillæg A, sp. 4291).

Det EF-retlige problem er, at lov om forsikringsvirksomhed m.h.t. 40 pct.-grænsen implementerer bestemmelser i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv, hvorefter det er en betingelse for 40 pct.-grænsen, at »provenuet ... ifølge fortrinsret

anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emitentens side«.

Økonomi- og Erhvervsministeriet finder det derfor bedst stemmende med EF-retten, at der udtrykkeligt i lov om et dansk skibsfinansieringsinstitut sker en regulering af konkursordenen, ligesom det er sket i realkreditloven. Regulering af konkursordenen med en bestemmelse uden for konkursloven er dermed ikke ukendt i dansk ret, men der er fortsat tale om en undtagelse fra hovedreglen.

Øvrige ændringer

Efter forslaget indsættes der i bank- og sparekasse-loven en beskrivelse af, hvilke former for leasingaktiviteter, et pengeinstitut må udøve. Forslaget skal ses som en følge af, at pengeinstitutter efter de gældende regler kan udøve leasingvirksomhed i det omfang der er tale om finansiel leasing. Det har imidlertid været vanskeligt at foretage en afgrænsning af begrebet »finansiel leasing« i praksis.

Forslaget indeholder et sæt nye regler, der beskytter kautionister, som kautionerer uden for erhvervsforhold. Reglerne er baserede på Finansrådets og Forbrugerrådets fælles holdning af 14. september 2001 til regler om privat kaution. Reglerne indeholder en række beskyttelsesforanstaltninger for kautionisterne, eksempelvis tidsbegrænsning af kautionen.

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i bank- og sparekasseloven, hvorefter økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om udredning af udgifter til Værdiansættelsesnævnet. Bemyndigelsen forventes at munde ud i en model, hvorefter udgifterne skal betales af det pengeinstitut, der anmoder nævnet om at træffe afgørelse. Dette vil alene omfatte de udgifter, der er forbundet med en afgørelse, som nævnet træffer på begæring af et pengeinstitut. Forslaget skal ses ud fra en rimeligheds- og proportionalitetsbetragtning, således at det alene er det enkelte pengeinstitut der belastes af udgifter til afgørelser, der vedrører det pågældende pengeinstitut.

Forslaget til ansvarsforsikring for motorkøretøjer udspringer af gennemførelsen af et direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaters lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, jf. Rådets direktiv 73/239/EØF, EF-Tidende nr. L 228 og 88/357/EØF, EF-Tidende nr. L 172 (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv). Efter forslaget gøres en koncession til ansvarsforsikring for motorkøretøjer betinget af, at det pågældende forsikrings-selskab udpeger en skadesrepræsentant i de øvrige EU-lande. Forslaget har til formål at forbedre skadelidtes retsstil-

ling i forhold til de gældende regler ved at sikre, at skadelidte fremover kan nøjes med at kontakte et udenlandsk forsikrings-selskab ved at rette henvendelse til selskabets skadesrepræsentant i sit eget land.

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i lov om forsikringsvirksomhed der præciserer, at udgifter der efter skattelovgivningen påhviler administrationsboet, forlods skal afholdes af administrationsboets midler.

Efter forslaget til lov om forsikringsformidling, skal godkendte forsikringsmæglere benytte betegnelsen »forsikringsmægler-selskab« eller »forsikringsmægler« i tilknytning til navnet. Forslaget medfører, at andre betegnelser ikke samtidigt må anføres i tilknytning hertil. Det foreslås endvidere, at reglerne om tilladelse præciseres, således at det fremgår klart af lovtæksten, i hvilket situationer Finanstilsynet kan tilbagekalde en tilladelse.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at medføre behov for 1 AC-årsværk i Finanstilsynet til behandling af sager om god skik. Udgifterne hertil skønnes at være 0,4 mio. kr. årligt. Hertil kommer driftsudgifter på 0,1 mio. kr. årligt. Udgifterne dækkes af den finansielle sektors bidrag til Finanstilsynet.

Erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget har været forelagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsen med henblik på forelæggelse for et testpanel. Styrelsen har vurderet, at konsekvenserne er af så begrænset omfang, at der ikke er behov for at forelægge lovforslaget for et testpanel.

Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

Lovovervågning

På Økonomiministeriets ressortområde vil lovovervågningen ske i tæt samarbejde med den finansielle sektor. En gang om året vil økonomiministeren afgive en redegørelse til Folketingets Erhvervsudvalg, som bl.a. vil indeholde en beskrivelse af de indhøstede erfaringer med de love, der deltager i lovovervågningen. Endvidere vil Finanstilsynet på baggrund af indhøstede erfaringer med administration af lovgivningen en gang årligt foretage en evaluering af, i hvilket omfang forudsatte mål og effekter af vedtagne lovforslag rent faktisk kan realiseres.

Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelse, der gennemfører dele af direktiv 2000/26/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, EF-Tidende nr. L 228 og 88/357/EØF, EF-Tidende nr. L 172 (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), Rådets direktiv 93/22 EØF, EF-Tidende nr. L 141, s. 27 (Investerings servicedirektiv) og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000, EF-Tidende nr. L 126 (Kreditinstitutdirektiv).

For så vidt angår Skibskreditfonden præciserer forslaget, at obligationsejere har fortrinsstilling ved en eventuel konkurs. Herved sikres det, at de EU-retlige betingelser for at betragte obligationerne som særligt sikre, er opfyldt.

Høring

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Centralforeningen for Danske Assurandører, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk Metalarbejderfor-

bund, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det Økonomiske Råd, Erhvervenes Skattesekretariat, Erhvervsdirektoratet, Finansforbundet, Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S, Finansministeriet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finansstyrelsen, Fondsrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af J.A.K. Andelskasser, Foreningen af Jernskibs- og maskinbyggerier i Danmark, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglernes Brancheforening, FTF, Garantifonden for indskydere og investorer, Handelskammeret, Håndværksrådet, InvesteringsForeningsRådet, Justitsministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Københavns Fondsbørs A/S, Landsorganisationen i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Pengeinstitutternes Betalingssystemer A/S, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Rederiforeningen af 1895, Rigsombudsmanden på Færøerne, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Socialministeriet, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsministeriet, Udenrigsministeriet og Værdipapircentralen A/S.

Samlet vurdering af lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Udgifterne anslås til 0,5 mio. kr. årligt for Finanstilsynet, som dækkes af bidrag fra den finansielle sektor.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bl.a. bestemmelser, der gennemfører dele af en række direktiver på det finansielle område. Der henvises i øvrigt til afsnittet »Forholdet til EU-retten«.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Forslaget til nr. 12 definerer værdipapirhandlere. Begrebet omfatter danske pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og realkreditinstitutter samt kreditinstitutter og investeringselskaber hjemmehørende i udlandet og som driver virksomhed her i landet i gennem en filial eller grænseoverskridende tjensteydelsesvirksomhed. Forslaget svarer til forståelsen af og den nuværende brug af begrebet i lov om værdipapirhandel m.v.

Forslaget til nr. 13 definerer investeringselskaber. Definitionen svarer til definitionen i Investeringsservice-direktivet.

Til nr. 2

Det foreslås, at grænseoverskridende handel med finansielle tjensteydelser fremgår direkte af lovteksten. Derved undgås enhver tvivl om, at dette er omfattet af reglen i § 3, stk. 1.

Forslaget ændrer således ikke ved den gældende retstilstand, men præciserer, at reglen i § 3, stk. 1, finder anvendelse på alle finansielle virksomheder, der udøver virksomhed her i landet, uanset om virksom-

hedsudøvelsen sker gennem dansk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel virksomhed fra et andet EU eller EØS-land.

Reglen finder alene anvendelse i det omfang, den finansielle virksomhed faktisk udøver grænseoverskridende virksomhed i Danmark. Udenfor reglens anvendelsesområde falder således den situation, at en dansk forbruger selv henvender sig direkte til en virksomhed i et andet EU eller EØS-land, og hvor virksomheden ikke tilbyder grænseoverskridende aktiviteter i Danmark.

De krav i lovgivningen om god skik, der stilles til finansielle virksomheder her i landet vil blive anvendt på de udenlandske kreditinstitutter, forsikringselskaber og investeringselskaber, selvom disse virksomheder i øvrigt er underlagt hjemlandstilsyn. Dette er i overensstemmelse med de EU-retlige principper om at tilgodese det almene vel, forudsat at der ikke sker diskrimination og at reguleringen er objektivt nødvendig.

Der gælder, for de enkelte typer af finansielle virksomheder, forskellige regler for, i hvilket omfang grænseoverskridende virksomhed er tilladt. Forslaget forudsætter, at den grænseoverskridende virksomhed er lovlig. Spørgsmål herom må derfor afgøres efter de relevante sektorlove.

Til nr. 3

Det foreslås, at kompetencen til at fastsætte regler om god skik flyttes til økonomi- og erhvervsministeren. Reglerne vil f.eks. kunne vedrøre krav om information i forbindelse med etablering af kundeforhold, øget gennemsigtighed, bonusprognoser for pensionsopsparing, udformning af afregningsnotater ved handel med fremmed valuta m.v. Fastsættelse af regler vil i praksis skulle ske på baggrund af et oplæg udarbejdet af Finanstilsynet i samarbejde med Forbrugerstyrelsen. Indholdet kan forinden – efter sædvanlig praksis ved regeludstedelse – være drøftet med relevante brancheorganisationer. Forinden udkast til bekendtgørelse sendes i høring, skal dette forelægges Det Finansielle Virksomhedsråd med deltagelse af Forbrugerombudsmanden, jf. lovforslagets § 1, nr. 7-9. Efter rådets behandling af sagen afgiver deltagerne samlet deres bemærkninger til udkastet til god skik-regler. Eventuelle forskellige holdninger til udkastet afspejles i de samlede bemærkninger. Denne fremgangsmåde indføres i rådets forretningsorden. På baggrund af bemærkningerne udarbejdes et revideringsforslag, som økonomi- og erhvervsministeren sender i høring. Hvis der efter høringen er behov herfor, forelægges et revideret udkast på ny for rådet med deltagelse af Forbrugerombudsmanden. På baggrund af forelæggelsen udarbejder rådet en beskrivelse af problemstillingen og de synspunkter, som er fremført af høringsparterne, herunder en mulig løsning. De relevante parter indkaldes til møde i Økonomi- og erhvervsministeriet med henblik på en drøftelse af sagen. Herefter udsteder ministeren de endelige regler. Samme procedure følges ved ændring af allerede udstedte bekendtgørelser.

Forbrugerombudsmandens kompetence til at fastsætte regler om god skik, der alene vedrører de finansielle virksomheder, overføres med forslaget til økonomi- og erhvervsministeren. Reglerne om god skik kan således vedrøre forhold, der ellers ville være omfattet af markedsføringslovens §§ 1 og 2. Med lovforslaget tages der højde for varetagelsen af det offentligtretlige tilsyn, som Danmark er forpligtet til efter kreditaftaledirektivet (87/102/EØF) og direktivet om urimelige forbrugervilkår (93/13/EØF) på det finansielle område. Forbrugerombudsmandens kompetence til at træffe generelle foranstaltninger efter markedsføringsloven, der ikke specifikt vedrører den finansielle sektor, består uændret. Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 18, samt de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Forslaget til § 3 a er en videreførelse af § 5 i lov om værdipapirhandel. Den gældende bestemmelse er gennemført indenfor rammerne af artikel 11 og 12 i Investeringssservicedirektivet. Bestemmelserne i artikel 11 og 12 i direktivet er en væsentlig del af den investorbekyttelse, der indgår i direktivet.

Forslaget indeholder regler om en værdipapirhandlers pligter i forbindelse med udførelse af tjenesteydelser med værdipapirhandel til investorer.

Værdipapirhandlere vil endvidere være omfattet af den mere generelle regel i § 3 i lov om finansiel virksomhed om redelig forretningsskik. Forslaget skal ses som specialregler i forhold til § 3 i lov om finansiel virksomhed.

Ved at overføre bestemmelserne fra værdipapirhandelsloven skabes en klar afgrænsning af kompetencen mellem Finanstilsynet/Det Finansielle Virksomhedsråd og Forbrugerombudsmanden, jfr. lovforslagets § 1, nr. 3, 9 og 10. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Danske værdipapirhandlere samt filialer af selskaber, der har hjemsted i et tredjeland, hvor filialen har opnået tilladelse som filial her i landet i henhold til lov om banker og sparekasser m.v. eller lov om fondsmæglerselskaber, vil derudover være omfattet af § 3 i lov om værdipapirhandel m.v. om god værdipapirhandelsskik.

Uanset, at Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen ikke er værdipapirhandlere, finder reglerne i § 3 a anvendelse for disse institutioner med de afvigelser, der følger af forholdets natur.

Som en videreførelse af den gældende § 1 a i lov om værdipapirhandel m.v. finder forslaget endvidere anvendelse på udførelse og formidling af valutaspotforretninger i investeringsøjemed, jf. forslagets § 6, nr. 1.

De anførte principper er baseret på regler om god forretningsskik, som er vedtaget af International Organization of Securities Commissions (IOSCO) i 1991.

The Committee of European Securities Regulators (CESR) forestår endvidere et arbejde med udarbejdelse af fælles europæiske standarder til udfyldning af reglerne i artikel 11 i Investeringssservicedirektivet.

I henhold til Investeringssservicedirektivet fastsættes reglerne i artikel 11 af værtslandet.

Forslaget finder derfor anvendelse på alle værdipapirhandlere, der udøver virksomhed her i landet. Dette gælder hvad enten virksomheden udøves gennem en dansk værdipapirhandler eller af en udenlandsk værdipapirhandler fra såvel et andet EU/EØS-land eller et

tredjeland, enten gennem filialetablering eller gennem grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Den gældende bestemmelse i § 5, stk. 2, nr. 3), i lov om værdipapirhandel m.v. er ikke medtaget i forslaget. Denne bestemmelse fastsætter, at en værdipapirhandler skal have retningslinier for, hvornår en ordre skal udføres over en fondsbørs' systemer, og træffe foranstaltninger til at sikre, at ordrer udføres i overensstemmelse hermed. Spørgsmålet om udførelse af handler over en fondsbørs systemer indgår imidlertid ved fastsættelse af regler om god forretningsskik og god værdipapirhandlerskik på lige fod med de øvrige krav til værdipapirhandlere.

Bestemmelsen i § 3 b indeholder en række generelle krav til indretning og udøvelse af værdipapirhandlernes virksomhed med henblik på at beskytte investorerne.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 6 i lov om værdipapirhandel m.v. Den gældende bestemmelse er gennemført indenfor rammerne af artikel 10, 2. og 4. pind i Investerings servicedirektivet. Artikel 10 er i øvrigt gennemført i dansk ret i lov om finansiel virksomhed og lov om fondsmæglerselskaber.

Som en videreførelse af § 1 a i lov om værdipapirhandel m.v. finder forslaget endvidere anvendelse på formidling og udførelse af valutapotforretninger i investeringsøjemed, jfr. forslagets § 6, nr. 1. Det er i forslaget præciseret, at det kun vil være § 3 b, stk. 1, der finder anvendelse på sådanne kontrakter.

I henhold til Investerings servicedirektivet fastsættes reglerne i artikel 10 af hjemlandet. Bestemmelsen finder således kun anvendelse på danske værdipapirhandlere samt filialer af selskaber, der har hjemsted i et tredjeland, hvor filialen har opnået tilladelse som filial her i landet i henhold til lov om banker og sparekasser m.v. eller lov om fondsmæglerselskaber.

Uanset, at Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen ikke er værdipapirhandlere, finder reglerne i § 3 b, stk. 1, og stk. 2, i henhold til forslagets *stk. 6* anvendelse for disse institutioner med de afvigelser, der følger af forholdets natur.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 1*, har til formål at sikre kundernes ejendomsret til deres værdipapirer og kontrakter i tilfælde af, at den værdipapirhandler, der opbevarer og forvalter investorens værdipapirer og kontrakter, træder i betalingsstandsning eller tages under konkursbehandling.

Kravet om sikring af kundernes ejendomsret gælder også for kundernes udenlandske værdipapirer og kontrakter.

Hvorledes kundernes ejendomsret sikres ved de enkelte typer af værdipapirer og kontrakter, herunder

hvilken sikringsret, der skal iagttages, og hvilke krav der må stilles til individualisering af værdipapirerne, beror på dansk eller udenlandsk rets regler herom,

Den gældende § 6, stk. 1, nr. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. er ikke medtaget i forslaget. Bestemmelsen gennemfører artikel 10, 3. pind i Investerings servicedirektivet, hvorefter investeringsselskaber skal sikre kundernes midler, således at den værdipapirhandler, der modtager midler fra en investor med henblik på at udføre en værdipapirhandel, ikke anvender midlerne til andre formål, og misligholder aftalen på grund af pengemangel.

Artikel 10, 3. pind er også gennemført i dansk ret i § 14 a i lov om fondsmæglerselskaber, der indeholder detaljerede regler om adskillelse af kundemidler fra selskabets egne midler i fondsmæglerselskaber. Da direktivbestemmelsen kun omfatter investeringsselskaber (fondsmæglerselskaber), er bestemmelsen ikke medtaget i forslaget.

Bestemmelsens *stk. 1, nr. 2*, om forebyggelse og håndtering af interessekonflikter medfører krav om funktionsadskillelse og indebærer, at værdipapirhandlere skal organisere deres virksomhed således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger.

Stk. 2 er en videreførelse af § 6, stk. 2 i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen medfører, at en værdipapirhandlers mulighed for efter samtykke fra investoren, at anvende dennes værdipapirer f.eks i forbindelse med udlån af værdipapirer forudsætter, at samtykket er udtrykkeligt. Fornødent samtykke foreligger derfor ikke, såfremt dette alene fremgår af en værdipapirhandlers almindelige forretningsbetingelser. Bestemmelsen omfatter efter forholdets natur ikke afledte finansielle kontrakter.

Bestemmelsens *stk. 3* er en videreførelse af § 6, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.

Bestemmelsen indebærer, at en værdipapirhandler kan anvende samledepoter, hvor flere kunders værdipapirer opbevares sammen. Bestemmelsen omfatter ikke afledte finansielle instrumenter.

For ejere af værdipapirer er det afgørende, at ejeren i tilfælde af værdipapirhandlerens konkurs kan udtage sine værdipapirer af konkursboet som separatist. En forudsætning herfor er efter dansk ret, at kundens værdipapirer er individualiseret.

Forudsætningen for, at en kundes ejendomsret til værdipapirer, der opbevares i samledepot, kan opretholdes, er derfor, at værdipapirhandleren fører et register, hvor de enkeltes ejendomsret til de registrerede værdipapirer entydigt fremgår.

Finanstilsynet kan i henhold til bestemmelsen i særlige tilfælde tillade, at kunders værdipapirer opbevares sammen med værdipapirhandlerens egenbeholdning i et fælles depot.

Det kan eksempelvis være forbundet med store vanskeligheder i udenlandske depoter, at adskillige investorerne beholdning af værdipapirer fra den danske værdipapirhandlers egenbeholdning. På enkelte udenlandske markeder er det således forbundet med store vanskeligheder at overføre værdipapirer fra en værdipapirhandlers depot til en investors depot. Finanstilsynet kan give tilladelse til at føre fælles depoter, såfremt det skønnes umuligt eller forbundet med uforholdsmæssigt store vanskeligheder eller usikkerhedsmomenter at foretage en opdeling i flere depoter i det udenlandske system.

Bestemmelsen i *stk. 4* svarer til den gældende bestemmelse i § 6, *stk. 4*, i lov om værdipapirhandel m.v. Efter bestemmelsen kan den enkelte investor i tilfælde af, at værdipapirhandleren træder i betalingsstandsning eller tages under konkursbehandling, udtage sine værdipapirer på grundlag af værdipapirhandlerens register, såfremt der ikke inden konkursens eller betalingsstandsningens indtræden var tvist om investorens ejendomsret til værdipapirerne.

I henhold til *stk. 5*, der svarer til den gældende bestemmelse i værdipapirhandelsloven, kan Finanstilsynet fratage en værdipapirhandler retten til at føre samledepoter, såfremt værdipapirhandlerens forretningsgange samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på depotområdet ikke er tilstrækkeligt betryggende. Bestemmelsen er begrundet i kravet om, at den enkelte værdipapirhandlers register skal være retvisende for at investoren kan udtage sine værdipapirer i tilfælde af værdipapirhandlerens konkurs eller betalingsstandsning.

Til nr. 5

Forslaget tilsigter at tilpasse formuleringen af den foreslåede bestemmelse til bestemmelsen i § 19, *stk. 1, 2. pkt.* Ændringen medfører, at den personkreds, som bestyrelsen skal udarbejde nærmere retningslinier om godkendelse af engagementer med og sikkerhedsstillelser fra, udvides til at omfatte ledende medarbejdere med ansvar for fonds-, valuta og kreditfunktioner, som det er tilfældet for spekulationsforbundet i § 19. Der skal således ikke længere være tale om et særligt ansvar for de nævnte funktioner.

Til nr. 6

Det foreslås, at Det Finansielle Virksomhedsråds generelle kompetence, hvorefter rådet træffer afgørel-

se i tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager af videregående betydning, indskrænkes til ikke at finde anvendelse på sager om god skik i henhold til lovens §§ 3-3 b. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 10.

Til nr. 7

I forbindelse med, at kompetencen til at udstede regler om god skik der alene vedrører finansielle virksomheder overføres til økonomi- og erhvervsministeren foreslås det samtidig, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af reglerne om god skik udstedt af ministeren. Det foreslås, at Finanstilsynet i sager af vidtrækkende eller principiel betydning, først træffer afgørelse, når sagen har været forelagt for Det Finansielle Virksomhedsråd med deltagelse af Forbrugerombudsmanden. Det Finansielle Virksomhedsråd og Forbrugerombudsmanden rådgiver Finanstilsynet, inden tilsynet træffer afgørelse. Når sådanne sager behandles, er medlemmerne af Det Finansielle Virksomhedsråd samt Forbrugerombudsmanden bundet af de særlige tavshedspligtsregler, der er fastlagt i lovgivningen.

Finanstilsynet kan på basis af en klage, af egen drift eller efter anmodning herom fra Det Finansielle Virksomhedsråd eller Forbrugerombudsmanden behandle spørgsmål af principiel karakter. Finanstilsynet er i lighed med Forbrugerombudsmanden ikke forpligtet til at behandle alle sager, som tilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, dvs. angående et spørgsmål af økonomisk betydning, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævne. Der er tale om Pengeinstitutenkenævnet, Realkreditankenævnet og Ankenævnet for Forsikring. Erhvervsdrivende kan som i dag indbringe sådanne sager for domstolene.

Til nr. 8

Det foreslås, at Forbrugerombudsmanden får mulighed for at deltage i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd ved behandling af spørgsmål om god skik. Rådet og Forbrugerombudsmanden har i denne sammenhæng en rådgivende funktion. I sager om udstedelse af bindende regler efter lovens § 3, *stk. 2*, foreslås det, at Forbrugerombudsmanden får samme beføjelser, dvs. rettigheder, pligter og ansvar, som rådets medlemmer. Et eksempel herpå kan være de habilitetsregler, der fremgår af forretningsordenen for Det Finansielle Virksomhedsråd. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10, samt de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det foreslås, at den almindelige tavshedspligt ikke finder anvendelse i sager om udstedelse af regler om god skik. Baggrunden for at fravige tavshedspligten i disse sager er, at der skal være mulighed for, at de enkelte medlemmer og Forbrugerombudsmanden forud for møderne i fortrolighed kan drøfte spørgsmålene i en videre kreds og efterfølgende kan udtale sig offentligt om deres holdning, når Det Finansielle Virksomhedsråd har udtalt sig om sagen. Hvis rådets inddragelse i forhold til de hørte organisationer skal have en selvstændig betydning, er det imidlertid nødvendigt, at der i rådet kan ske en reel debat. Det præciseres i rådets forretningsorden, som udstedes af økonomi- og erhvervsministeren, i hvilket omfang tavshedspligten kan fraviges.

Til nr. 10

Der er tale om en videreførelse af gældende ret, i det det dog præciseres, at bestemmelsen tillige omfatter §§ 3 a-b. Påbud kan udstedes både overfor enkeltvirksomheder og sammenslutninger af sådanne.

Til nr. 11

Det foreslås, at Finanstilsynet i samarbejde med Forbrugerstyrelsen laver en særskilt rapport til ministeren om god skik-reglerne.

Til nr. 12

Forslaget er en følge af, at de foreslåede regler i §§ 3 a-b i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, nu sanktioneres efter lov om finansiel virksomhed i stedet for lov om værdipapirhandel.

Til nr. 13

Den foreslåede § 75 a indeholder Finanstilsynets generelle hjemmel til at opkræve afgifter fra de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, som er under tilsyn efter den finansielle lovgivning.

Når et forsikringsselskab har overdraget forsikringsbestanden til et administrationsbo eller et likvidationsbo, overtager boet betalingspligten fra forsikringsselskabet.

Finanstilsynets udgiftsbevilling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter dækkes fuldt ud af afgifter fra de finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder inden for rammerne af den årligt vedtagne finanslovsbevilling.

En virksomhed kan udelukkende være afgiftspligtig efter én bestemmelse, og kan således ikke pålægges mere end en afgift.

Efter den foreslåede § 75 b skal en række virksomheder betale et nærmere angivet grundbeløb i årlig afgift til Finanstilsynet. Virksomhederne er karakteriseret ved, at de ikke umiddelbart kan henføres til en bestemt virksomhedstype eller branche.

Collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder, som omtales i stk. 10, er juridiske enheder, der udsteder obligationer f.eks. med sikkerhed i realkredit- eller statsobligationer. Der findes ikke en dækkende dansk betegnelse. I stk. 2, 3, 4, 5, 6 og 12 foreslås det, at de pågældende virksomheder årligt betaler et beløb svarende til et gennemsnit af de seneste 4 års afgiftbetaling (1997-2000).

Stk. 1, nr. 13, foreslår, at Værdipapircentralen A/S årligt betaler et beløb svarende til de seneste 3 års afgiftsbetaling.

Stk. 2 foreslår, at grundbeløb, jf. stk. 1, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. Beløbene, som er nævnt i stk. 1, er i niveau 2002. Første regulering finder sted ved afgiftsberegningen 2003, hvor grundbeløbene reguleres i forhold til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

Den foreslåede § 75 c fastsætter regler for beregningen af afgifter fra fondsmæglerselskaber, forsikringsformidlingsvirksomheder, innovationsforeninger og filialer af udenlandske kreditinstitutter. I disse brancher er det karakteristisk, at virksomhedernes størrelse og antal har været foranderlig.

Stk. 1 foreslår, at fondsmæglerselskaber betaler 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Der pålægges altid en minimumsafgift på 15.000 kr. Bestemmelsen viderefører gældende regler.

Stk. 2 foreslår, at forsikringsformidlingsvirksomheder betaler 4,0 promille af deres provision og andre vederlag. Der pålægges altid en minimumsafgift på 1.000 kr. Bestemmelsen viderefører gældende regler.

Stk. 3 foreslår, at innovationsforeninger betaler 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling plus 0,005 promille af deres samlede balance. Bestemmelsen viderefører gældende regler.

Stk. 4 foreslår, at filialer af udenlandske kreditinstitutter betaler 0,0006 promille af deres samlede balance plus garantier. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr. Bestemmelsen viderefører gældende regler. Afgiften fra det enkelte kreditinstitut er i praksis noget mindre end afgiften fra en tilsvarende dansk virksomhed. Der sker således ikke nogen negativ forskelsbehandling af udenlandske virksomheder.

Efter den foreslåede § 75 d, *stk. 1*, skal pengeinstitutter, sparevirksomheder og Forvaltningsinstituttet

for Lokale Pengeinstitutter samlet betale 49,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2 foreslår, at afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Bestemmelsen viderefører gældende regler.

I § 75 e, *stk. 1*, foreslås det, at realkreditinstitutter betaler 13,2 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2 foreslår, at afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Bestemmelsen viderefører gældende regler.

I § 75 f, *stk. 1*, foreslås det, at forsikrings-selskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser betaler 18,3 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2 foreslår, at afgiften opdeles i to lige store dele. Den ene del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bruttopræmier og medlemsbidrag. Den anden del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance reduceret med basiskapital. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Bestemmelsen viderefører gældende regler.

I § 75 g, *stk. 1*, foreslås det, at forsikrings-selskaber, der ikke udøver livsforsikringsvirksomhed, betaler 14,7 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2 foreslår, at afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede direkte og indirekte bruttopræmieindtægter plus bruttoerstatninger, idet der ses bort fra negative præmieindtægter. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr. Det foreslås endvidere, at de forsikrings-selskaber, som er omfattet af § 192 i lov om forsikringsvirksomhed, betaler en minimumsafgift på 800 kr.

Bestemmelsen viderefører gældende regler.

I § 75 h, *stk. 1*, foreslås det, at investeringsforeninger og specialforeninger betaler 4,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2 foreslår, at afgiften fordeles mellem virksomhederne med 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling. Den resterende afgift fordeles i forhold til

den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance.

Bestemmelsen viderefører gældende regler.

I § 75 i, *stk. 1*, i foreslås det, at beregningen af afgifter fra virksomheder omfattet af §§ 75 d-h foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af sådant den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsformidlingsvirksomheder, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation, idet forsikringsformidlingsvirksomheder ikke er forpligtet til at indsende en årsrapport til Finanstilsynet.

Regnskabsindberetninger er faste løbende indberetninger fra virksomhederne til Finanstilsynet.

Stk. 2 foreslår, at enhver finansiel virksomhed og finansiel holdingvirksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår, skal betale fuld afgift. Der gives således ikke nedslag i afgiften i forhold til den tid virksomheden har været under tilsyn det pågældende år.

Stk. 3 foreslår, at den fortsættende virksomhed betaler den ophørte virksomheds afgift, såfremt to eller flere virksomheder under Finanstilsynets tilsyn sammenlægges. Bestemmelsen indebærer, at den ophørte virksomheds afgiftsgrundlag ikke tælles med to gange.

Stk. 4 foreslår regler for, hvordan afgiften beregnes i de tilfælde, hvor en virksomhed ophører med at være under tilsyn på anden måde end ved sammenlægning.

Stk. 4, nr. 1, foreslår, at virksomheder omfattet af § 75 b betaler grundbeløbet. Grundbeløbet reguleres i overensstemmelse med reglerne i § 75, stk. 2.

Stk. 4, nr. 2, foreslår, at virksomheder omfattet af § 75 c betaler den fastsatte promille i forhold til afgiftsgrundlaget i det foregående års årsrapport eller indtægtsspecifikation. Hvis ikke det foregående års årsregnskab eller indtægtsspecifikation er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning eller indtægtsspecifikation.

Stk. 4, nr. 3, foreslår, at virksomheder omfattet af §§ 75 d-h betaler promillen fra den seneste afgiftsopkrævning i forhold til afgiftsgrundlaget i det seneste års årsrapport. Hvis ikke det seneste års årsrapport er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning.

Det foreslås, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan godkende, at afgiftsbetalingen afventer den samlede afgiftsberegning for det pågældende år. Hvis en virksomhed ophører tæt på tidspunktet for afgiftsopkræv-

ningen, vil det ofte være hensigtsmæssigt at lade virksomheden indgå i den samlede beregning.

Stk. 5 foreslår, at afgiften i særlige tilfælde kan nedsættes. Sådanne tilfælde kan f.eks. opstå ved betalingsstandsning eller konkurs samt i forbindelse med stiftelse og ophør. Nedsættelse af afgiften vil bero på en konkret vurdering under hensyntagen til, om virksomheden kun har været under tilsyn i meget kort tid, virksomhedens størrelse, økonomiske forhold samt Finanstilsynets arbejdsmængde med virksomheden det pågældende år.

I § 75 j foreslås en regulering af tidspunktet for opkrævning af afgifter i *stk. 1*. Afgifterne beregnes i november.

Stk. 2 foreslår, at afgifterne kan inddrives ved udpantning. Bestemmelsen viderefører gældende regler.

Bestemmelsen i § 75 k, *stk. 1* er ny. Det foreslås, at overskud og underskud reguleres over en opsparingskonto. Overskud og underskud opstår som forskel mellem den opkrævede afgift og Finanstilsynets udgifter det pågældende finansår.

Efter det hidtidige system blev en eventuel difference mellem den opkrævede afgift, som var fastsat på grundlag af et skøn over årets udgifter, og Finanstilsynets realiserede udgifter overført som et samlet beløb til det efterfølgende finansår. Idet det hidtidige system gav anledning til bevillingstekniske vanskeligheder, foreslås systemet ændret.

I § 2 foreslås det, at en eventuel difference mellem den opkrævede afgift og den faktisk indbetalte afgift overføres som et samlet beløb til afgiftsopkrævning det efterfølgende finansår. En difference kan f.eks. opstå, hvis en virksomhed er under ophør.

Til § 2

Til nr. 1

Forslaget er en følge af, at pengeinstitutter kan udøve leasingvirksomhed efter den nuværende retstilstand, når der er tale om finansiel leasing. Definitionen af, hvad der er finansiel leasing, har vist sig at være vanskelig at foretage i praksis.

Det foreslås derfor, at der i bank- og sparekasseloven bliver indsat en beskrivelse af, hvilke leasingaktiviteter pengeinstitutter må udøve.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, hvilke leasingaftaler pengeinstitutterne må indgå. Indgåelse af disse aftaler vil være omfattet af pengeinstitutvirksomhed efter bank- og sparekasselovens § 1, *stk. 4*. Udover de leasingaftaler, der er omfattet af bestemmelsen, må pengeinstitutterne indgå accessoriske leasingaftaler efter bank- og sparekasselovens § 1 a, *stk. 2*. Den accessoriske leasingaftale skal være indgå-

et som opfølgning eller supplerende af en leasingaftale omfattet af den foreslåede bestemmelse. Der skal således være en sammenhæng mellem aftalerne, selvom de ikke nødvendigvis skal vedrøre samme type aktiver. Den accessoriske aftale vil typisk blive indgået på foranledning af kunden, der pludselig får et behov, som ikke var til stede ved indgåelsen af hovedaftalen. Eksempelvis vil udskiftning af enkelte biler i forbindelse med en aftale om leasing af en bilflåde eller udskiftning af dele af en leaset produktionslinie som udgangspunkt være lovlig accessorisk leasingvirksomhed.

Ved nutidsværdien af en leasingkontrakt forstås den tilbagediskonterede værdi af de fremtidige betalinger. Ved fastsættelsen af tilbagediskonteringsrenten tages der udgangspunkt i den rente, som instituttet har anvendt ved kontraktens udarbejdelse.

Ved leasingtagers samlede forpligtelse forstås summen af de pengeudgifter, som leasingtager skal betale til pengeinstituttet i løbet af aftalen.

Restrisikoen omfatter restrisikoen på alle aktivformer, inklusive fast ejendom, flyvemaskiner m.v., der leases med en restrisiko, der højest er 35 %. Finanstilsynet kan dog fastsætte regler, der efter § 1 b, *stk. 1, 3. pkt.*, giver mulighed for en større restrisiko på enkelte typer aktiver.

Bestemmelsen ændrer ikke, at pengeinstituttet kan erhverve fast ejendom indenfor grænsen i § 25. Hvis ejendommen ikke er udlejet eller såfremt en leasing- eller lejekontrakt indebærer en større restværdi end 35 pct., vil hele den bogførte værdi af ejendommen indgå ved opgørelsen af beholdningen af ejendomme i henhold til § 25.

Efter forslaget kan Finanstilsynet udstede regler, der ændrer procentsatsen for visse letomsættelige aktivgrupper. De pågældende aktiver skal kunne handles på et brugtmarked, hvor værdien af aktivet ved kontraktens udløb er sikker. Jo større sikkerhed værdien af det brugte aktiv kan fastsættes med, des større restrisiko kan der tillades. Ved disse aktivgrupper er pengeinstitutrets risiko ved besiddelse af aktivet mindre, og pengeinstitutterne kan derfor have en større eksponering på de pågældende aktiver. Der tænkes i den forbindelse blandt andet på leasing af rullende materiel. Leasing af rullende materiel vil ofte være kendetegnet ved, at aktiverne kan afsættes på et vel fungerende brugtmarked, og ikke udsat for så hurtig en værdiforringelse.

Efter *stk. 2* kan der foretages fradrag i restrisikoen, hvis tredjemand hæfter for en del af restrisikoen. En sådan hæftelse kan eksempelvis opstå, hvis forhandleren har forpligtet sig til at købe aktivet tilbage til en

fast pris. I disse tilfælde vil pengeinstituttet have en kreditrisiko på tredjemand og ikke en risiko på den leasede genstand. Omfattet heraf er den situation, hvor forhandleren har forpligtet sig til at købe aktivet tilbage i tilfælde af, at forhandleren kan finde en anden køber.

Forhandlerens pligt til at finde en køber er ikke sig selv nok til at give fradrag efter stk. 2. Fradraget kan kun gives, hvis forhandleren hæfter for risikoen. Forhandleren skal således have suppleret sin anvisningspligt med en pligt til selv at købe aktivet, hvis ikke forhandleren kan finde en køber.

Til nr. 2

Forslaget indebærer, at kortfristet supplerende kapital ikke længere kan medregnes ved solvensopgørelsen.

Kortfristet supplerende kapital har i henhold til CAD-direktivet 93/6/EØF (Capital adequacy of investment firms and credit institutions) alene kunnet anvendes til dækning af solvenskravet til markedsrisici og er ikke en del af den ansvarlige kapital. Kortfristet supplerende kapital omfatter efter de gældende regler indskudt kortfristet supplerende kapital og nettofortjeningen ved handelsbeholdningen.

Baggrunden for forslaget er et ønske om forenkling af kapitaldækningsreglerne. Endvidere er baggrunden, at kortfristet supplerende kapital ikke er anvendt til kapitaldækning af danske pengeinstitutter siden 1997. Der er således ikke behov for overgangsregler.

Ophævelsen af mulighederne for at medregne kortfristet supplerende kapital medfører også, at der kan ske en forenkling af reglerne om store engagementer.

Til nr. 3

Forslaget giver pengeinstitutterne mulighed for at medregne en ny form for kernekapital i overensstemmelse med de retningslinier, som Basel Komitéen har fastsat. Basel Komitéen består af repræsentanter fra G10-landene samt Luxembourg og Schweiz. Den nye form for kapital er egenkapital efter Europaparlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF, art. 34, stk. 2.

I forslaget fastsættes tre krav, der alle skal være opfyldt til enhver tid, for at gældsinstrumenter kan medregnes som tillæg til kernekapitalen:

- 1) visse formkrav, jf. bestemmelserne i § 22, stk. 1,
- 2) gældsinstrumenterne må højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 21 a, stk. 3, nævnte fradrag, og
- 3) kernekapitalen skal efter de i § 21 a, stk. 3, nævnte fradrag mindst udgøre 5 pct. af pengeinstituttets vægtede aktiver m.v.

Med forslaget gives der bl.a. mulighed for, at danske pengeinstitutter kan udstede kernekapital i fremmed valuta. I dag er det kun tilladt at udstede aktiekapital i danske kroner og euro. Pengeinstitutterne vil således få bedre mulighed for at skaffe sig kapital på de internationale kapitalmarkeder, hvilket alt andet lige vil medføre lavere kapitalomkostninger. Derudover kan pengeinstitutterne i videre omfang sikre sig mod store udsving i solvensprocenten, da der kan etableres en mere ensartet valutakursfølsomhed mellem den ansvarlige kapital og de vægtede aktiver m.v.

Begrænsningen af gældsinstrumenter er sat til 15 pct. af kernekapitalen, opgjort efter fradrag, jf. lov om banker og sparekasser § 21 a, stk. 3. Dette svarer til retningslinierne fra Basel Komitéen, og hvad flere europæiske lande har gennemført. Det supplerende krav om, at kernekapitalen, opgjort efter fradrag, jf. § 21 a, stk. 3, minimum skal udgøre 5 pct. af de vægtede aktiver m.v., er ikke indeholdt i Basel Komitéens retningslinier, men lignende krav er fastsat i England og Norge.

De to begrænsninger foreslås indført, fordi de foreslåede gældsinstrumenter ikke har fuldt samme kvalitet som den nuværende kernekapital. Således er gældsinstrumenter efterstillet al anden efterstillet kapital, men foranstillet aktie-, garanti- og andelskapital. Den foreslåede kapitalform betragtes ligesom kapitalindskud omfattet af den gældende § 22, stk. 1, som fremmed lånekapital. De foreslåede regler sikrer, at kernekapitalen ikke alene kan bestå af lånt kapital.

Til nr. 4

Forslaget indebærer, at den del af gældsinstrumenterne, der ikke medregnes i kernekapitalen, kan medregnes som supplerende kapital under forudsætning af, at den supplerende kapital højst udgør halvdelen af den ansvarlige kapital.

Til nr. 5

Det foreslås, at gældsinstrumenter og supplerende kapital kan medregnes i den ansvarlige kapital.

De gældende krav til supplerende kapital er opretholdt, dog er kraven af redaktionelle hensyn flyttet fra § 22, stk. 1, nr. 1-10, til stk. 2 med deraf følgende mindre konsekvensrettelser.

Ændringen vil få samme ikrafttræden som reglerne for instrumenternes indførelse.

For at gældsinstrumenter kan medregnes i den ansvarlige kapital, skal betingelserne i § 22, stk. 1, være opfyldt.

Forslagets *stk. 1, nr. 1*, om, at beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet medfører, at kun gældsinstrumenter, der er udstedt direkte af pengeinstituttet,

kan medregnes i den ansvarlige kapital. Endvidere kan et pengeinstitut som hovedregel ikke forbedre sin kapitaldækning opgjort på konsolideret niveau ved at udstede gældsinstrumenter i et datterselskab. Da reglerne i bank- og sparekasselovens §§ 21 og 21 a finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, vil kapital indbetalt til sådanne virksomheder også kunne medregnes. Kernekapital i datterselskaber der er udenlandske kreditinstitutter eller investeringsselskaber vil som udgangspunkt også kunne medregnes hvis Basel-reglerne er opfyldt. Solvenskravet skal være opfyldt både på institutniveau og konsolideret niveau.

Forslagets *nr. 2 og 3* har til formål at sikre, at kapitalen er af varig karakter, det vil sige til løbende rådighed for pengeinstitutternes aktiviteter og ikke kun i en begrænset periode.

I *nr. 2* fastsættes, at gælden ikke må have fast løbetid. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er krav til løbetiden.

I *nr. 3* fastsættes, at en eventuel førtidig indfrielse på pengeinstitutts initiativ tidligst kan ske efter 10 år og kun kan ske med Finanstilsynets godkendelse. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er nogen tidsbegrænsning for, hvornår en førtidig indfrielse kan ansøges godkendt hos Finanstilsynet. Tilladelse til førtidig indfrielse vil som hovedregel blive givet, hvis pengeinstituttet også efter tilbagebetalingen opfylder solvenskravet i § 21 samt kravet til minimumskapital i § 44 a og at pengeinstitutts kapitalberedskab, også efter tilbagebetalingen, er forsvarligt. Muligheden for at tilsynet kan godkende en indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen, er indsat for det tilfælde, at der indtræffer udefra kommende omstændigheder, der vil gøre det uforholdsmæssigt byrdefuldt for pengeinstitutter at fastholde den indgåede kontrakt. Godkendelsen af tilsynet forudsætter, at kapitalen erstattes af kapital af samme eller højere kvalitet, medmindre tilsynet anser, at pengeinstituttet efter indfrielsen fortsat, vil have tilstrækkelig kapital i forhold til dets risiko.

Bestemmelsen i *nr. 4* svarer til reglen i den gældende lovs § 22, stk. 1, nr. 3. Dog skal de foreslåede gældsinstrumenter også være efterstillet værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

Nr. 5 har til formål at sikre, at kapitalen reelt er efterstillet kapital i pengeinstituttet, og at der ikke ved aftaler om sikkerhedsstillelse m.v. i praksis sikres en højere rangorden.

I *nr. 6* foreslås det, at kreditor ikke må få udbetalt rente på gælden, hvis der ikke er frie reserver. De renter der er omfattet af bestemmelsen, er de renter der

løber på i den periode, hvor der ikke er frie reserver. Rentekravet bortfalder helt i denne periode. Når selskaber igen har frie reserver, kan der betales renter der påløber fra det tidspunkt, hvor der igen er frie reserver. Med frie reserver forstås overskud overført fra tidligere år samt overført overskud af årets resultat.

Nr. 7 sikrer, at kreditor ikke har mulighed for efterfølgende at kunne sætte renten op og derved tvinge pengeinstituttet til at indfri gælden før tiden. Rentevilkårene på aftaletidspunktet skal fastsættes, således at rentesatsen alene kan variere som følge af faktorer, som såvel debitor som kreditor er uden indflydelse på. Det er ligeledes ikke tilladt at lade rentesatsen afhænge af kreditvurderingsinstitutters vurdering af pengeinstituttet.

Nr. 8-10 er en videreførelse af regler i den gældende § 22, stk. 1, i lov om banker og sparekasser og skal fortolkes i overensstemmelse hermed. Grænsen på 2 pct. i *nr. 10* beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 1.

Stk. 2 svarer til Kreditinstitutdirektivet (Europaparlamentet og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000), art. 35, stk. 2. Der er dog tilføjet en 6. betingelse, som alene angår andre kapitalindskud, der ikke er underlagt krav om ubestemt løbetid.

Bestemmelsen svarer med mindre redaktionelle ændringer til den gældende § 22, stk. 1.

Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skal opfylde en række kvalificerende betingelser for at kunne indgå i den supplerende kapital.

Det er en betingelse, at långiveren reelt har indbetalt det på værdipapirerne eller indskudsdokumenterne pålydende beløb, idet alene det faktisk indbetalte beløb kan medregnes som supplerende kapital.

Kapitalelementerne skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld, og de må ikke kunne tilbagebetales uden Finanstilsynets godkendelse.

Ved udstedelsen af værdipapirer med ubestemt løbetid samt ved modtagelsen af andre kapitalindskud skal det af de pågældende værdipapirer og indskudsdokumenter fremgå, at pengeinstituttet kan udskyde betaling af renter på værdipapirerne eller kapitalindskuddet.

Derudover skal det fremgå af værdipapirerne og indskudsdokumenterne, at det i pengeinstituttet indestående beløb og ikke betalte renter både skal kunne anvendes til dækning af tab, såfremt pengeinstituttet skulle komme i en likvidations- eller konkurssituation, og såfremt pengeinstituttet skulle befinde sig i en rekonstruktionssituation.

Endvidere er der alene for de kapitalindskud, der har fast løbetid, foreslået en nedtrappingsordning for det beløb, der kan medregnes som supplerende kapital. I det tredje sidste år inden den aftalte forfaldsdato kan der således kun medregnes 75 pct. af den oprindelige kapital, i det næstsidste år kan der kun medregnes 50 pct. og i det sidste år kan der kun medregnes 25 pct.

Endelig er der indsat en regel, hvorefter pengeinstitutternes tilbagekøb af egne beviser skal godkendes af Finanstilsynet, hvis beholdningen overstiger 2 pct. af den udstedte kapital. Reglen skal hindre, at nedtrappingsreglen i nr. 6 omgås ved tilbagekøb af egne beviser. Grænsen på 2 pct. i nr. 7 beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 2.

Til nr. 6

Ændringen er en konsekvens af, at muligheden for at medregne kortfristet supplerende kapital foreslås ophævet, jf. forslaget § 2, nr. 2.

Til nr. 7

For så vidt angår supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud er bestemmelsen en videreførelse af den gældende § 22, stk. 5, der er udnyttet ved bekendtgørelse om efterstillet kapital.

Reglerne for de nye gældsinstrumenter vil blive udformet med udgangspunkt i den gældende bekendtgørelse om efterstillet kapital. Dog vil den omstændighed, at den foreslåede kapital skal være kernekapital kunne medføre, at der skal udarbejdes særlige regler for denne kapital.

Til nr. 8 og 9

Ændringerne er en konsekvens af, at kortfristet supplerende kapital ikke kan medregnes i kapitalgrundlaget.

De gældende bestemmelser i lov om banker og sparekasser § 23 og § 23 a foreslås sammenskrevet til én bestemmelse. Der sker ikke nogle materielle ændringer i definitionen af et engagement. Reglerne om overskridelse af engagementer foreslås forenklet således, at alene reglen i den gældende § 23, stk. 4, finder anvendelse. Dette indebærer, at Finanstilsynet ikke længere som efter den gældende § 23 a, stk. 4, på forhånd kan tillade et instituts overskridelse af engagementsgrænsen. Efter forslaget kan Finanstilsynet alene under særlige omstændigheder meddele en frist indenfor hvilken, engagementsgrænsen skal overholdes.

Til nr. 10

Ændringen er en konsekvens af sammenskrivningen af §§ 23 og 23 a, jf. forslaget § 2, nr. 8 og 9.

Til nr. 11

Forslaget fastlægger en grænse for den risiko, som pengeinstitutter må påtage sig på fast ejendom og løsøre, der ikke bruges i pengeinstituttets drift.

Bestemmelsen indebærer, at den samlede risiko på ejendomme, hvori der ikke drives pengeinstitutvirksomhed, og restrisiko på leasingvirksomhed maksimalt må udgøre 25 pct. af den ansvarlige kapital. 2. pkt. skal sikre, at pengeinstitutterne ikke påtager sig større risici på fast ejendom end efter de nugældende regler.

For så vidt angår opgørelsen af fast ejendom efter bestemmelsen henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 1 b.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at pengeinstitutter ikke kan påtage sig større risici ved at placere aktiviteterne i et datterselskab. Reglen svarer til den gældende § 25, 2. pkt.

Når pengeinstitutter erhverver en ejendom til at drive deres virksomhed fra, tæller denne ikke med i opgørelsen efter den foreslåede § 25, jf. den foreslåede stk. 3. Bestemmelsen svarer til den gældende bank- og sparekasselovens § 25, 3. pkt.

Til nr. 12 og 13

Den foreslåede ændring af § 41 medfører, at bestemmelsen kun finder anvendelse inden for erhvervsforhold. Ændringen er en konsekvens af, at kautioner uden for erhvervsforhold er foreslået behandlet i § 41 a, der stiller strengere krav end § 41. Endvidere foreslås det, at meddelelsen til kautionisten ikke længere skal gives ved anbefalet brev, men at meddelelsen blot skal være skriftlig. Denne ændring gør det muligt at sende meddelelsen ved elektronisk brev.

Den foreslåede § 41 a har baggrund i en fælles indstilling fra Finansrådet og Forbrugerrådet om beskyttelse af private kautionister.

Kautionister, der kautionerer inden for erhvervsforhold, er stadig beskyttet af den eksisterende § 41 i bank- og sparekasseloven.

§ 41 a gælder kun for kautionstillelse uden for erhvervsforhold. Ved kautionstillelse uden for erhvervsforhold forstås kaution, der ikke indgår i en erhvervsræssig relation mellem låntager og kautionist. Er kautionen eksempelvis stillet for en virksomheds gæld af ejeren af virksomheden, vil den foreslåede regel som udgangspunkt ikke finde anvendelse. Kaution fra ejerens forældre vil derimod som udgangspunkt være omfattet af bestemmelsen.

Stk. 1 er næsten identisk med den eksisterende § 41. Dog er den omfattede kreds af kautionister ændret, således at kun kautionister uden for erhvervsforhold er omfattet. Endvidere er tidsfristen er sat ned fra seks til tre måneder. § 41 a er tilsvarende ændret, således at meddelelsen til kautionisten ikke skal gives ved anbefalet brev, men blot skriftligt. Denne ændring gør det muligt at opfylde kravet om skriftlighed ved et elektronisk brev. Det afgørende er, at meddelelsen er kommet frem til kautionisten i skriftlig form. Det foreslås, at der i stk. 1, ikke medtages en formulering om, at meddelelse kan gives »til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på disse kautionisters vegne«. Hvis der er flere kautionister, skal der som udgangspunkt gives meddelelse til hver af kautionisterne. Dette udelukker dog ikke, at meddelelse kan gives til andre, hvor der er en rimelig begrundelse herfor, eksempelvis hvis en blandt flere kautionister har bopæl i udlandet.

2. pkt. i stk. 1 indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at der også skal gives meddelelse inden 3 måneder ved bevilget henstand uden samtykke fra kautionisten. Det foreslåede 2. pkt. indebærer, at der, som det antages i gældende ret, ikke kan lægges vægt på en generel forhåndstilladelse til at indrømme henstand, der er indeholdt i kautionsaftalen.

Stk. 2 er ny i forhold til den eksisterende § 41. Formålet med reglen er at give pengeinstitutterne et økonomisk incitament til at overholde fristen i stk. 1. Reglen betyder, at kautionisten ikke skal betale forfaldne ydelser, såfremt disse er mere end 3 måneder gamle. Fristen regnes fra kautionistens modtagelse af underretningen. Det foreslåede stk. 2 giver således kautionisten en beskyttelse, der supplerer stk. 3. Det er ikke et krav efter stk. 2, at kautionisten kan påvise et tab, som følge af manglende overholdelse af fristen i stk. 1.

Hvis eksempelvis et pengeinstitut har et misligholdt lån, hvor der mangler ydelser fra en 8 måneders periode inden fremkomst af meddelelsen efter stk. 1, så kan pengeinstituttet ikke kræve renter, afdrag, gebyrer o.l., der skulle have været betalt i de 5 måneder inden 3 månedersperioden. Kautionisten vil stadig skulle hæfte for den resterende hovedstol.

Reglen i *stk. 3* svarer til reglen i § 41, og har samme retsvirkning.

Stk. 4 sætter et samlet maksimum for kautionistens forpligtelse og sikrer, at kautionisten ikke bliver mødt med krav om betaling af en gæld, der ved eksempelvis renter og overtræk er blevet langt større end forudset ved afgivelsen af kautionsløftet. Bestemmelsen medfører, at der kun kan stilles kaution for fordringer med

et maksimum. Bestemmelsen sætter således også en begrænsning på anvendelsen af alskyldserklæringer.

I *stk. 5* kræves, at kautionen skal være skriftlig for at være gyldig. Gyldighedsbetingelsen skal give en større grad af sikkerhed for, at kautionisterne ved, hvilke forpligtelser de påtager sig.

I *stk. 6* er der indsat en tidsbegrænsning for kautionsløfter. Varigheden af kautionsaftalen er afhængig af karakteren af den sikrede fordring. Er kautionen stillet for flere fordringer af forskellig karakter, vil kautionsdækningen af de enkelte fordringer bortfalde på forskellige tidspunkter. Tidsbegrænsningen vil medføre, at kautionister ikke præsenteres for krav efter meget gamle kautionsaftaler. Tidsbegrænsningen regnes fra kautionsaftalens indgåelse.

Den foreslåede tidsbegrænsning omfatter naturligvis ikke tilfælde, hvor anden lovgivning har forudsat eller foreskriver kautionsaftaler, der løber længere tid end foreskrevet i dette stykke. Som eksempel kan nævnes garantier, der stilles efter § 5, stk. 12, i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber.

Den foreslåede *stk. 7* skal sikre, at kautionisten har mulighed for at følge med i udviklingen af den fordring, som kautionisten har sikret. Formålet med dette er, at kautionisten så har bedre mulighed for at være beredt i tilfælde af, at kautionen bliver gjort effektiv. Denne meddelelsespligt er en undtagelse til reglerne om tavshedspligt.

Forslaget til § 41 b er en konsekvens af, at de foreslåede regler om private kautionister foreslås placeret efter de eksisterende regler om kaution i bank- og sparekasselovens § 41. Det er derfor nødvendigt at flytte den eksisterende § 41 a til § 41 b. Der er ikke ved flytningen foreslået ændringer af reglens indhold. Der er alene tale om en placeringsmæssig ændring.

Til nr. 14

Forslaget til *stk. 3* er udtryk for ønske om ikke at ville forhindre velkvalificerede personer med en økonomisk eller regnskabsmæssig baggrund i at bestride formandsposten i værdiansættelsesnævnet.

Til nr. 15

Efter forslaget til *stk. 4*, kan Økonomi- og Erhvervsministeriet fastsætte nærmere regler om afholdelse af udgifter til nævnets virksomhed. Det er tanken at udmønte hjemlen i en model, hvorefter et institut selv skal afholde udgifter til nævnet, såfremt det pågældende institut anmoder nævnet om at træffe afgørelse efter stk 1.

F. t. 1. vedr. finansiel virksomhed m.v.

Til nr. 16

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 17

Forslaget er en følge af, at den foreslåede § 1 b under lovforslagets § 2, nr. 1 og 11, ønskes sanktioneret i bank- og sparekasseloven. Der henvises til bemærkningerne til disse bestemmelser.

Til § 3

Til nr. 1

Forslaget indebærer, at kortfristet supplerende kapital ikke længere kan medregnes ved solvensopgørelsen.

Kortfristet supplerende kapital har i henhold til CAD-direktivet 93/6/EØF (Capital adequacy of investment firms and credit institutions) alene kunnet anvendes til dækning af solvenskravet til markedsrisici og er ikke en del af den ansvarlige kapital. Kortfristet supplerende kapital omfatter efter de gældende regler indskudt kortfristet supplerende kapital og nettofortjeningen ved handelsbeholdningen.

Baggrunden for forslaget er et ønske om forenkling af kapitaldækningsreglerne. Endvidere er baggrunden, at kortfristet supplerende kapital ikke er anvendt til kapitaldækning af fondsmæglerselskaber siden lovens ikrafttræden den 1. januar 1996. Der er således ikke behov for overgangsregler.

Ophævelsen af mulighederne for at medregne kortfristet supplerende kapital medfører også, at der kan ske en forenkling af reglerne om store engagementer.

Til nr. 2

Forslaget giver fondsmæglerselskaberne mulighed for at medregne en ny form for kernekapital i overensstemmelse med de retningslinier, som Basel Komiteen har fastsat. Basel Komiteen består af repræsentanter fra G10-landene samt Luxembourg og Schweiz. Den nye form for kapital er egenkapital efter Europaparlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF, art. 34, stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter tre krav, der alle skal være opfyldt til enhver tid, for at gældsinstrumenter kan medregnes som tillæg til kernekapitalen:

1) visse formkrav, jf. bestemmelserne i § 18, stk. 1,

- 2) gældsinstrumenterne må højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 17, stk. 3, nævnte fradrag, og
- 3) kernekapitalen skal efter de i § 17, stk. 3, nævnte fradrag mindst udgøre 5 pct. af fondsmæglerselskabets vægtede aktiver m.v.

Med forslaget gives der bl.a. mulighed for, at danske fondsmæglerselskaber kan udstede kernekapital i fremmed valuta. I dag er det kun tilladt at udstede aktiekapital i danske kroner og euro. Fondsmæglerselskaberne vil således få bedre mulighed for at skaffe sig kapital på de internationale kapitalmarkeder, hvilket alt andet lige vil medføre lavere kapitalomkostninger. Derudover kan fondsmæglerselskaberne i videre omfang sikre sig mod store udsving i solvensprocenten, da der kan etableres en mere ensartet valutakursfølsomhed mellem den ansvarlige kapital og de vægtede aktiver mv.

Begrænsningen af gældsinstrumenter er sat til 15 pct. af kernekapitalen, opgjort eksklusiv fradrag, jf. lov om fondsmæglerselskaber § 17, stk. 3. Dette svarer til retningslinierne fra Basel Komiteen, og hvad flere europæiske lande har gennemført. Det supplerende krav om, at kernekapitalen, opgjort ekskl. fradrag, jf. § 17, stk. 3, minimum skal udgøre 5 pct. af de vægtede aktiver mv., er ikke indeholdt i Basel Komiteens retningslinier.

De to begrænsninger foreslås indført, fordi de foreslåede gældsinstrumenter ikke har fuldt samme kvalitet som den nuværende kernekapital. Således er gældsinstrumenter efterstillet al anden efterstillet kapital, men foranstillet aktiekapital. Den foreslåede kapitalform betragtes ligesom kapitalindskud omfattet af den gældende § 18, stk. 1, som lånekapital. De foreslåede regler sikrer, at kernekapitalen ikke alene kan bestå af lånt kapital.

Til nr. 3

Forslaget indebærer, at den del af gældsinstrumenterne, der ikke medregnes i kernekapitalen, kan medregnes som supplerende kapital under forudsætning af, at den supplerende kapital højst udgør halvdelen af den ansvarlige kapital.

Til nr. 4

§ 18 fastsætter i *stk. 1* og *stk. 2* kravene om, at henholdsvis gældsinstrumenter og supplerende kapital kan medregnes i den ansvarlige kapital.

De pågældende kapitalinstrumenter opfylder ikke de skattemæssige kriterier for at kunne anerkendes som gæld. Skatteministeren vil dog i næste samling fremsætte et lovforslag, der sikrer, at disse kapitalinstrumenter kan behandles som gæld i skattemæssig

henseende. Ændringen vil få samme ikrafttræden som reglerne for instrumenternes indførelse.

De gældende krav til supplerende kapital er opretholdt, dog er kravene af redaktionelle hensyn flyttet fra stk. 1 til stk. 2 med deraf følgende konsekvensrettelser.

For at gældsinstrumenter kan medregnes til den ansvarlige kapital skal betingelserne i § 18, stk. 1, være opfyldt.

Forslagets *stk. 1, nr. 1*, om, at beløbet skal være indbetalt til fondsmæglerselskabet medfører, at kun gældsinstrumenter, der er udstedt direkte af fondsmæglerselskabet, der kan medregnes i den ansvarlige kapital. Da reglerne i § 16 og § 17 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber, pengeinstitutter og realkreditinstitutter, vil kapital indbetalt til sådanne virksomheder også kunne medregnes på konsolideret niveau. Solvenskravet skal være opfyldt både på institutniveau og konsolideret niveau.

Forslaget til bestemmelserne i *nr. 2 og 3* har til formål at sikre, at kapitalen er af varig karakter, dvs. være til løbende rådighed for fondsmæglerselskabernes aktiviteter og ikke kun i en begrænset periode.

Med forslagets *nr. 2* fastslås det, at gælden ikke må have fast løbetid. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er krav til løbetiden.

Med forslagets *nr. 3* fastslås det, at en eventuel førtidig indfrielse på fondsmæglerselskabets initiativ tidligst kan ske efter 10 år og kun kan ske med Finanstilsynets godkendelse. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er nogen tidsbegrænsning for, hvornår en førtidig indfrielse kan ansøges godkendt hos Finanstilsynet. Tilladelse til førtidig indfrielse vil som hovedregel blive givet, hvis fondsmæglerselskabet også efter tilbagebetalingen opfylder solvenskravet i § 16 samt kravet til minimumskapital i § 25, jf. § 3, og at fondsmæglerselskabets kapitalberedskab også efter tilbagebetalingen er forsvarligt. Muligheden for at tilsynet kan godkende en indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen, er indsat for det tilfælde, at der indtræffer udefra kommende omstændigheder, der vil gøre det uforholdsmæssigt byrdefuldt for fondsmæglerselskaber at fastholde den indgåede kontrakt. Godkendelsen af tilsynet forudsætter, at kapitalen erstattes af kapital af samme eller højere kvalitet, medmindre tilsynet anser, at fondsmæglerselskabet efter indfrielsen fortsat vil have tilstrækkelig kapital i forhold til dets risiko.

Forslagets *nr. 4* svarer til reglen i den gældende lovs § 18, stk. 1, nr. 3. Dog skal de foreslåede gældsinstru-

menter også være efterstillet værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

Forslagets *nr. 5* har til formål at sikre, at kapitalen reelt er efterstillet kapital i fondsmæglerselskabet, og at der ikke ved aftaler om sikkerhedsstillelse mv. i praksis sikres en højere rangorden.

Med forslagets *nr. 6* foreslås det, at kreditor ikke må få udbetalt rente på gælden, hvis der ikke er frie reserver. De renter der er omfattet af bestemmelsen, er de renter der løber på i den periode, hvor der ikke er frie reserver. Rentekravet bortfalder helt i denne periode. Når selskabet igen har frie reserver, kan der betales renter der påløber fra det tidspunkt, hvor der igen er frie reserver. Med frie reserver forstås overskud overført fra tidligere år samt overført overskud af årets resultat.

Forslagets *nr. 7* sikrer, at kreditor ikke har mulighed for efterfølgende at kunne sætte renten op og derved tvinge fondsmæglerselskabet til at indfri gælden før tiden. Rentevilkårene på aftaletidspunktet skal fastsættes, således at rentesatsen alene kan variere som følge af faktorer, som såvel debitor som kreditor er uden indflydelse på. Det er ligeledes ikke tilladt at lade rentesatsen afhænge af en efterfølgende kreditvurdering af fondsmæglerselskabet.

Bestemmelsen i *nr. 8* svarer til gældende regler i § 18, stk. 1, nr. 2

Forslagets *nr. 9* svarer til den gældende § 18, stk. 1, nr. 4.

Forslagets *nr. 10* svarer til den gældende bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 22, stk. 1, nr. 7. Grænsen på 2 pct. beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 1.

Stk. 2 svarer til Kreditinstitutdirektivet (Europaparlamentet og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000), art. 35, stk. 2. Der er dog tilføjet en 6. betingelse, som alene angår andre kapitalindskud, der ikke er underlagt krav om ubestemt løbetid.

Bestemmelsen svarer med mindre redaktionelle ændringer til den gældende § 18, stk. 1.

Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud skal opfylde en række kvalificerende betingelser for at kunne indgå i den supplerende kapital.

Det er en betingelse, at långiveren reelt har indbetalt det på værdipapirerne eller indskudsdokumenterne pålydende beløb, idet alene det faktisk indbetalte beløb kan medregnes som supplerende kapital.

Kapitalelementerne skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld, og de må ikke kunne tilbagebetales uden Finanstilsynets godkendelse.

Ved udstedelsen af værdipapirer med ubestemt løbetid samt ved modtagelsen af andre kapitalindskud skal det af de pågældende værdipapirer og indskudsdokumenter fremgå, at fondsmæglerselskabet kan udskyde betaling af renter på værdipapirerne eller kapitalindskuddet.

Derudover skal det fremgå af værdipapirerne og indskudsdokumenterne, at det i fondsmæglerselskabet indestående beløb og ikke betalte renter både skal kunne anvendes til dækning af tab, såfremt fondsmæglerselskaber skulle komme i en likvidations- eller konkurssituation, og såfremt fondsmæglerselskabet skulle befinde sig i en rekonstruktionssituation.

Endvidere er der alene for de kapitalindskud, der har fast løbetid, foreslået en nedtrappingsordning for det beløb, der kan medregnes som supplerende kapital. I det tredje sidste år inden den aftalte forfaldsdato kan der således kun medregnes 75 pct. af den oprindelige kapital, i det næstsidste år kan der kun medregnes 50 pct. og i det sidste år kan der kun medregnes 25 pct.

Endelig er der indsat en regel, hvorefter fondsmæglerselskabers tilbagekøb af egne beviser skal godkendes af Finanstilsynet, hvis beholdningen overstiger 2 % af den udstedte kapital. Reglen skal hindre, at nedtrappingsreglen i *nr. 6* omgås ved tilbagekøb af egne beviser. Grænsen på 2 pct. i *nr. 7* beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 2.

Til nr. 5

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at muligheden for at medregne kortfristet supplerende kapital foreslås ophævet, jf. forslaget § 3, nr. 1.

Til nr. 6

For supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud findes i den gældende § 18, stk. 4, en tilsvarende hjemmel, der er udnyttet ved bekendtgørelse om efterstillet kapital.

Reglerne for de nye gældsinstrumenter vil blive udformet med udgangspunkt i den gældende bekendtgørelse om efterstillet kapital. Dog vil den omstændighed, at den foreslåede kapital skal være kernekapital kunne medføre, at der skal udarbejdes særlige regler for denne kapital.

Til nr. 7 og 8

Ændringerne er en følge af forslaget om, at kortfristet supplerende kapital ikke kan medregnes i kapitalgrundlaget.

De nuværende §§ 19 og 20 foreslås sammenskrevet til en bestemmelse. Der sker ikke nogle materielle ændringer i definitionen af et engagement. Reglerne om

overskridelse af engagementer er forenklet således, at alene reglen i den gældende § 19, stk. 4, finder anvendelse. Dette indebærer, at Finanstilsynet ikke længere i særlige tilfælde kan tillade, at et institut midlertidigt har engagementer der overstiger engagementsgrænsen på 25 %. Finanstilsynet kan i stedet alene under særlige omstændigheder meddele en frist, indenfor hvilken engagementsgrænsen skal overholdes.

Til nr. 9

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget § 3, nr. 8.

Til nr. 10

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 11

Den foreslåede affattelse af bestemmelsen er en konsekvens af de foreslåede ændringer i lov om fondsmæglerselskaber.

Til nr. 12

Forslaget er en konsekvens af, at § 19 og 20 foreslås sammenskrevet til en bestemmelse, endvidere at § 20 foreslås ophævet.

Til § 4

Til nr. 1

Den eksisterende undtagelse i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter den af Falck A/S udøvede virksomhed ikke er omfattet af lov om forsikringsvirksomhed, skyldes, at den pågældende virksomhed består i assistancevirksomhed inden for et afgrænset nationalt område. Undtagelsen er oprindeligt fastsat i direktiv 84/641/EØF (turistassistancedirektivet)

Som følge af omstrukturering i Falck-koncernen er assistance-aktiviteterne nu placeret i selskabet Falck Danmark A/S, hvorfor det er dette selskab - og ikke moderselskabet Falck A/S - der nu skal undtages fra loven.

Til nr. 2

Ved forslaget gennemføres art. 8 i direktiv 2000/26/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv).

Den pågældende artikel gør det til en betingelse for at modtage koncession, at ethvert forsikringselskab, der vil tegne ansvarsforsikring for motorkøretøjer, skal udpege en skadesrepræsentant i de øvrige medlemslande. Dette sker for - sammen med de øvrige bestemmelser i direktivet, som henhører under Justitsministeriets lovområde - at forbedre de skadelidtes stilling i forhold til den nuværende EU-regulering.

Tilsynet skal således inden der udstedes koncession til klasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer), påse at forsikringselskaber med hjemsted her i landet og udenlandske forsikringselskaber, der får koncession af tilsynet (dvs. filialer af selskaber hjemmehørende uden for EU og uden for lande, som har gennemført Rådets 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv), har udpeget sådanne personer (fysiske eller juridiske) i de andre EU-lande med den fornødne bemyndigelse til at behandle skadesager. Der skal være tale om skadesager i forbindelse med trafikuheld i et andet land end skadelidtes bopælsland og endvidere skal det skadevoldende køretøj være forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat i EU end skadelidtes bopælsland.

Dette betyder f.eks. i praksis, at en franskmænd, der i Tyskland er blevet kørt ned af en dansk bil, kan henvende sig til det danske forsikringselskabs skadebehandlingsrepræsentant i sit eget land, Frankrig, frem for at skulle have behandlet sagen gennem det skadevoldende køretøjs forsikringselskab i Danmark. På samme måde vil en dansker, der i Tyskland bliver kørt ned af en tysk eller fransk bil, kunne tage hjem til Danmark og der henvende sig til den respektive af det tyske eller franske forsikringselskab udpegede repræsentant.

Til nr. 3

Det foreslås at Finanstilsynet får hjemmel til at udarbejde regler for udfærdigelse af regnskaber for kortere perioder, eksempelvis halv-årsregnskaber.

En sådan hjemmel har Finanstilsynet allerede for så vidt angår de øvrige finansielle virksomheder, ligesom en tilsvarende hjemmel for alle finansielle virksomheder findes i lov om finansiel virksomhed § 60, stk. 3. Sidstnævnte bestemmelse er endnu ikke trådt i kraft. Dette vil først ske, når økonomi- og erhvervsministeren træffer bestemmelse herom. Når bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed derefter træder i kraft, vil blandt andet lov om forsikringsvirksomhed § 123, som det fremgår af samme lovforslag, samtidig blive ophævet.

Ved at indføre reglen i lov om forsikringsvirksomhed på nuværende tidspunkt sikres det, at der allerede

nu kan udarbejdes regler om forsikringsvirksomhedernes udarbejdelse af blandt andet halvårsregnskaber og i hvilket omfang disse skal være offentligt tilgængelige.

Til nr. 4

Forslaget er alene en præcisering af den nugældende bestemmelse i § 127 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed.

Det præciseres, at forsikringselskaber ikke skal registrere aktiver to gange for de særlige bonushensættelser, jf. bekendtgørelse nr. 1077 af 17. december 2001 om ændring af bekendtgørelse om kapitalgrundlag for forsikringselskaber.

Til nr. 5

Der er ikke tilsigtet en ændring af den gældende § 142. Den foreslåede ændring er således alene en redaktionel ændring i konsekvens af, at § 143 ophæves.

Til nr. 6

§ 143 foreslås ophævet. Forslaget skal ses på baggrund af, at Erhvervs- & Selskabsstyrelsen har ændret praksis for danske aktieselskabers lån til udenlandske moderselskaber, jf. aktieselskabslovens § 115. Formålet med den ændrede praksis har været at ligestille moderselskaber inden for EU/EØS-området med danske moderselskaber, så de opnår samme rettigheder. Ophævelsen af bestemmelsen medfører samtidig, at kravet om, at et moderselskab skal være et forsikringselskab eller et pengeinstitut, bortfalder. I de tilfælde, hvor et lån vil være lovligt efter Erhvervs- og Selskabsstyrelsens praksis, forudsætter lånet dog en tilladelse fra Finanstilsynet efter bestemmelsen i lovens § 144.

Til nr. 7

Med vedtagelse af lov nr. 1033 af 17. december 2001 om ændring af pensionsbeskatningsloven, selskabsskatteoven og andre skattelove, blev der blandt andet vedtaget skattemæssige ændringer af betydning for administrationsboer på forsikringsområdet. I forslaget var anført, at et administrationsbo, der administrerer et livsforsikringselskabs eller en pensionskasses bestand af pensionstilsagn, skal hæfte for livsforsikringselskabets eller pensionskassens pensionsafkastskat, således at der betales pensionsafkastskat af formueafkastet af den pensionsformue, der administreres af administrationsboet, på samme måde som formueafkast af pensionsformuer, der ikke er under administration.

I forlængelse heraf præciseres det i lov om forsikringsvirksomhed, at udgifter der pålignes boet af skat-

temyndighederne, udredes forlods af administrationsboets midler. Som eksempel herpå kan nævnes krav på pensionsafkastbeskatning af afkastet af administrationsboets aktiver.

I henhold til artikel 10 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringselskaber skal medlemsstaterne sikre forsikringstagerne en særlig behandling ved anvendelse af en ud af to metoder. Den ene metode, som Danmark p.t. anvender, sikrer, at aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, anvendes til dækning af forsikringskrav. Den anden metode sikrer forsikringskrav en plads i kreditorordenen, så de ikke kun skal dækkes af de aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser.

I forbindelse med implementering af Rådets direktiv, skal der foretages en nærmere afklaring af, hvorvidt den nuværende metode skal bibeholdes eller ændres. I disse overvejelser vil hensynet til skattemæssige krav indgå.

Til nr. 8

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 9

Forslaget er en følge af, at § 143 foreslås ophævet i lov om forsikringsvirksomhed, jf. forslaget § 4, nr. 6. Der henvises til bemærkningerne til disse bestemmelser.

Til § 5

Til nr. 1

Forslaget indebærer, at kortfristet supplerende kapital ikke længere kan medregnes ved solvensopgørelsen.

Kortfristet supplerende kapital har i henhold til CAD-direktivet 93/6/EØF (Capital adequacy of investment firms and credit institutions) alene kunnet anvendes til dækning af solvenskravet til markedsrisici og er ikke en del af den ansvarlige kapital. Kortfristet supplerende kapital omfatter efter de gældende regler indskudt kortfristet supplerende kapital og nettofortjænkningen ved handelsbeholdningen.

Baggrunden for forslaget er et ønske om forenkling af kapitaldækningsreglerne. Endvidere er baggrunden, at kortfristet supplerende kapital ikke er anvendt

i praksis. Der er således ikke behov for overgangsregler.

Ophævelsen af mulighederne for at medregne kortfristet supplerende kapital medfører også, at der kan ske en forenkling af reglerne om store engagementer.

Forslagets *stk. 1, 2. pkt.*, svarer til den nugældende bestemmelse i realkreditloven.

Stk. 2. er en konsekvens af ophævelsen af reglerne om kortfristet supplerende kapital.

Til nr. 2

Forslaget er en konsekvens af ophævelsen af reglerne om kortfristet supplerende kapital, jf. forslaget § 5, nr. 1.

Ændringen tilsigter ligeledes, at der sker en systematisk tilretning af realkreditloven, således at denne i højere grad følger reglerne i bank- og sparekasseloven, idet bestemmelsen om det beløb, hvormed supplerende kapital kan medregnes til den ansvarlige kapital, foreslås flyttet til § 53 c, stk. 1, sidste pkt.

Til nr. 3

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om kortfristet supplerende kapital ophæves, jf. forslaget § 5, nr. 1

Til nr. 4

Forslaget giver realkreditinstitutterne mulighed for at medregne en ny form for kernekapital i overensstemmelse med de retningslinier, som Basel Komitéen har fastsat. Basel Komitéen består af repræsentanter fra G10-landene samt Luxembourg og Schweiz. Den nye form for kapital er egenkapital efter Europaparlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF, art. 34, stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter tre krav, der alle skal være opfyldt til enhver tid, for at gældsinstrumenter kan medregnes som tillæg til kernekapitalen:

- 1) visse formkrav, jf. bestemmelserne i § 53 i, stk. 1,
- 2) gældsinstrumenterne må højst udgøre 15 pct. af kernekapitalen efter de i § 53 b, stk. 2, nævnte fradrag, og
- 3) kernekapitalen skal efter de i § 53 b, stk. 2, nævnte fradrag mindst udgøre 5 pct. af realkreditinstituttets vægtede aktiver m.v.

Med forslaget gives der bl.a. mulighed for, at danske realkreditinstitutter kan udstede kernekapital i fremmed valuta generelt. I dag er det kun tilladt at udstede aktiekapital i danske kroner og euro. Dermed kan realkreditinstituttet i bedre omfang sikre sig mod store udsving i solvensprocenten, da der kan etableres en mere ensartet valutakursfølsomhed mellem den ansvarlige kapital og de vægtede aktiver m.v.

Begrænsningen af gældsinstrumenter er sat til 15 % af kernekapitalen, opgjort efter fradrag, jf. § 53 b, stk. 2. Dette svarer til retningslinierne fra Basel Komiteen, og hvad flere europæiske lande har gennemført. Det supplerende krav om, at kernekapitalen, opgjort efter fradrag, jf. § 53 b, stk. 2, minimum skal udgøre 5 % af de vægtede aktiver m.v., er ikke indeholdt i Basel Komiteens retningslinier.

De to begrænsninger foreslås indført, fordi gældsinstrumenter ikke har fuldt samme kvalitet som den nuværende kernekapital. Således er gældsinstrumenter efterstillet al anden efterstillet kapital, men foranstillet aktiekapital. Den foreslåede kapitalform betragtes ligesom kapitalindskud omfattet af den gældende bestemmelse i § 38 i bekendtgørelse om realkreditinstitutters kapitaldækning, som lånekapital. De foreslåede regler sikrer, at kernekapitalen ikke alene kan bestå af lånt kapital.

Til nr. 5

Forslaget indebærer, at den del af gældsinstrumenterne, der ikke medregnes i kernekapitalen, kan medregnes som supplerende kapital under forudsætning af, at den supplerende kapital højst udgør halvdelen af den ansvarlige kapital.

Til nr. 6 og 7

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om kortfristet supplerende kapital ophæves, jf. forslagens § 5, nr. 1.

Til nr. 8

Forslaget fastsætter i *stk. 1* og *stk. 2* kravene til at henholdsvis gældsinstrumenter og supplerende kapital kan medregnes i den ansvarlige kapital.

De pågældende kapitalinstrumenter opfylder ikke de skattemæssige kriterier for at kunne anerkendes som gæld. Skatteministeren vil dog i næste samling fremsætte et lovforslag, der sikrer, at disse kapitalinstrumenter kan behandles som gæld i skattemæssig henseende. Ændringen vil få samme ikrafttræden som reglerne for instrumenternes indførelse.

De gældende krav til supplerende kapital er opretholdt. Dog er kravene flyttet fra bekendtgørelse om realkreditinstitutters kapitaldækning til realkreditloven.

For at gældsinstrumenter kan medregnes i den ansvarlige kapital, skal betingelserne i § 53 i, stk. 1, være opfyldt.

Forslagets *stk. 1, nr. 1*, om, at beløbet skal være indbetalt til realkreditinstituttet medfører, at kun gældsinstrumenter, der er udstedt direkte af realkreditinstituttet, kan medregnes i den ansvarlige kapital. Endvidere kan et realkreditinstitut som hovedregel ikke forbedre

sin kapitaldækning opgjort på konsolideret niveau ved at udstede gældsinstrumenter i et datterselskab. Da reglerne i realkreditlovens § 53 a-e, finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber, pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber vil kapital indbetalt til sådanne virksomheder også kunne medregnes. Kernekapital i datterselskaber der er udenlandske kreditinstitutter eller investeringsselskaber vil som udgangspunkt også kunne medregnes, hvis Basel-reglerne er opfyldt. Solvenskravet skal være opfyldt både på institutniveau og konsolideret niveau.

Forslaget til bestemmelserne i *nr. 2 og 3* har til formål at sikre, at kapitalen er af varig karakter, dvs. være til løbende rådighed for realkreditinstitutternes aktiviteter, og ikke kun i en begrænset periode.

I *nr. 2* fastsættes, at gælden ikke må have fast løbetid. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er krav til løbetiden.

I *nr. 3* fastsættes, at en eventuel førtidig indfrielse på realkreditinstitutets initiativ tidligst kan ske efter 10 år og kun kan ske med Finanstilsynets godkendelse. Dette krav gælder ikke for den eksisterende supplerende kapital, hvor der ikke er nogen tidsbegrænsning for hvornår, en førtidig indfrielse kan ansøges godkendt hos Finanstilsynet. Tilladelse til førtidig indfrielse vil som hovedregel blive givet, hvis realkreditinstituttet også efter tilbagebetalingen opfylder solvenskravet, og realkreditinstitutets forhold efter indfrielsen i øvrigt er forsvarlige. Muligheden for at tilsynet kan godkende en indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen, er indsat for det tilfælde, at der indtræffer udefra kommende omstændigheder, der vil gøre det uforholdsmæssigt byrdefuldt for realkreditinstitutter at fastholde den indgåede kontrakt. Godkendelsen af tilsynet forudsætter, at kapitalen erstattes af kapital af samme eller højere kvalitet, medmindre tilsynet anser, at realkreditinstituttet efter indfrielsen fortsat vil have tilstrækkelig kapital i forhold til dets risiko.

Bestemmelsen i *nr. 4* svarer til reglen i den gældende lovs bestemmelse i § 38, nr. 3, i bekendtgørelse om realkreditinstitutters kapitaldækning. Dog skal de foreslåede gældsinstrumenter også være efterstillet værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

Nr. 5 har til formål at sikre, at kapitalen reelt er efterstillet kapital i realkreditinstituttet, og at der ikke ved aftaler om sikkerhedsstillelse m.v. i praksis sikres en højere rangorden.

I *nr. 6* foreslås det, at kreditor ikke må få udbetalt renter på gælden, hvis der ikke er frie reserver. De renter der er omfattet af bestemmelsen, er de renter der løber på i den periode, hvor der ikke er frie reserver.

Rentekravet bortfalder helt i denne periode. Når sel-skabet igen har frie reserver, kan der betales renter der påløber fra det tidspunkt, hvor der igen er frie reser-ver. Med frie reserver forstås overskud overført fra tidligere år samt overført overskud af årets resultat.

Nr. 7 sikrer, at kreditor ikke har mulighed for efter-følgende at kunne sætte renten op og derved tvinge re-alkreditinstituttet til at indfri gælden før tiden. Rente-vilkårene på aftaletidspunktet skal fastsættes, således at rentesatsen alene kan variere som følge af faktorer, som såvel debitor som kreditor er uden indflydelse på. Det er ligeledes ikke tilladt at lade rentesatsen afhæn-ge af kreditvurderingsinstitutters vurdering af realkre-ditinstituttet.

Forslagets nr. 8 svarer til gældende regler i bank- og sparekasselovens § 22, stk. 1, nr. 2.

Forslagets nr. 9 svarer til den gældende bestemmel-se i bank- og sparekasselovens § 22, stk. 1, nr. 4.

Forslagets nr. 10 svarer til den gældende bestem-melse i bank- og sparekasselovens § 22, stk. 1, nr. 7. Grænsen på 2 pct. beregnes på baggrund af den sam-lede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital ef-ter stk. 1.

Stk. 2 svarer til Kreditinstitutdirektivet (Europapar-lamentet og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000), art. 35, stk. 2. Der er dog tilføjet en 6. betingel-se, som alene angår andre kapitalindskud, der ikke er underlagt krav om ubestemt løbetid.

Bestemmelsen svarer med mindre redaktionelle ændringer til den gældende § 38 i bekendtgørelse om realkreditinstitutters kapitaldækning.

Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapi-talindskud skal opfylde en række kvalificerende be-tingelser for at kunne indgå i den supplerende kapital.

Det er en betingelse, at långiveren reelt har indbetalt det på værdipapirerne eller indskudsdokumenter-ne pålydende beløb, idet alene det faktisk indbetalte beløb kan medregnes som supplerende kapital.

Kapitalelementerne skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld, og de må ikke kunne tilbagebe-tales uden Finanstilsynets godkendelse.

Ved udstedelsen af værdipapirer med ubestemt lø-betid samt ved modtagelsen af andre kapitalindskud skal det af de pågældende værdipapirer og indskuds-dokumenter fremgå, at realkreditinstituttet kan udsky-de betaling af renter på værdipapirerne eller kapital-indskuddet.

Derudover skal det fremgå af værdipapirerne og indskudsdokumenterne, at det i realkreditinstituttet indestående beløb og ikke betalte renter både skal kunne anvendes til dækning af tab, såfremt realkredi-tinstituttet skulle komme i en likvidations- eller kon-

kurssituation, og såfremt realkreditinstituttet skulle befinde sig i en rekonstruktionssituation.

Endvidere er der alene for de kapitalindskud, der har fast løbetid, foreslået en nedtrappingsordning for det beløb, der kan medregnes som supplerende kapi-tal. I det tredje sidste år inden den aftalte forfaldsdato kan der således kun medregnes 75 pct. af den oprinde-lige kapital, i det næstsidste år kan der kun medregnes 50 pct. og i det sidste år kan der kun medregnes 25 pct.

Endelig er der indsat en regel, hvorefter realkredit-institutternes tilbagekøb af egne beviser skal godken-des af Finanstilsynet, hvis beholdningen overstiger 2 % af den udstedte kapital. Reglen skal hindre, at ned-trappingsreglen i nr. 6 omgås ved tilbagekøb af egne beviser. Grænsen på 2 pct. i nr. 7 beregnes på bag-grund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 2.

Forslaget i stk. 3 svarer til den gældende bestem-melse i bank- og sparekasselovens § 22, stk. 3.

Forslaget til stk. 4 giver Finanstilsynet mulighed for, at fastsætte regler for kapitalindskud omfattet af bestemmelser i § 53 i, stk. 1 og 2.

Reglerne for de nye gældsinstrumenter vil blive ud-formet med udgangspunkt i den gældende bekendtgø-relse om efterstillet kapital for pengeinstitutter. Dog vil den omstændighed, at den foreslåede kapital skal være kernekapital kunne medføre, at der skal udarbej-des særlige regler for denne kapital.

Til nr. 9-11

Forslaget er en konsekvens af, at kortfristet supple-rende kapital ikke kan medregnes i kapitalgrundlaget, jf. forslagets § 5, nr. 1.

De nuværende § 65 a og § 65 c er sammenskrevet til en bestemmelse. Der sker ikke nogle materielle æn-dringer i definitionen af et engagement. Reglerne om overskridelse af engagementer er forenklede således, at alene reglen i den gældende § 65 a, stk. 4 finder anvendelse. Dette indebærer, at Finanstilsynet ikke læn-gere i særlige tilfælde kan tillade, at et institut midler-tidigt har engagementer der overstiger engagements-grænsen på 25 %. Finanstilsynet kan i stedet alene un-der særlige omstændigheder meddele en frist, inden-for hvilken engagementsgrænsen skal overholdes.

Til nr. 12

Forslaget er en konsekvens af at § 65 c foreslås op-hævet.

Til nr. 13

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmo-del, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene

en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 6

Til nr. 1 og 2

Forslaget er en konsekvens af, at §§ 5 og 6 foreslås flyttet til §§ 3 a-b i lov om finansiel virksomhed, jf. forslagets § 1, nr. 7. Der henvises til bemærkninger hertil.

Til nr. 3

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 4

Forslaget er en konsekvens af, at §§ 5 og 6 flyttes til §§ 3 a-b i lov om finansiel virksomhed, jf. forslagets § 1, nr. 7.

Til § 7

Til nr. 1

Gældende lov giver forsikringsmæglerselskaber og personer, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, eneret til i deres navn at benytte betegnelsen »forsikringsmæglerelskab« eller »forsikringsmægler«.

Forslaget til *stk. 1* ændrer ikke på denne eneret, men foreskriver en forpligtelse for godkendte forsikringsmæglere til at benytte betegnelsen i tilknytning til deres navn. Dette indebærer, at andre betegnelser som f.eks. »registreret«, »statsautoriseret« eller »godkendt« ikke må tilføjes navnet. Da det ikke er udelukket, at en person, der har Finanstilsynets tilladelse som forsikringsmægler, kan udøve anden erhvervsvirksomhed, er det tydeliggjort, at en sådan person alene skal benytte betegnelsen forsikringsmægler, når pågældende virker som forsikringsmægler.

Den foreslåede *stk. 2* er en redaktionel tydeliggørelse af det gældende forbud mod, at andre erhvervsdrivende benytter den beskyttede titel.

Til nr. 2

Forslaget følger af, at økonomi- og erhvervsministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om redelig forretningskik og god praksis. Forslaget svarer til

lovforslagets § 1, nr. 3. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 3

Forslaget præciserer, at tavshedspligten ikke alene gælder forsikringsmægleren men også de hos pågældende ansatte personer, når de under udøvelse af hvervet måtte komme i besiddelse af fortrolige oplysninger om det enkelte kundeforhold.

Til nr. 4

Forslaget medfører, at forsikringsmægleren udover den hidtidige pligt til at indberette indtægternes fordeling på forsikringsselskaber også skal indberette en angivelse af de vederlag, der modtages fra kunderne. Hertil føjes en pligt til også fremtidig at indberette størrelsen af de indtegnede præmiebeløb, fordelt på forsikringsselskaber.

Som noget nyt kræves tillige, at indberetningen skal angive indtjeningen i kalenderåret, at indberetningen skal foretages senest 5 måneder efter kalenderårets udløb, og at indberetningen skal baseres på de modtagne opgørelser fra forsikringsselskaber og forsikringsmæglere samt forsikringsmæglerselskaber, hvorfra forsikringsmægleren har modtaget henvisningsprovision samt på forsikringsmæglerens egen bogføring af indtjente vederlag fra kunderne.

Oplysningerne skal benyttes af Finanstilsynet ved vurderingen af, om den enkelte forsikringsmægler opfylder lovens krav om uafhængighed af ethvert forsikringsselskab. Oplysningerne kan samtidig belyse, om der over tid sker en forskydning fra provisionsaflønning til honorarbaseret aflønning.

Til nr. 5

Forslaget skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af §§ 19, 19 a og 19 b, jf. forslagets § 7, nr. 7. Der er med forslaget sket en tydeliggørelse af tilbagekaldelsesgrundene.

Den foreslåede § 19 har til formål at præcisere, under hvilke betingelser Finanstilsynet kan tilbagekalde en tilladelse til henholdsvis et forsikringsmæglerelskab, en forsikringsmægler, der udøver forsikringsmæglervirksomhed i et enkeltmandsfirma eller i et interessentskab eller en ansat forsikringsmæglers tilladelse og under hvilke betingelser, denne gruppe kan få tilladelsen genudleveret. Samtidig er der foretaget en opsplitting af årsagerne til, at grundlaget for disse gruppers tilladelse ikke længere er til stede. Der sondres mellem et grundlag for tilbagekaldelse i den foreslåede § 19 og et grundlag for bortfald af en tilladelse i den foreslåede § 19 a.

I den foreslåede § 19 b er der fastsat regler om forsikringsmægleres adgang til at deponere deres tilladelse.

Der er ikke med forslaget til *stk. 1-3* ændret på, hvilke grunde der vil føre til en tilbagekaldelse af tilladelsen. Der kan derfor henvises til bemærkningerne til L 105, Folketingsår 1998/99, Till A 2644.

Bestemmelserne i *stk. 1-3* om tilbagekaldelse indebærer, at Finanstilsynet skal foretage et skøn over, om en tilbagekaldelsesgrund foreligger. Der kan blive tale om en sanktion over for den pågældende forsikringsmægler. Det kan være i situationen, hvor en forsikringsmægler ikke har dokumenteret fornøden sikkerhed i form af f.eks. fornyelse af den lovpligtige ansvarsforsikring eller Finanstilsynet vurderer, at den krævede uafhængighed af forsikringsselskaberne ikke er tilstede. Det er samtidig nu tydeliggjort i *stk. 3*, at en ansat forsikringsmægleres tilladelse alene tilbagekaldes ved manglende uafhængighed eller ved overtrædelse af lovgivningen eller ved forsømmelse ved udøvelsen af hvervet.

De øvrige tilfælde, hvor tilladelsen efter gældende lov blev tilbagekaldt på grund af objektivt konstaterbare årsager, såsom virksomhedens ophør, en forsikringsmægleres død, indtræden af konkurs er udskilt til en ny § 19 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8.

Til nr. 6

Forslaget er en konsekvens af de foreslåede §§ 19, 19 a og 19 b i lov om forsikringsformidling. Reglerne om deponering af en tilladelse er nu angivet i den ny § 19 b, jf. lovforslagets § 7, nr. 8. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 7

En tilladelse, der er blevet tilbagekaldt i medfør af § 19, *stk. 1-3*, skal kunne generhverves, såfremt betingelserne for at opnå tilladelse påny opfyldes.

I *stk. 8, nr. 2-3*, er det særlig tydeliggjort, at generhvervelse af en tilladelse meddelt en forsikringsmægler, der udøver virksomhed i enkeltmandsvirksomhed eller som ansat forsikringsmægler, ikke indebærer en fornyet bedømmelse af den pågældendes uddannelse. Dette spørgsmål er endelig afgjort i forbindelse med afgørelsen af den oprindelige ansøgning.

Til nr. 8

Fra bestemmelsen i gældende lovs § 19, *stk. 1 og 2*, er til en ny § 19 a udskilt de situationer, hvor en given tilladelse bortfalder på grund af begivenheder, der indtræder på et senere tidspunkt. F.eks. bortfalder tilladelsen, når Finanstilsynet får underretning om, at forsikringsmæglervirksomheden ophører, eller inde-

haven af en enkeltmandsvirksomhed underkastes en konkursbehandling, eller hvis f.eks. en forsikringsmægler, der enten er indehaver af en enkeltmandsvirksomhed eller er ansat forsikringsmægler, ikke længere har bopæl her i landet eller er afgået ved døden. Bestemmelsen i *nr. 2* opretholder den gældende retsstilling om, at en tilladelse ikke bortfalder hvis forsikringsmægleren anmelder betalingsstandsning. Baggrunden herfor er, at et sådant krav vil fratage forsikringsmægleren muligheden for at forbedre hans egen og virksomhedens økonomiske situation.

Samme betragtning ligger til grund for reglen i *nr. 3* om, at en ansat forsikringsmægleres tilladelse ikke bortfalder, hvis denne erklæres personlig konkurs eller er under betalingsstandsning. Den pågældende kan ikke i sit virke som ansat forsikringsmægler på samme måde som en person, der driver forsikringsmæglervirksomhed som enkeltmand, indgå aftaler til skade for virksomhedens kreditorer og aftaleerhververe.

I den foreslåede § 19 b er det tydeliggjort, at tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen til den virksomhed, hvor en person er ansat som forsikringsmægler ikke nødvendigvis får indflydelse på den ansattes tilladelse. Såfremt den pågældende kan dokumentere at have fået ny ansættelse hos en anden godkendt forsikringsmægler, bevares tilladelsen. I modsat fald kan den pågældende begære sin tilladelse deponeret indtil videre.

Efter *stk. 2* præciseres det, at en forsikringsmægler altid kan deponere sin tilladelse. En deponeret tilladelse kan på ny aktiveres, når betingelserne herfor er opfyldt dog således, at det er godkendelsen af den pågældendes uddannelse, der blev foretaget på ansøgningstidspunktet, der lægges til grund.

Til nr. 9

Forslaget er en konsekvens af den opdeling i tilbagekaldelses- og bortfaldssituationer, der er foretaget ved de foreslåede §§ 19 og 19 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 5 og 8.

Til nr. 10

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 11

Ved lov nr. 503 af 6. juni 2001 blev oplysningspligten for de erhvervsdrivende, der sælger forsikrings-

produkter i kraft af en aftale med et eller flere forsikringsselskaber tydeliggjort ved § 31, stk. 4. Finanstilsynet fik i § 31, stk. 5, hjemmel til at fastsætte nærmere regler om oplysningspligtens indhold. Finanstilsynet har udstedt bekendtgørelse nr. 961 af 2. november 2001, der er trådt i kraft den 1. januar 2002. Det er fundet hensigtsmæssigt ud fra et forbrugerbeskyttelses hensyn at kunne strafsanktionere en erhvervsdrivendes manglende overholdelse af oplysningspligten. Tilføjelsen i § 32, stk. 2, giver Finanstilsynet denne hjemmel.

Til § 8

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 9

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 10

Til nr. 1 og 2

Forslaget til § 11, stk. 4, og ophævelsen af § 11, stk. 5-6, er en konsekvens af de foreslåede afgiftsbestemmelser i kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 11

Til nr. 1

Forslaget følger af, at økonomi- og erhvervsministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om redelig forretningsskik og god praksis. Forslaget svarer til lovforslagets § 1, nr. 3. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget

ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 12

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 13

Til nr. 1-2

Forslaget til § 10, stk. 5, og ophævelsen af § 10, stk. 6, svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 14

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 15

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 16

Til nr. 1

Forslaget følger af, at økonomi- og erhvervsministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om redelig forretningsskik og god praksis. Forslaget svarer til lovforslagets § 1, nr. 3. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a, lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 17

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse tager udgangspunkt i realkreditlovens § 59, men omfatter fortrinsret for obligationsejere såvel som swap-modparter (i lovtæksten formuleret som: fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutarisici).

Fortrinsretten efter forslagens stk. 1 indebærer, at obligationsejerne og swap-modparter med nettotilgodehavende i Skibskreditfonden opnår dækning i udestående skibslån, pantebreve og fordringer på swap-modparter med nettogæld til Skibskreditfonden umiddelbart efter massekravene (konkurslovens § 93), men forud for krav i medfør af konkurslovens §§ 94-98.

I det omfang disse aktiver ikke slår til, bevirker stk. 2, at obligationsejerne og swap-modparterne i øvrigt modtager dækning fra de resterende aktiver forud for § 97-kravene (simple kreditorer), men efter § 96-kravene (privilegerede krav). Både i stk. 1 og 2 tillægges renter påløbet efter konkursdekretets afsigelse samme stilling som fordringen. Også herved tillægges obligationsejere og swap-modparter en bedre retsstilling end efter konkurslovens almindelige regler, idet renter påløbet en fordring efter konkursdekretets afsigelse efter konkurslovens § 98 dækkes efter de simple kreditorer. Den foreslåede ordning svarer til realkreditlovens § 59, stk. 2.

Baggrunden for, at der er valgt en regulering af fortrinsretten i to trin, er, at dette findes bedst stemmende med den omstændighed, at direktivbestemmelserne særligt angiver, at obligationsejerne skal have fortrinsret til de aktiver, der er erhvervet for provenuet ved udstedelse af obligationerne.

Der er således givet fortrinsret i videst muligt omfang.

Andre kreditorer vil ved lovændringen få forringet deres retsstilling, idet de i tilfælde af konkurs vil blive efterstillet obligationsejerne og swap-modparterne. Der er dog de facto ikke andre nævneværdige kreditorer i Skibskreditfonden. De faktiske omstændigheder omkring Skibskreditfonden gør ikke en overgangs-

ordning af hensyn til disse kreditorers forventninger nødvendig.

Til nr. 2

Forslaget svarer til den eksisterende fordelingsmodel, hvorfor de virksomheder der omfattes af forslaget ikke pålægges nye afgifter. Forslaget er således alene en konsekvens af, at reglerne om afgifter foreslås indskrevet i et nyt kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 18

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse skal præcisere, at kompetencen til at fastsætte regler om god skik for finansielle virksomheder overføres til økonomi- og erhvervsministeren, således at de områder, hvor ministeren fastsætter bindende regler, herefter kun skal være reguleret af disse og ikke tillige af markedsføringslovens § 1.

Forslaget indebærer samtidig, at markedsføringslovens § 1 som hidtil finder anvendelse på finansielle virksomheder på områder, der ikke er dækket af bindende regler om god skik udstedt af ministeren.

Ved vurderingen af hvilket regelsæt en konkret sag er dækket af, må man derfor se på de bindende reglers anvendelsesområde. Er der tale om et område, hvor økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler, falder sagen udenfor markedsføringslovens anvendelsesområde. Er området ikke reguleret af bindende regler, vil det som hidtil være dækket af markedsføringsloven. Det gælder også for områder, hvor det må forventes, at der vil blive fastsat bindende regler, men hvor dette endnu ikke er sket.

Forbrugerombudsmanden har udstedt en række vejledninger, der specifikt vedrører den finansielle sektor. Disse vejledninger er ikke retningslinier, hvis indhold er fastlagt ved forhandling med brancheorganisationerne, jf. markedsføringslovens § 17, men Forbrugerombudsmandens egne tilkendegivelser af, hvorledes han finder, at virksomhederne bør handle for at overholde god skik, jf. markedsføringslovens § 1. Det vil i øvrigt være domstolene, der i forbindelse med en konkret sag vil kunne tage stilling til, om Forbrugerombudsmandens fortolkning er korrekt. Når økonomi- og erhvervsministeren fastsætter regler om god skik for området, bortfalder Forbrugerombudsmandens kompetence og dermed også de vejledende tilkendegivelser.

Når et område, hvor der er fastsat bindende regler om god skik, undtages fra markedsføringsloven, inde-

bærer det samtidig, at det pågældende område undtages fra Forbrugerombudsmandens tilsyn, idet Forbrugerombudsmandens virksomhedsområde er knyttet til markedsføringslovens anvendelsesområde jf. markedsføringslovens § 15, stk. 1. Tilsynet med de finansielle virksomheders overholdelse af regler om god skik vil efter dette lovforslag alene blive varetaget af Finanstilsynet.

Det vil betyde, at Forbrugerombudsmanden fremover skal vurdere om de klager, han modtager over finansielle virksomheder, er omfattet af hans kompetence efter markedsføringsloven. Er der tale om en sag der er dækket af reglerne om god skik, skal Forbrugerombudsmanden oversende sagen til Finanstilsynet, som vurderer, om sagen skal undersøges nærmere. Er der derimod tale om områder, som ikke er dækket af regler om god skik, er det underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

Sagen, der verserer ved lovens ikrafttræden, kan færdiggøres af Forbrugerombudsmanden. Desuden kan Forbrugerombudsmanden afgøre sager vedrørende de retningslinier, der forbliver i kraft, indtil Økonomi- og Erhvervsministeriet har fastsat bindende regler om god skik.

Finansielle virksomheder skal forstås som virksomheder, der er reguleret af de finansielle tilsynslove, d.v.s. lov om finansiel virksomhed, lov om banker og sparekasser, lov om fondsmæglerselskaber, lov om forsikringsvirksomhed, lov om realkredit, lov om forsikringsformidling og lov om værdipapirhandel m.v., lov om investeringsforeninger og specialforeninger, lov om tilsyn med firmapensionskasser og lov om innovationsforeninger.

Til nr. 2

Selvom de kommende bindende regler om god skik typisk vil vedrøre forhold, som hidtil har været dækket af markedsføringslovens § 1, kan det ikke udelukkes, at reglerne også vil kunne indeholde elementer, der i dag er dækket af forbudet mod vildledende, urigtige eller urimeligt mangelfulde angivelser i markedsføringslovens § 2. Dette er baggrunden for, at det forslås at forbudet i § 2 ikke gælder for finansielle virksomheder, hvis økonomi- og erhvervsministeren i regler om god skik på det pågældende område har fastsat forbud mod vildledning, nedsættende omtale m.v. Forbrugerombudsmanden vil dog kun kunne forfølge en sag, hvis der foreligger en konkret overtrædelse af bestemmelsens forbud, der har betydning for omsætningen, og som politiet vurderer vil kunne danne grundlag for en straffesag eller overtrædelsen er så

klar, at den kan danne grundlag for et påbud efter markedsføringslovens § 2.

Til nr. 3

Den foreslåede bestemmelse er foranlediget af, at kompetencen til at udstede regler om god skik for finansielle virksomheder overføres til økonomi- og erhvervsministeren, hvorfor Forbrugerombudsmanden ikke fremover vil kunne forhandle og udarbejde retningslinier, der specifikt retter sig mod finansielle virksomheder. Ved finansielle virksomheder forstås i lighed med bemærkningerne til pkt. 1, virksomheder, der er under tilsyn af de finansielle tilsynslove.

Forbrugerombudsmanden vil fortsat kunne udarbejde generelle retningslinier, der også dækker det finansielle område, fx retningslinier om markedsføring over for særlige grupper som børn og unge eller om særlige markedsføringsmetoder, medmindre disse forhold er reguleret i bindende regler udstedt af økonomi- og erhvervsministeren.

Såfremt man måtte ønske at undtage den finansielle sektor for generelle retningslinier udstedt efter markedsføringslovens § 17, kan ministeren udstede specifikke bindende regler herom.

Forbrugerombudsmanden har i dag udstedt en række retningslinier, hvis indhold er fastlagt ved forhandling med de finansielle brancheorganisationer og som specifikt vedrører den finansielle sektor.

Det drejer sig om »Retningslinier for omfanget af forsikringsselskabernes orientering til forsikringstager i forbindelse med autoskade (februar 1999), Retningslinier for afgivelse af bonusprognoser for pensionsopsparing i livforsikringsselskaber og pengeinstitutter (februar 1990), Retningslinier vedrørende fjernsalg m.v. i betalingssystemer med betalingskort (december 1996), Retningslinier om Etik i pengeinstitutternes rådgivning (juni 1994) med uddybende kommentarer, Retningslinier for reklamering med priskeksempler og med samlerabat indenfor forbrugerskade-forsikring (december 1992), Retningslinier om etik i realkreditinstitutter (september 1995) og Retningslinier for pengeinstitutters udformning af afregningsnotater ved kunders handel med fremmed valuta (november 1991).«

Disse retningslinier er blevet til efter principperne i markedsføringslovens § 17, og betragtes som en udfyldning af markedsføringslovens § 1 på det pågældende område. Retningslinierne har ingen bindende virkning, idet det er domstolene der endeligt afgør, om en overtrædelse af en retningslinie tillige er en overtrædelse af markedsføringslovens § 1. De ovennævnte retningslinier vil være gældende, indtil økono-

mi- og erhvervsministeren fastsætter bindende regler for det pågældende område.

Til § 19

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2002.

Det foreslås endvidere i *stk. 2*, at afgifter til Finanstilsynet skal have virkning fra den 1. januar 2002, da afgifter opkræves for et fuldt finansår. Det vil være forbundet med store administrative byrder, såfremt der skal foretages flere delopkrævninger indenfor et år. Opkrævning efter de foreslåede bestemmelser kan derfor kun foretages fra år 2002, såfremt bestemmelserne har virkning fra den 1. januar 2002.

I *stk. 3* foreslås det, at reglerne om pengeinstitutters leasingvirksomhed, de nye regler om supplerende kapital for så vidt angår pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og realkreditinstitutter samt den foreslåede ændring af straffebestemmelsen i bank- og sparekasseloven først træder i kraft 1. januar 2003. Forsikringsmæglernes indberetninger skal følge kalenderåret med virkning for indberetninger for kalenderåret 2001.

Til § 20

Efter *stk. 1* får forsikringsmæglere længere frist for indsendelse af indberetning det første år efter lovens ikrafttræden.

Forslaget til *stk. 2* skal lempe overgangen til de nye regler. Aftaler der er indgået før lovens ikrafttræden, og som ikke overholder kravene til restrisiko, vil ikke være ulovlige. Derimod vil de være omfattet af begrænsningen i bank- og sparekasselovens § 25, stk. 1. Der skal dog tilføjes, at Finanstilsynet efter lovens § 26 kan undtage fra § 25. Denne bestemmelse vil kunne finde anvendelse, hvis enkelte institutter får

problemer med begrænsningen som følge af de nye regler.

Det er ikke hensigten med de foreslåede regler, at de skal ændre ved eksisterende kautionaftaler. Med den i *stk. 3* foreslåede overgangsregel begrænses virkningerne af de foreslåede regler om kaution således, at kun reglerne om skriftlig meddelelse inden for 3 måneder efter misligholdelse finder anvendelse på eksisterende kautionaftaler og da kun for ydelser, der forfalder efter lovens ikrafttræden.

§ 20, *stk. 4* foreslår, at Finanstilsynets akkumulerede overskud til videreførsel opkræves i ekstra afgift over 4 år. Det akkumulerede overskud til videreførsel er uforbrugte bevillinger fra tidligere år, der kan bruges i efterfølgende finansår. Først når uforbrugte bevillinger er anvendt, opkrævedes de tilsvarende afgifter hos virksomhederne.

Fremover foreslås det, jf. § 75 a og § 75 k, at den opkrævede afgift svarer til Finanstilsynets udgiftsbetaling fratrukket salg af varer og tjenesteydelser samt renteindtægter, og at overskud og underskud reguleres på en opsparingskonto. Efter det nye forslag består det akkumulerede overskud af indbetalte afgifter. Overgangsbestemmelsen harmoniserer de to opsparingsbegreber.

Det foreslås, at afgiften fordeles forholdsmæssigt mellem de virksomheder, som betaler mere end minimumsafgiften.

Til § 21

Det foreslås i *stk. 1*, at loven som udgangspunkt kan sættes i kraft på Færøerne og Grønland.

Det følger af forslaget til *stk. 3*, at der ikke for så vidt angår forsikringsvirksomhed og forsikringsformidling kan sættes regler i kraft på Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov*Gældende formulering**Lovforslaget***Lov om finansiel virksomhed****§ 1**

I lov nr. 501 af 7. juni 2001 om finansiel virksomhed foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, indsættes som nr. 12 og 13:

»12) Værdipapirhandler:

- a) Pengeinstitutter
- b) fondsmæglerselskaber
- c) realkreditinstitutter
- d) udenlandske kreditinstitutter
- e) udenlandske investeringsselskaber.

13) Investeringsselskab:

En juridisk person, hvis sædvanlige erhverv eller virksomhed består i at yde investeringsservice til tredjemand på erhvervsmæssigt grundlag.«.

2. I § 3, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Tilsvarende gælder for udenlandske kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber, der udøver virksomhed her i landet gennem etablering af filial eller udbud af grænseoverskridende finansielle tjenesteydelser.«.

3. § 3, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. stk. 1 samt §§ 3 a-b.«

§ 2. I denne lov forstås ved

§ 3. Finansielle virksomheder og finansielle holdningvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler og retningslinjer om redelig forretningsskik og god praksis. Hvis reglerne og retningslinjerne har markedsførings- og konkurrencemæssige aspekter, gennemfører Finanstilsynet forhandlinger med Forbrugerombudsmanden og Konkurrencestyrelsen.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

4. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. En værdipapirhandler skal:

- 1) handle loyalt og korrekt over for investorer og i disses bedste interesse og under hensyn til markedets integritet,
- 2) udføre investorenes handler med den nødvendige kompetence, omhu og hurtighed og under hensyn til markedets integritet og investorenes bedste interesse,
- 3) have og effektivt anvende de ressourcer og fremgangsmåder, der er nødvendige for den rette gennemførelse af sin virksomhed,
- 4) bestræbe sig på, at der ikke opstår interessekonflikter, og, når sådanne ikke kan undgås, sørge for, at investorerne behandles korrekt,
- 5) udbede sig oplysninger hos investorerne om deres finansielle stilling, investeringserfaring og målsætninger, som er relevante for gennemførelsen af de ønskede tjenesteydelser, og
- 6) meddele de for investorerne relevante oplysninger i sine kontrakter, herunder hvilken erstatningsordning eller tilsvarende beskyttelse, der vil gælde for den påtænkte transaktion, hvilken dækning der ydes i henhold til de pågældende ordninger, eller at sådanne ordninger, eller at sådan beskyttelse ikke findes.

Stk. 2. Stk. 1, nr. 1)- 4), finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen med de ændringer der følger af forholdets natur.

§ 3 b. Det påhviler danske værdipapirhandlere samt filialer af investeringselskaber og kreditinstitutter, der har hjemsted i et tredjeland, hvor filialen har opnået tilladelse her i landet i henhold til lov om banker og sparekasser mv. og lov om fondsmæglerselskaber, at:

- 1) træffe fyldestgørende foranstaltninger for at sikre investorenes ejendomsret til deres værdipapirer samt kontrakter vedrørende valutaspotforretninger i investeringsøjemed med henblik på at opnå fortjeneste på kursændring af valuta, og

*Gældende formulering***§ 20.**

Stk. 5. For vicedirektører, underdirektører og dermed ligestillede samt andre ledende medarbejdere med et særligt ansvar for fonds-, valuta- eller kreditfunktioner skal den finansielle virksomheds bestyrelse udarbejde nærmere retningslinjer om godkendelse af engagementer med og sikkerhedsstillelser fra disse medarbejdere.

Lovforslaget

- 2) organisere og opbygge deres virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter både mellem investorerne indbyrdes og mellem investorerne og værdipapirhandleren begrænses mest muligt.

Stk. 2. Værdipapirhandlere omfattet af stk. 1 må ikke uden investorerne udtrykkelige samtykke disponere over disse værdipapirer.

Stk. 3. Værdipapirhandlere omfattet af stk. 1 kan opbevare investorers værdipapirer i samme depot (samledepot), hvis værdipapirhandleren har informeret den enkelte investor om retsvirkningerne heraf, og denne har samtykket. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde give tilladelse til, at investorers og værdipapirhandlerens egne værdipapirer opbevares i samme depot. Værdipapirhandleren skal føre et register, hvoraf de enkelte investorers ejerforhold til de registrerede værdipapirer entydigt fremgår.

Stk. 4. I tilfælde af værdipapirhandlerens konkurs, betalingsstandsning eller lignende kan den enkelte investor på grundlag af registeret udtage sine værdipapirer af et samledepot, såfremt der ikke forinden er tvist om investorens ejendomsret.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fratage værdipapirhandleren retten til at føre samledepot efter stk. 3.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen med de ændringer der følger af forholdets natur.«.

5. I § 20, stk. 5, udgår: »et særligt«.

Bilag til f. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

Gældende formulering

§ 65.

Stk. 2. Det Finansielle Virksomhedsråd

- 1) træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder,
- 2) rådgiver Finanstilsynet i forbindelse med dets udstedelse af regler samt
- 3) bistår Finanstilsynet med dets informationsvirksomhed.

Stk. 5. § 73, stk. 1, finder anvendelse for medlemmerne og suppleanterne af rådet samt de særligt sagkyndige.

Stk. 6. Rådet træffer afgørelse med simpelt flertal. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende.

Stk. 7. Økonomiministeren fastsætter rådets forretningsorden.

§ 68. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 3, stk. 1.

§ 72. Finanstilsynet afgiver årligt en beretning til økonomiministeren om sin virksomhed.

Lovforslaget

6. I § 65, stk. 2, indsættes i nr. 1 efter »træffer«: » , bortset fra §§ 3-3 b,«.

7. I § 65, stk. 2, indsættes i nr. 2 efter »i forbindelse med dets udstedelse af regler«: »og i forbindelse med principielle sager om redelig forretningskik og god praksis samt tilsynssager om redelig forretningskik og god praksis, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder i henhold til §§ 3-3 b, samt«.

8. I § 65 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ved rådets behandling af sager om redelig forretningskik og god praksis, jf. Stk. 2, nr. 2, indkaldes Forbrugerombudsmanden til at deltage i det pågældende dagsordenspunkt. Forbrugerombudsmanden har i sager om udstedelse af regler om redelig forretningskik og god praksis samme beføjelser som rådets medlemmer.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

9. I § 65, stk. 5, som bliver stk. 6, indsættes efter 1. pkt. som nyt 2. pkt.:

»1. pkt. gælder dog ikke ved behandling af sager om udstedelse af regler om redelig forretningskik og god praksis.«

10. § 68 affattes således:

»§ 68. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 3, stk. 1, og §§ 3 a-b.«

11. I § 72 indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»Stk. 2. Finanstilsynet afgiver i samarbejde med Forbrugerstyrelsen årligt til økonomi- og erhvervsministeren en rapport over status for udstedelse af regler om god skik og om erfaringerne med reglerne anvendelse, jf. § 3, stk. 2.«

*Gældende formulering***§ 74.**

Stk. 4. Endelig kan Finanstilsynet, når tilsynet tager en sag op vedrørende redelig forretnings- skik og god praksis inden for virksomhedsområ- det, jf. § 3, under særlige omstændigheder tillige tilkende partsbeføjelser til andre fysiske eller ju- ridiske personer end de i stk. 2 og 3 nævnte. Partsbeføjelser kan alene tillægges, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væ- sentlig betydning for den pågældende. Tilken- delse af partsbeføjelser skal ske under hensynta- gen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

Lovforslaget

12. I § 74, stk. 4, ændres: »§ 3« til: »§§ 3-3 b«.

13. Efter § 75 indsættes:

»Kapitel 7 a

Afgifter

§ 75 a. Finanstilsynets nettoudgifter dækkes af afgifter fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 75 b-75 k.

§ 75 b. Følgende virksomheder betaler årligt et grundbeløb i afgift til Finanstilsynet:

- 1) Arbejdsmarkedets Erhvervsygdomsikring betaler 510.000 kr.
- 2) ATP-fonden (Tillægspension, Midlertidig pensionsopsparring og Særlig pensionsopsparring) betaler 1.180.000 kr.
- 3) Danmarks Skibskreditfond betaler 230.000 kr.
- 4) Fondsbørser og autoriserede markedspladser betaler et grundbeløb på 9.500 kr. pr. sel- skab noteret ultimo det foregående år.
- 5) FUTOP Clearingcentralen A/S betaler 250.000 kr.
- 6) Garantifonden for indskydere og investorer betaler 95.000 kr.
- 7) Hver autoriseret pengemarkedsmægler beta- ler 15.000 kr.
- 8) Hver autoriseret værdipapirmægler betaler 15.000 kr.
- 9) Hver finansiel holdingvirksomhed betaler 5.000 kr.

*Gældende formulering**Løvforslaget*

- 10) Hver udsteder af collateralized mortgage obligations og lignende virksomheder betaler 10.000 kr. pr. serie.
- 11) Hver udsteder af elektroniske penge betaler 10.000 kr.
- 12) Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler 670.000 kr.
- 13) Værdipapircentralen A/S betaler 1.840.000 kr.

Stk. 2. Grundbeløb, jf. stk. 1, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven.

§ 75 c. Filialer af udenlandske kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber betaler årligt 0,0006 promille af deres samlede balance plus garantier, dog minimum 2.000 kr.

Stk. 2. Forsikringsmæglervirksomheder betaler årligt 4,0 promille af deres provision og andre vederlag, dog minimum 1.000 kr.

Stk. 3. Innovationsforeninger betaler årligt 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling plus 0,005 promille af deres samlede balance.

Stk. 4. Fondsmæglerselskaber betaler årligt 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme, dog minimum 15.000 kr.

§ 75 d. Pengeinstitutter, sparevirksomheder og Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter betaler årligt 49,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 e. Realkreditinstitutter betaler årligt 13,2 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum, dog minimum 2.000 kr.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 75 f. Forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser betaler årligt 18,3 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften opdeles i to lige store dele. Den ene del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bruttopræmier og medlemsbidrag. Den anden del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance reduceret med basiskapital, dog minimum 2.000 kr.

§ 75 g. Forsikringsselskaber, der ikke udøver livsforsikringsvirksomhed, betaler årligt 14,7 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede direkte og indirekte bruttopræmieindtægter plus bruttoerstatninger, idet der ses bort fra negative præmieindtægter, dog minimum 2.000 kr. De forsikringsselskaber, som er omfattet af § 192 i lov om forsikringsvirksomhed, betaler dog en minimumsafgift på 800 kr.

§ 75 h. Investeringsforeninger og specialforeninger betaler årligt 4,4 procent af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 75 b-c.

Stk. 2. Afgiften fordeles mellem virksomhederne med 10.000 kr. pr. forening plus 3.000 kr. pr. afdeling. Den resterende afgift fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 75 i. Beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af §§ 75 d-h foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. For så vidt angår forsikringsmæglervirksomheder, foregår beregningen på grundlag af den senest indsendte indtægtsspecifikation.

Stk. 2. Fuld afgiftspligt påhviler enhver finansiel virksomhed og finansiel holdingvirksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende kalenderår.

Stk. 3. Hvis to eller flere virksomheder under Finanstilsynets tilsyn sammenlægges, betaler den fortsættende virksomhed den ophørte virksomheds afgift.

Stk. 4. Hvis en virksomhed ophører med at være under tilsyn på anden måde end ved sammenlægning, fastsættes afgiften for det kalenderår, hvori virksomheden ophører, på følgende måde:

- 1) Virksomheder omfattet af § 75 b betaler grundbeløbet.
- 2) Virksomheder omfattet af § 75 c betaler den fastsatte promille i forhold til afgiftsgrundlaget i det foregående års årsrapport eller indtægtsspecifikation. Hvis ikke det foregående års årsregnskab eller indtægtsspecifikation er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning eller indtægtsspecifikation.
- 3) Virksomheder omfattet af §§ 75 d-h betaler promillen fra den seneste afgiftsopkrævning i forhold til afgiftsgrundlaget i det seneste års årsrapport. Hvis ikke det seneste års årsrapport er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde godkende, at afgiftsbetalingen afventer den samlede afgiftsberegning.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde nedsætte afgiften.

§ 75 j. Afgifterne for det pågældende år opkræves primo december med betalingsfrist ultimo året.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Afgifterne kan inddrives ved udpantning.

§ 75 k. En eventuel difference mellem den opkrævede afgift og Finanstilsynets udgifter det pågældende finansår overføres som et samlet beløb til det efterfølgende finansår.«.

§ 2

I lov om banker og sparekasser m.v., jf. Lovbekendtgørelse nr. 787 af 4. september 2001, foretages følgende ændringer:

Lov om banker og sparekasser

1. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b. Et pengeinstitut kan indgå leasingaftaler, hvor nutidsværdien af lejers samlede forpligtelse efter lejeaftalen udgør mindst 65 % af det udlejedes købspris. Forskellen mellem købsprisen og nutidsværdien af pengeinstitutts forpligtelse betegnes restrisiko. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om en større tilladt restrisiko for visse letomsættelige aktivgrupper.

Stk. 2. Hvis en tredjemand hæfter for en del af restrisikoen, kan denne del fradrages ved opgørelse af restrisikoen. Tredjemands forpligtelse skal tillægges vedkommendes engagement i henhold til § 23.«.

§ 21. Den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 22, stk. 2, skal til enhver tid udgøre mindst 8 pct. af pengeinstitutts vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelse af solvensprocenten. Finanstilsynet kan tillade, at et institut ved opgørelse af de vægtede poster med markedsrisiko kan anvende interne modeller.

2. I § 21, *stk. 1*, udgår: »med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 22, stk. 2,«.

*Gældende formulering***§ 21 a.**

Stk. 2. Kernekapitalen består af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital samt af overkurs ved emission og reserver.

Stk. 4. Den supplerende kapital består af opskrivningshenslæggelser, værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 22, stk. 1. Den supplerende kapital må sammen med kortfristet supplerende kapital, jf. § 22, stk. 2, ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.

§ 22. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) De må ikke kunne tilbagebetales på ihænderhaverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse,
- 2) aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden,
- 3) långiverens krav mod pengeinstituttet skal efterstilles al anden ikkeefterstillet gæld,
- 4) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikkebetalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter,

Lovforslaget

3. § 21 a, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Kernekapitalen består af indbetalt aktie-, garanti- eller andelskapital samt af overkurs ved emission og reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, medregnes til kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag udgør mindst 5 pct. af pengeinstituttets vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, må højst medregnes med 15 pct. af kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag.«

4. § 21 a, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Den supplerende kapital består af opskrivningshenslæggelser, gældsinstrumenter, jf. § 22, stk. 1, der ikke medregnes til kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 22, stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.«

5. § 22, stk. 1 og 2, affattes således:

»Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.
- 3) Gælden må kun tilbagebetales på pengeinstituttets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod pengeinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2 nævnte kapital.

Gældende formulering

- 5) beløbet skal være indbetalt,
- 6) når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato, og
- 7) beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, modregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler. Erhvervelse af egne beviser til eje skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 1. Dog kan et pengeinstitut uden Finanstilsynets godkendelse erhverve egne beviser til eje op til i alt 2 pct. af den udstedte kapital.

Stk. 2. For kortfristet supplerende kapital gælder foruden betingelserne i stk. 1, nr. 1, 3, 4 og 5 følgende betingelser:

Lovforslaget

- 5) Långiverens krav mod pengeinstituttet må ikke være dækket af sikkerheder stillet af pengeinstituttet eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til pengeinstituttets øvrige kreditorer.
- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis pengeinstituttet ikke har frie reserver i forhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af pengeinstituttet.
- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet efter nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter samt egne gældsinstrumenter, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 2. Supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

Gældende formulering

- 1) Der må ikke ske tilbagebetaling af hovedstolen eller betaling af renter af den kortfristede supplerende kapital, såfremt solvenskravet i § 21 ikke er opfyldt, eller såfremt tilbagebetalingen vil medføre, at solvenskravet ikke er opfyldt,
- 2) kapitalen skal have en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 2 år,
- 3) den kortfristede supplerende kapital kan højst medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko, og
- 4) beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, modregnes i kapitalindskuddet. Erhvervelse af egne beviser skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til stk. 1, nr. 1. Dog kan et pengeinstitut uden Finanstilsynets godkendelse erhverve op til 2 pct. af den udstedte kapital.

Stk. 4. Finanstilsynet kan tillade, at et instituts nettofortjeneste ved handelsbeholdningen indregnes i den kortfristede supplerende kapital. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelse af nettofortjenesten ved handelsbeholdningen.

Lovforslaget

- 1) Beløbet skal være indbetalt til pengeinstituttet.
- 2) De må ikke kunne tilbagebetales på ihænderens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långiverens krav mod pengeinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld.
- 4) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give pengeinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 5) De for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades pengeinstituttet at forsætte sine aktiviteter.
- 6) Når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato.
- 7) Erhvervelse af egne beviser til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, modregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.«.

6. § 22, stk. 4, ophæves.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 4 og 5.

Gældende formulering

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kapitalinskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalinskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse. Finanstilsynet fastsætter endvidere bestemmelser om opgørelsen af handelsbeholdningen.

§ 23. Et pengeinstituts engagement uden for handelsbeholdningen, jf. stk. 5, med en kunde eller grupper af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital, jf. § 21 a, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer uden for handelsbeholdningen.

Stk. 3. Det samlede beløb af et pengeinstituts engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et pengeinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne uden for handelsbeholdningen de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et pengeinstitut en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement uden for handelsbeholdningen forstås summen af de dele af følgende poster, der ligger uden for handelsbeholdningen:

- 1) Tilgodehavender og kundens uudnyttede trækingsrettigheder,
- 2) garantier og andre poster under strengen,
- 3) kapitalandele,
- 4) rente- og valutakursrelaterede poster samt
- 5) andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.

Lovforslaget

7. § 22, stk. 5, der bliver stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kapitalinskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalinskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«

8. § 23 affattes således:

»**§ 23.** Et pengeinstituts engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital, jf. § 21 a, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et pengeinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af pengeinstituttets ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et pengeinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et pengeinstitut en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement forstås:

- 1) Tilgodehavender og kundens uudnyttede trækingsrettigheder.
- 2) Garantier og andre poster under strengen.
- 3) Kapitalandele og andre værdipapirer.
- 4) Rente- og valutakursrelaterede poster.
- 5) Aktie- og råvarerelaterede poster.
- 6) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.

Gældende formulering

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer uden for handelsbeholdningen med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 37 eller § 41, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement uden for handelsbeholdningen er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 2, stk. 1, 4. led, i Rådets direktiv om solvensnøgletal, betragtes den garanterede del af engagementet uden for handelsbeholdningen som et engagement uden for handelsbeholdningen med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 3 af pengeinstitutts engagement uden for handelsbeholdningen med det pågældende datterselskab. Pengeinstitutttet kan dog højest undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i pengeinstitutts ansvarlige kapital efter § 21 a, stk. 9.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.

§ 23 a. Et pengeinstituts engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af pengeinstitutts ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et pengeinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, må ikke overstige 800 pct. af pengeinstitutts ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Lovforslaget

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led, i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab eller en associeret virksomhed, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 3 af pengeinstitutts engagement med det pågældende datterselskab. Pengeinstitutttet kan dog højest undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i pengeinstitutts ansvarlige kapital efter § 21 a, stk. 9.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte yderligere bestemmelser om opgørelsen af engagementer, herunder at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«.

9. § 23 a ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 4. Et pengeinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan efter anmodning fra et institut i særlige tilfælde tillade, at grænsen i stk. 1 midlertidigt overskrides. Overskridelsen medfører et tillæg til de vægtede aktiver m.v.

Stk. 5. Ved et engagement forstås engagementer uden for handelsbeholdningen med tillæg af engagementet inden for handelsbeholdningen.

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 37 eller § 41, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 2, stk. 1, 4. led, i Rådets direktiv om solvensnøgletal, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 3 af pengeinstitutts engagement med det pågældende datterselskab. Pengeinstituttet kan dog højst undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i pengeinstitutts ansvarlige kapital efter § 21 a, stk. 9.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om

- 1) at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav og
- 2) tillæg til de vægtede aktiver m.v. ved midlertidige overskridelser af grænsen i stk. 1.

§ 24. Et pengeinstitut må ikke eje eller belåne kapitalandele i et enkelt selskab til et højere bogført beløb end 15 pct. af pengeinstitutts ansvarlige kapital før fradrag i henhold til § 21 a, stk. 10. Pengeinstitutts interesser i vedkommende virksomhed må dog ikke herved overstige de i § 23, stk. 1, og § 23 a, stk. 1, nævnte grænser.

10. I § 24, stk. 1, 2. pkt., ændres: »de i § 23, stk. 1, og § 23 a, stk. 1, nævnte grænser.« til: »den i § 23, stk. 1, nævnte grænse.«.

Gældende formulering

§ 25. Et pengeinstitut må ikke eje fast ejendom eller have aktier (andele) i ejendomsselskaber til en højere bogført værdi end 20 pct. af dets ansvarlige kapital. Til den bogførte værdi af pengeinstitutts faste ejendom medregnes udlån til datterselskaber, der er ejendomsselskaber. Ejendomme, som et pengeinstitut har erhvervet for deri at drive pengeinstitutvirksomhed, er dog ikke omfattet af bestemmelsen.

§ 41. Er der stillet kaution for lån ydet af et pengeinstitut, og udebliver låntager med hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 6 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag ved anbefalet brev gives meddelelse til enhver af kautionisterne eller til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på samtlige kautionisters vegne. Undladelse heraf medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne i det omfang, disses regreskrav mod låntageren er blevet forringet ved undladelsen.

§ 41 a. Ved et pengeinstituts tegning af kapitalindskud omfattet af § 22 må instituttet ikke samtidig tilbyde lånefinansiering til køb af kapitalindskud.

Lovforslaget

11. § 25 affattes således:

»§ 25. Et pengeinstitut må ikke eje fast ejendom, have kapitalandele i ejendomsselskaber eller have en restrisiko efter § 1 b, hvis værdi tilsammen udgør mere end 20 % af dets ansvarlige kapital. Dog må pengeinstituttet ikke eje fast ejendmo eller kapitalandele i ejendomsselskaber til en værdi, der er højere end 20 % af dets ansvarlige kapital.

Stk. 2. Udlån og garantier til datterselskaber, der er ejendomsselskaber, skal medregnes til grænsen nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Ejendomme, som et pengeinstitut har erhvervet for derfra at drive egen virksomhed, er ikke omfattet af stk. 1.«.

12. § 41 affattes således:

»§ 41. Er der inden for erhvervsforhold stillet kaution for lån ydet af et pengeinstitut, og udebliver låntager med hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 6 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag skriftligt gives meddelelse til enhver af kautionisterne eller til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på samtlige kautionisters vegne. Undladelse heraf medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne i det omfang, disses regreskrav mod låntageren er blevet forringet ved undladelsen.«.

13. § 41 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 41 a. Har en kautionist udenfor erhvervsforhold stillet kaution for lån ydet af et pengeinstitut, og udebliver låntager med hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 3 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag gives skriftlig meddelelse herom til kautionisten. Bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis pengeinstituttet giver låntageren henstand, uden at kautionisten har givet samtykke hertil i det konkrete tilfælde.

Stk. 2. Overskridelse af fristen i stk. 1, kan kautionsforpligtelse kun gøres gældende over for kautionisten for det beløb, som låntagers gæld efter den sikrede fordring ville have udgjort, hvis låntager havde betalt alle ydelser rettidigt indtil det tidspunkt, som ligger 3 måneder forud for det tidspunkt, hvor meddelelse gives.

*Gældende formulering***§ 48 a.**

Stk. 3. Nævnets formand skal repræsentere juridisk sagkundskab, og de øvrige medlemmer skal have en særlig ekspertise i værdiansættelse af aktiver og passiver.

Stk. 4. Nævnet træffer afgørelse senest 5 dage efter, at nævnet har modtaget et fyldestgørende grundlag for en stillingtagen. Nævnet kan afvise sager, der ligger uden for dets kompetenceområde.

Stk. 5. Nævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 6. Økonomiministeren fastsætter efter aftale med skatteministeren regler for nævnets virksomhed.

Lovforslaget

Stk. 3. Overskridelse af fristen i stk. 1 medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne i det omfang, disses regreskrav mod låntagerne er blevet forringet, selv om nedsættelsen af kautionsforpligtelsen efter stk. 2 tages i betragtning.

Stk. 4. En kautionist kan ikke hæfte for et beløb større end lånets hovedstol ved kautionsaftalens indgåelse.

Stk. 5. Kautionsaftaler efter stk. 1 skal være skriftlige for at kunne gøres gældende.

Stk. 6. Kautionsaftaler efter stk. 1 bortfalder efter 10 år eller, hvis kautionsaftalen er indgået til sikkerhed for en kredit med variabelt beløb eller for et lån uden fast forfaldstidspunkt bortfalder aftalen efter 5 år, medmindre forpligtelsen forinden er gjort gældende af pengeinstituttet.

Stk. 7. Ved kautionsaftaler efter stk. 1 skal pengeinstituttet årligt og skriftligt meddele kautionisten størrelsen af den gældspost, som kautionen er stillet til sikkerhed for.

§ 41 b. Ved et pengeinstituts tegning af kapitalindskud omfattet af § 22 må instituttet ikke samtidig tilbyde lånefinansiering til køb af kapitalindskud.«.

14. § 48 a, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Nævnets formand skal repræsentere juridisk, økonomisk eller regnskabsmæssig sagkundskab, og de øvrige medlemmer skal have en særlig ekspertise i værdiansættelse af aktiver og passiver.«.

15. I § 48 a indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om udgifter til nævnets virksomhed.«.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

Gældende formulering

§ 52. Pengeinstitutterne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Andre virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, samt filialer omfattet af § 50, stk. 3, afholder tilsvarende udgifter ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat i medfør af stk. 1.

Stk. 3. Fuld bidragspligt påhviler enhver virksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 4. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 2.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

§ 54. Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 3, 5 og 6, § 1a, §§ 2, 4 og 4 a, § 6, stk. 1, § 11, stk. 6, § 15 d, stk. 1, § 15 e, stk. 3, § 15 f, stk. 3, § 15 k, stk. 1, § 19 a, § 20, § 21, stk. 3, § 22, stk. 3, § 23, stk. 1-4, § 23 a, stk. 1-4, §§ 24 og 25, § 27, stk. 1, § 28, stk. 2, § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1, 7, 8, 9 og 10, § 35, § 37, stk. 5, §§ 38, 39, 39 a og 41 a, og §§ 47 og 48 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter borgerlig straffelov. Overtrædelse af bestemmelserne i § 42 a, stk. 1, straffes med bøde. Overtrædelse af aktieselskabslovens § 54, stk. 1, 1.-3. pkt., og stk. 2-4, og § 56, stk. 2, 1. pkt., straffes med bøde.

Lovforslaget

16. § 52 affattes således:

»§ 52. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

17. § 54, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af bestemmelserne § 1, stk. 3, 5 og 6, §§ 1 a og b, § 2, §§ 4 og 4 a, § 6, stk. 1, § 11, stk. 6, § 15 d, stk. 1, § 15 e, stk. 3, § 15 f, stk. 3, § 15 k, stk. 1, § 19 a, § 20, § 21, § 22, stk. 3, § 23, stk. 1-4, §§ 24 og 25, § 27, § 28, stk. 2, § 29, jf. §§ 30-33, § 34, stk. 1, 7, 8, 9 og 10, § 35, § 37, stk. 5, §§ 38, 39, 39 a og 41 a, og §§ 47 og 48 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffeloven. Overtrædelse af bestemmelserne i § 42 a, stk. 1, straffes med bøde. Overtrædelse af aktieselskabslovens § 54, stk. 1, 1.-3. pkt., og stk. 2-4, og § 56, stk. 2, 1. pkt., straffes med bøde.«

Lov om fondsmæglerselskaber**§ 3**

I lov om fondsmæglerselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 732 af 17. august 2001, foretages følgende ændringer:

Gældende formulering

§ 16. Den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 18, stk. 2, skal til enhver tid udgøre mindst 8 pct. af fondsmæglerselskabets vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelsen af solvensprocenten. Finanstilsynet kan tillade, at et fondsmæglerselskab ved opgørelse af de vægtede poster med markedsrisiko kan anvende interne modeller.

§ 17.

Stk. 2. Kernekapitalen består af indbetalt aktiekapital og overkurs ved emission samt reserver.

§ 17.

Stk. 4. Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 18, stk. 1. Den supplerende kapital må sammen med kortfristet supplerende kapital, jf. § 18, stk. 2, ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.

§ 18. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) De må ikke kunne tilbagebetales på ihænderens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse,
- 2) aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give fondsmæglerselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden,

Lovforslaget

1. I § 16, stk. 1, udgår: »med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 18, stk. 2,«.

2. § 17, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Kernekapitalen består af indbetalt aktiekapital samt af overkurs ved emission og reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, medregnes til kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag udgør mindst 5 pct. af fondsmæglerselskabets vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, må højst medregnes med 15 pct. af kernekapitalen efter de i stk. 3 nævnte fradrag.«.

3. § 17, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Den supplerende kapital består af opskrivningshenlæggelser, gældsinstrumenter, jf. § 18, stk. 1, der ikke medregnes til kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 18, stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen efter fradrag i henhold til stk. 3.«.

4. § 18, stk. 1 og 2, affattes således:

»Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til fondsmæglerselskabet.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.

Bilag til f. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

Gældende formulering

- 3) långiverens krav mod fondsmæglerselskabet skal efterstilles al anden ikke-efterstillet gæld,
- 4) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades fondsmæglerselskabet at fortsætte sine aktiviteter,
- 5) beløbet skal være indbetalt,
- 6) når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato, og
- 7) beholdningen af egne beviser modregnes i kapitalindskuddet efter de i nr. 6 fastsatte regler. Erhvervelse af egne beviser skal være godkendt af Finanstilsynet i henhold til nr. 1.

Stk. 2. For kortfristet supplerende kapital gælder foruden betingelserne i stk. 1, nr. 1, 3, 4 og 5, følgende betingelser:

Lovforslaget

- 3) Gælden må kun tilbagebetales på fondsmæglerselskabets initiativ og med Finanstilsynets tilladelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod fondsmæglerselskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2 nævnte kapital.
- 5) Långiverens krav mod fondsmæglerselskabet må ikke være dækket af sikkerheder stillet af fondsmæglerselskabet eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinsret i forhold til fondsmæglerselskabets øvrige kreditorer.
- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis fondsmæglerselskabet ikke har frie reserver i henhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af fondsmæglerselskabet,
- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give fondsmæglerselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades fondsmæglerselskabet at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Stk. 2. Supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

Gældende formulering

- 1) Der må ikke ske tilbagebetaling af hovedstolen eller betaling af renter af den kortfristede supplerende kapital, såfremt solvenskravet i § 16 ikke er opfyldt, eller såfremt tilbagebetalingen vil medføre, at solvenskravet ikke er opfyldt.
- 2) Kapitalen skal have en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 2 år.
- 3) Den kortfristede supplerende kapital kan højst medregnes med 5,3 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko.
- 4) Beholdningen af egne beviser modregnes i kapitalinskuddet. Erhvervelse af egne beviser skal være godkendt af Finanstilsynet i henhold til stk. 1.

Lovforslaget

- 1) Beløbet skal være indbetalt til fondsmægler-selskabet.
- 2) De må ikke kunne tilbagebetales på ihænde-haverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långiverens krav mod fondsmægler-selskabet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld.
- 4) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give fondsmægler-selskabet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 5) De for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades fondsmægler-selskabet at forsætte sine aktiviteter.
- 6) Når kapitalinskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalinskuddet medregnes, årligt med 25 pct. af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato.
- 7) Erhvervelse af egne beviser til eje skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser, modregnes i kapitalinskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.«

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et fondsmægler-selskabs nettofortjeneste ved handelsbeholdningen indregnes i den kortfristede supplerende kapital. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelse af nettofortjenesten ved handelsbeholdningen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for kapitalinskuddene i stk. 1 og 2, herunder fastlægge tidspunktet for kapitalinskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse. Finanstilsynet fastsætter endvidere bestemmelser om opgørelsen af handelsbeholdningen.

5. § 18, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

6. § 18, stk. 4, der bliver stk. 3, affattes således:
»Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kapitalinskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalinskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«

Gældende formulering

Stk. 5. Såfremt kapital som nævnt i stk. 1 og 2 udstedes i form af massegældsbreve, skal fondsmæglerselskabet benævne disse som kapitalbeviser.

Stk. 6. Uanset konkurslovens § 17, stk. 2, anses et fondsmæglerselskab, der ikke kan opfylde sine forpligtelser på efterstillet kapital optaget i henhold til stk. 1 og 2, ikke for at være insolvent.

§ 19. Et fondsmæglerselskabs engagement uden for handelsbeholdningen, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital, jf. § 17, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer uden for handelsbeholdningen.

Stk. 3. Det samlede beløb af et fondsmæglerselskabs engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et fondsmæglerselskab skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne uden for handelsbeholdningen de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et fondsmæglerselskab en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement uden for handelsbeholdningen forstås summen af de dele af følgende poster, der ligger uden for handelsbeholdningen:

- 1) Tilgodehavender,
- 2) garantier og andre poster under strengen,
- 3) kapitalandele,
- 4) rente- og valutakursrelaterede poster samt
- 5) andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for selskabet.

Lovforslaget

7. § 19 affattes således:

»§ 19. Et fondsmæglerselskabs engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital, jf. § 17, stk. 1.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et fondsmæglerselskabs engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital.

Stk. 4. Et fondsmæglerselskab skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et fondsmæglerselskab en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. Ved et engagement forstås:

- 1) Tilgodehavender.
- 2) Garantier og andre poster under strengen.
- 3) Kapitalandele, og andre værdipapirer.
- 4) Rente- og valutakursrelaterede poster.
- 5) Aktie- og råvarerelaterede poster.

Gældende formulering

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer uden for handelsbeholdningen med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 39 eller § 41, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement uden for handelsbeholdningen er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 2, stk. 1, 4. led, i Rådets direktiv om solvensnøgletal, betragtes den garanterede del af engagementet uden for handelsbeholdningen som et engagement uden for handelsbeholdningen med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.

§ 20. Et fondsmæglerselskabs engagement, jf. stk. 5, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Stk. 2. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 3. Det samlede beløb af et fondsmægler-selskabs engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 18, stk. 2, må ikke overstige 800 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Stk. 4. Et fondsmæglerselskab skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan efter anmodning fra et selskab i særlige tilfælde tillade, at grænsen i stk. 1 midlertidigt overskrides. Overskridelsen medfører et tillæg til de vægtede aktiver m.v.

Lovforslaget

- 6) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for selskabet.

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led, i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte yderligere bestemmelser om opgørelsen af engagementer, herunder at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«

8. § 20 ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 5. Ved et engagement forstås engagementet uden for handelsbeholdningen med tillæg af engagementet inden for handelsbeholdningen.

Stk. 6. De i stk. 1 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 39 eller § 41, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 7. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 2, stk. 1, 4. led, i Rådets direktiv om solvensnøgletal, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om

- 1) at der ved beregningen af de i stk. 1 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav, og
- 2) tillæg til de vægtede aktiver m.v. ved midlertidige overskridelser af grænsen i stk. 1.

§ 21. Et fondsmæglerselskab må ikke eje kapitalandele i et enkelt selskab til et højere bogført beløb end 15 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital før fradrag i henhold til § 17, stk. 9. Fondsmæglerselskabets interesser i vedkommende virksomhed må dog ikke herved overstige de i § 19, stk. 1, og § 20, stk. 1, nævnte grænser.

§ 32. Fondsmæglerselskaberne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fullt bidragspligt påhviler ethvert fondsmæglerselskab, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 15.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

9. I § 21, stk. 1, 2. pkt., ændres: »de i § 19, stk. 1, og § 20, stk. 1, nævnte grænser.« til: »den i § 19, stk. 1, nævnte grænse.«.

10. § 32 affattes således:

»§ 32. Fondsmæglerselskaber under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Gældende formulering

§ 36. Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 2, 4, 6 og 7, § 2, stk. 1 og 2, § 5, stk. 1 og 2, § 7, stk. 1, 4, 5 og 7, § 12 a, § 13, § 16, stk. 3, § 18, stk. 5, § 19, stk. 1-4, § 20, stk. 1-4, § 20 a, § 21, stk. 1, 2, 4 og 5, § 21 a, § 23, § 28 og § 30 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning.

§ 38.

Stk. 3. Uanset bestemmelsen i § 20 kan et engagement med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder indtil den 31. december 1998 udgøre op til 35 pct. af fondsmæglerselskabets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital. I samme periode kan Finanstilsynet i særlige tilfælde tillade, at et engagement udgør op til 40 pct. af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital. Engagementet må dog ikke i disse særlige tilfælde overstige 50 pct. af fondsmæglerselskabets kernekapital og opskrivningshenlæggelser.

Lovforslaget

11. § 36, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 2, 4, 6 og 7, § 2, stk. 1 og 2, § 5, stk. 1 og 2, § 7, stk. 1, 4, 5 og 7, § 12 a, § 13, § 16, stk. 3, § 18, stk. 4, § 19, stk. 1-4, § 20 a, § 21, stk. 1, 2, 4 og 5, § 21 a, § 23, § 28 og § 30 straffes med bøde eller fængsel, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning.«

12. I § 38, stk. 3, 1. pkt., ændres: »§ 20« til: »§ 19«.

Lov om forsikringsvirksomhed**§ 4**

I lov om forsikringsvirksomhed, jf. Lovbekendtgørelse nr. 696 af 15. juli 2001, foretages følgende ændringer:

§ 2.

7) Falck A/S;

1. § 2, nr. 7, affattes således:

»7) Falck Danmark A/S;«

§ 29. Senest samtidig med anmeldelse til registrering i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal selskabet indgive ansøgning om koncession til Finanstilsynet. Ansøgningen skal være ledsaget af stiftelsesdokumentet og andre i anledning af stiftelsen oprettede dokumenter i original eller af bestyrelsen bekræftet genpart og en bekræftet udskrift af den på den konstituerende generalforsamling førte forhandlingsprotokol.

2. I § 29 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Ansøgning om koncession til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer) skal være ledsaget af oplysning om, hvem selskabet vil udpege som skadebehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

Gældende formulering

Stk. 2. Ansøgning om koncession skal indeholde en af selskabet udarbejdet driftsplan for den virksomhed, som selskabet agter at drive. Økonomiministeren fastsætter nærmere bestemmelser om de oplysninger, som driftsplanen skal indeholde, og om det åremål, for hvilket planen skal udarbejdes.

Stk. 3. Ansøgningen skal desuden indeholde oplysninger om alle, der direkte eller indirekte ejer mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmeretighederne eller en kapitalandel, der giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af forsikringsselskabet, eller som i øvrigt har snævre forbindelser til forsikringsselskabet, jf. § 9 a, stk. 4, samt om størrelsen af disse kapitalejeres kapitalandel.

Stk. 4. En koncession skal indeholde oplysning om den forsikringsvirksomhed, som selskabet må udøve. Ministeren fastsætter nærmere bestemmelser om koncessionens indhold i øvrigt.

Stk. 5. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en ansøgning om koncession afgivet udtalelse om ansøgningen, kan selskabet indbringe sagen for domstolene.

Stk. 6. Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger om koncession til et datterselskab, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted uden for Den Europæiske Union eller uden for lande, som Fællesskabet har indgået aftale med.

Lovforslaget

3. I § 123 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler for udfærdigelse af regnskaber, der dækker kortere perioder end årsregnskabet.«.

Gældende formulering

§ 127 a. Forsikringsselskaber skal ud over aktiver, der modsvarer solvensmargenen, til enhver tid have aktiver omfattet af § 128 til en samlet værdi, der mindst modsvarer størrelsen af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Det påhviler et forsikringsselskabs ledelse at sikre, at disse aktiver inden for de begrænsninger, der er fastlagt i § 128, § 129 og i medfør af § 130, er udvalgt således, at de i forhold til arten af selskabets forsikringer med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er af en art og sammensætning, så de er egnede til at fyldestgøre de forsikrede, herunder at der ikke foreligger en uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et bestemt investeringsmarked eller en bestemt investering.

§ 142. Bestemmelsen i aktieselskabslovens § 115, stk. 1, finder ikke anvendelse på dispositioner, som er sædvanlige og erhvervsmæssigt begrundede. Sådanne dispositioner kræver dog tilladelse fra Finanstilsynet, når de vedrører et moderselskab, uanset om dette er et forsikringsselskab omfattet af nærværende lov, eller vedrører et selskab, som forsikringsselskabet i øvrigt er koncernforbundet med.

Stk. 2. Aktieselskabslovens § 115, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på et af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien ydet lån mod pant i forsikringspolice.

§ 143. Forsikringsselskaber og deres datterselskaber kan kun yde lån til eller stille sikkerhed for et moderselskab, når moderselskabet er et forsikringsselskab omfattet af nærværende lov eller et pengeinstitut omfattet af lov om banker og sparekasser m.v., og kun med Finanstilsynets tilladelse.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde meddele tilladelse til, at et forsikringsselskab og dets datterselskaber yder lån til eller stiller sikkerhed for et moderselskab, såfremt forholdet mellem forsikringsselskabet og moderselskabet er som anført i § 3, stk. 2, nr. 2.

Lovforslaget

4. § 127 a, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Forsikringsselskaber skal udover aktiver, der modsvarer solvensmargenen med fradrag af de særlige bonushensættelser, til enhver tid have aktiver omfattet af § 128 til en samlet værdi, der mindst modsvarer størrelsen af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.«.

5. § 142 affattes således:

»§ 142. Bestemmelsen i aktieselskabslovens § 115, stk. 1, finder ikke anvendelse på en disposition, som er sædvanlig og erhvervsmæssigt begrundet. Finanstilsynet skal dog give tilladelse, når dispositionen vedrører et koncernforbundet selskab.

Stk. 2. Aktieselskabslovens § 115, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på et af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien ydet lån mod pant i forsikringspolice.«.

6. § 143 ophæves.

*Gældende formulering***§ 151.**

Stk. 4. Honorarer til administratorene og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarernes størrelse fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Stk. 5. Administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

§ 242. Virksomheder, likvidationsboer og administrationsboer under tilsyn efter denne lov bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver virksomhed samt ethvert likvidationsbo og administrationsbo, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Der pålægges altid et minimumsbidrag på 2.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag pålægges minimumsbidraget. Dog pålægges et minimumsbidrag på 800 kr., for så vidt angår de af § 192 omfattede forsikringsselskaber.

§ 260. Overtrædelse af § 5, § 6, stk. 1, § 6 a, § 9, stk. 2, § 11, § 29, stk. 3, §§ 87, 89 og 95, § 113, stk. 2 og 3, § 118, stk. 1, 1. og 2. pkt., §§ 119 og 120, § 122, stk. 1 og 3, § 122 a, § 124, stk. 1-4, §§ 127-129 og 131, § 177, stk. 4, § 179, stk. 8 og stk. 11, 1. pkt., §§ 190 og 205, § 213, stk. 4-6, §§ 215 og 218, § 240 a, stk. 5, § 256, stk. 1, og § 256 a, stk. 1, straffes med bøde. Overtrædelse af § 91, § 142, stk. 1, § 143 og § 144, stk. 1 og 3, straffes med bøde eller fængsel i op til 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffeloven.

Lovforslaget

7. I § 151 indsættes efter *stk. 3* som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Udgifter, der pålignes administrationsboet af skattemyndighederne, udredes forlods af administrationsboets midler.«

Stk. 4-5 bliver herefter *stk. 5-6*.

8. § 242 affattes således:

»§ 242. Virksomheder under tilsyn efter denne lov, herunder virksomheder i likvidation og administrationsboer, betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a lov om i finansiel virksomhed.«

9. I § 260, *stk. 1, 2. pkt.*, udgår: »§ 143«.

Gældende formulering

Lovforslaget

Realkreditloven

§ 5

Lov om realkredit, jf. lovbekendtgørelse nr. 768 af 28. august 2001, foretages følgende ændringer:

§ 53. I et realkreditinstitut skal den ansvarlige kapital og den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1, til enhver tid mindst udgøre 8 pct. af realkreditinstitutets risikovægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, dog mindst 150 mio. kr. For så vidt angår poster med markedsrisiko, vedrører kravet efter 1. pkt. alene realkreditinstitutets handelsbeholdning, jf. § 53 h, stk. 1, samt valutapositioner.

Stk. 2. Kravet til den ansvarlige kapital og den kortfristede supplerende kapital, bortset fra kravet om mindst 150 mio. kr., skal være opfyldt både i de enkelte serier med seriereservefonde og i realkreditinstitutet i øvrigt.

§ 53 a.

Stk. 2. Den supplerende kapital må sammen med den kortfristede supplerende kapital ikke medregnes med mere end 100 pct. af kernekapitalen opgjort efter § 53 b og § 53 e.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om opgørelsen af den ansvarlige kapital, herunder om medregning af og vilkår for optagelse af andre kapitalelementer og betingelser for medregning af den kortfristede supplerende kapital, jf. § 53 g, stk. 1.

1. § 53, stk. 1 og 2, affattes således:

»Den ansvarlige kapital skal til enhver tid udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstitutets vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, dog mindst 150 mio. kr. For så vidt angår poster med markedsrisiko, vedrører kravet efter 1. pkt. alene realkreditinstitutets handelsbeholdning, jf. § 53 h, samt valutapositioner.

Stk. 2. Kravet til den ansvarlige kapital, bortset fra kravet om mindst 150 mio. Kr., skal være opfyldt både i de enkelte serier med seriereservefonde og i realkreditinstitutet i øvrigt.«

2. § 53 a, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

3. § 53 a, stk. 3, der bliver stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om opgørelse af den ansvarlige kapital, herunder om medregning af og vilkår for optagelse af andre kapitalelementer.«

*Gældende formulering***§ 53 b.** Kernekapitalen består af

- 1) realkreditinstituttets seriereservefonde i serier, hvor der ikke er tilbagebetalingspligt til låntagerne,
- 2) den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, jf. § 57, stk. 2, som ikke kan komme til udbetaling,
- 3) indbetalt aktiekapital,
- 4) overkurs ved emission og
- 5) andre reserver.

§ 53 c. Den supplerende kapital består af

- 1) opskrivningshønlæggelser,
- 2) den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, der modsvarer kravet i § 53, stk. 2, og
- 3) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud.

Stk. 2. Udstedes kapital som nævnt i stk. 1, nr. 3, i form af massegældsbreve, skal realkreditinstituttet benævne disse kapitalbeviser.

§ 53 g. Ved kortfristet supplerende kapital forstås kapitalindskud med en oprindelig løbetid eller et opsigelsesvarsel på mindst 2 år.

Stk. 2. Kortfristet supplerende kapital kan alene medregnes til kapitaldækning af poster med markedsrisiko. Kortfristet supplerende kapital kan højst medregnes med 5,7 pct. af de vægtede poster med markedsrisiko.

§ 53 h.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tildele, at et instituts nettofortjeneste ved handelsbeholdningen indregnes i den kortfristede supplerende kapital. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelse af nettofortjenesten ved handelsbeholdningen.

*Lovforslaget***4. § 53 b, stk. 1,** affattes således:

»Kernekapitalen består af indbetalt aktiekapital, overkurs ved emission, seriereservefonde i serier, hvor der ikke er tilbagebetalingspligt til låntagere, den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, jf. § 57, stk. 2, som ikke kan komme til udbetaling samt andre reserver. Endvidere kan gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, medregnes til kernekapitalen, hvis kernekapitalen efter de i stk. 2 nævnte fradrag udgør mindst 5 % af realkreditinstituttets vægtede aktiver m.v. Gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, må højst medregnes med 15 % af kernekapitalen efter de i stk. 2 nævnte fradrag.«.

5. § 53 c affattes således:

»§ 53 c. Den supplerende kapital består af opskrivningshønlæggelser, den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, der modsvarer kravet i § 53, stk. 2, gældsinstrumenter, jf. § 53 i, stk. 1, der ikke medregnes til kernekapitalen, samt værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, jf. § 53 i, stk. 2. Den supplerende kapital må ikke medregnes med mere end 100 % af kernekapitalen efter fradrag i henhold til § 53 b, stk. 2.«.

6. § 53 g ophæves.**7. § 53 h, stk. 2,** ophæves.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

8. Efter § 53 h indsættes:

»§ 53 i. Gældsinstrumenter medregnes i den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til realkreditinstituttet.
- 2) Gælden må ikke forfalde på et forud aftalt tidspunkt.
- 3) Gælden må kun tilbagebetales på realkreditinstituttets initiativ og med Finanstilsynets godkendelse tidligst 10 år efter indbetalingen, dog således at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan tillade indfrielse tidligst 5 år efter udstedelsen.
- 4) Långiverens krav mod realkreditinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld samt den i stk. 2, nævnte kapital.
- 5) Långivernes krav mod realkreditinstituttet må ikke være dækket af sikkerheder stillet af realkreditinstituttet eller de i § 46 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomheder eller på anden måde være sikret en fortrinnet i forhold til realkreditinstituttets kreditorer.
- 6) Forrentning af gælden bortfalder, hvis realkreditinstituttet ikke har frie reserver i henhold til seneste årsregnskab.
- 7) Renten må ikke ændres på grundlag af kreditors vurdering af realkreditinstituttet.
- 8) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelse skal give realkreditinstituttet mulighed for at udskyde betaling af renter på gælden.
- 9) De for udstedelsen af gældsinstrumenter gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke-betalte renter skal kunne medgå til dækning af tab, uanset om det tillades realkreditinstituttet at fortsætte sine aktiviteter.
- 10) Erhvervelse af egne gældsinstrumenter til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 3. Beholdningen af egne gældsinstrumenter samt egne gældsinstrumenter, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af realkreditinstituttet, kan ikke medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 2. Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud, herefter kaldet »kapitalindskud«, medregnes ved opgørelsen af den ansvarlige kapital, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Beløbet skal være indbetalt til realkreditinstituttet.
- 2) Kapitalindskud må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden Finanstilsynets godkendelse.
- 3) Långivernes krav mod realkreditinstituttet skal være efterstillet al anden ikke-efterstillet gæld, bortset fra den i stk. 1 nævnte.
- 4) Der må kun betales forfaldne renter på kapitalindskuddet, såfremt solvenskravet, jf. § 53, stk. 1 og 2, er opfyldt på forfaldstidspunktet.
- 5) Ikke betalte renter, der er udsendt, jf. nr. 4, forfalder først til betaling, når realkreditinstituttet på ny opfylder solvenskravet, jf. § 53, stk. 1 og 2, og hvis Finanstilsynet forud har givet samtykke hertil eller ved indtræden af forfaldsdatoen for kapitalindskuddet.
- 6) Når kapitalindskuddet har fast løbetid, indskrænkes det beløb, hvormed kapitalindskuddet medregnes, årligt med 25 % af den oprindelige kapital de sidste 3 år inden den aftalte forfaldsdato.
- 7) Realkreditinstituttets øverste myndighed skal have ret til at nedskrive kapitalindskuddet og ikke-betalte renter, når seriereservefondene ikke længere har kernekapital, eller når en eventuel aktiekapital er nedskrevet helt, og såfremt instituttet enten efter nedskrivningen får tilført ny kapital, således at det opfylder solvenskravet, eller fusioneres med et andet institut. Kapitalindskuddet og ikke-betalte renter kan nedskrives med et beløb, som forud er godkendt af instituttets valgte revision og Finanstilsynet.
- 8) Erhvervelse af egne beviser til eje på mere end 2 pct. af den udstedte kapital skal godkendes af Finanstilsynet i henhold til nr. 2. Beholdningen af egne beviser samt egne beviser, der tjener som sikkerhed for lån eller garantier, som er ydet af pengeinstituttet, modregnes i kapitalindskuddet efter fradrag i henhold til de i nr. 6 fastsatte regler.

Gældende formulering

§ 65 a. Et realkreditinstituts engagement uden for handelsbeholdningen, jf. § 65 b, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital, jf. § 53 a.

Stk. 2. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital.

Stk. 3. Engagementer uden for handelsbeholdningen, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer uden for handelsbeholdningen.

Stk. 4. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 2 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne uden for handelsbeholdningen de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et realkreditinstitut en tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse for engagementer uden for handelsbeholdningen med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 41, stk. 1 og 2, § 42, stk. 2, § 43, stk. 1, eller § 46 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 6. Såfremt et engagement uden for handelsbeholdningen er garanteret af et kreditinstitut i zone A, betragtes den garanterede del af engagementet uden for handelsbeholdningen som et engagement uden for handelsbeholdningen med det pågældende kreditinstitut. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter alene garantier, der er påkrævet i henhold til realkreditlovgivningen.

Lovforslaget

Stk. 3. Udstedes kapital som nævnt i stk. 1 og 2 i form af massegældsbreve, skal realkreditinstituttet benævne disse kapitalbeviser.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for kapitalindskuddene i stk. 1 og 2 og kan herunder fastlægge tidspunktet for kapitalindskuddenes nedskrivning og principper for konstatering af nedskrivningsbeløbets størrelse.«.

9. § 65 a affattes således:

»**§ 65 a.** Et realkreditinstituts engagement, jf. § 65 b, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 % af realkreditinstitutets ansvarlige kapital, jf. § 53 a.

Stk. 2. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 % eller mere af den ansvarlige kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstitutets ansvarlige kapital.

Stk. 3. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 4. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 1 og 2 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan under særlige omstændigheder give et realkreditinstitut en bestemt tidsfrist til atter at overholde grænserne.

Stk. 5. De i stk. 1 og 2 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henhold til § 38 eller § 41, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, jf. artikel 1, 14. led i Rådets direktiv (2000/12/EF), betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med vedkommende kreditinstitut. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter alene garantier, der er påkrævet i henhold til realkreditlovgivningen.

Gældende formulering

Stk. 7. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 2 af realkreditinstituttets engagement med det pågældende datterselskab. Realkreditinstituttet kan dog højst undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i realkreditinstituttets kapital efter § 53 d, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 1 og 2 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.

§ 65 b. Ved et engagement uden for handelsbeholdningen forstås summen af følgende:

- 1) udlån efter kapitel 5,
- 2) reservefondslån,
- 3) realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af kunden,
- 4) kapitalandele,
- 5) garantier og andre poster under strengen,
- 6) rente- og valutarelaterede poster samt
- 7) andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser herom.

§ 65 c. Ved et engagement forstås summen af engagementet uden for handelsbeholdningen, jf. § 65 b, stk. 1, med tillæg af engagementet inden for handelsbeholdningen. Finanstilsynet fastsætter regler om, hvilke poster der indgår i engagementet inden for handelsbeholdningen.

Stk. 2. Et realkreditinstituts engagement, jf. stk. 1, med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder må ikke overstige 25 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, jf. § 53 a.

Stk. 3. Det samlede beløb af et realkreditinstituts engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, må ikke overstige 800 pct. af realkreditinstituttets ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital.

Lovforslaget

Stk. 7. Kapitalandele og efterstillede kapitalindskud i et datterselskab, der driver forsikringsvirksomhed, medregnes ikke ved opgørelsen efter stk. 1 og 2 af realkreditinstituttets engagement med det pågældende datterselskab. Realkreditinstituttet kan dog højst undlade at medregne et beløb svarende til fradraget i realkreditinstituttets ansvarlige kapital efter § 53 d, stk. 4.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte bestemmelser om at der ved beregningen af de i stk. 1 og 2 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.«.

10. § 65 b, stk. 1, affattes således:

»Ved et engagement forstås:

- 1) Udlån efter kapitel 5.
- 2) Reservefondslån.
- 3) Realkreditobligationer og andre værdipapirer udstedt af kunden.
- 4) Kapitalandele og andre værdipapirer.
- 5) Garantier og andre poster under strengen.
- 6) Rente og valutarelaterede poster.
- 7) Andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for instituttet.«.

11. § 65 c ophæves.

Gældende formulering

Stk. 4. Engagementer, der udgør 10 pct. eller mere af den ansvarlige kapital med tillæg af kortfristet supplerende kapital, skal indberettes til Finanstilsynet hvert kvartal. Tilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om indberetningerne, herunder om undtagelse for indberetning af visse engagementer.

Stk. 5. De i stk. 2 og 3 nævnte grænser finder ikke anvendelse på engagementer med virksomheder, der indgår fuldt i konsolideringen i henholdsvis § 41, stk. 1 og 2, § 42, stk. 2, § 43, stk. 1, eller § 46 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 6. Såfremt et engagement er garanteret af et kreditinstitut i zone A, betragtes den garanterede del af engagementet som et engagement med det pågældende kreditinstitut. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter alene garantier, der er påkrævet i henhold til realkreditlovgivningen.

Stk. 7. Et realkreditinstitut skal til enhver tid overholde de i stk. 2 og 3 fastsatte øvre engagementsgrænser. Overstiger engagementerne de fastsatte grænser, skal Finanstilsynet omgående underrettes. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at grænsen i stk. 2 for engagementet inden for handelsbeholdningen midlertidigt overskrides. Overskridelsen medfører et tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, jf. stk. 8.

Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om tillæg til de vægtede aktiver m.v., herunder poster med markedsrisiko, for engagementet inden for handelsbeholdningen ved midlertidige overskridelser af grænsen i stk. 2, jf. stk. 7, samt bestemmelser om, at der ved beregningen af de i stk. 2 og 3 nævnte grænser kan ses bort fra særlig sikre krav.

§ 65 d. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indregning af garantier i engagementsopgørelsen, jf. § 65 a, stk. 6, 2. pkt., og § 65 c, stk. 6, 2. pkt.

Lovforslaget

12. I § 65 d udgår: », og § 65 c, stk. 6, 2. pkt.«.

Bilag til f. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

Gældende formulering

§ 95. Realkreditinstitutterne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler ethvert realkreditinstitut, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 2.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

Lovforslaget

13. § 95 affattes således:

»§ 95. Realkreditinstitutter under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Lov om værdipapirhandel**§ 6**

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbeholdning nr. 168 af 14. marts 2001, som ændret ved § 89 i lov nr. 501 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

§ 1 a. Lovens §§ 4 a, 5 og 6 finder anvendelse på valutaspotforretninger for kunder i investeringsøjemed med henblik på, at kunderne opnår fortjeneste ved kursændringer på valuta.

1. I § 1 a ændres: »§§ 4 a, 5 og 6« til: »§ 4 a samt § 3 a og § 3 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed«.

§ 5. En værdipapirhandler skal indrette og lede sin virksomhed på en sådan måde, at virksomheden

2. §§ 5 og 6 ophæves.

- 1) har en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 2) har betryggende kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på edb-området,
- 3) har fyldestgørende interne kontrolprocedurer, som også omfatter regler for medarbejderes adgang til at foretage personlige transaktioner, samt
- 4) fører lister over udførte forretninger, som skal opbevares i 5 år.

Stk. 2. En værdipapirhandler, Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen skal

*Gældende formulering**Lovforslaget*

- 1) handle loyalt og korrekt over for kunder og i disses bedste interesse og under hensyn til markedets integritet,
- 2) udføre kunders handler med den nødvendige kompetence, omhu og hurtighed og under hensyn til markedets integritet og kundernes bedste interesse,
- 3) have og effektivt anvende de ressourcer og fremgangsmåder, der er nødvendige for den rette gennemførelse af sin virksomhed, og
- 4) bestræbe sig på, at der ikke opstår interessekonflikter, og når sådanne ikke kan undgås, sørge for, at kunderne behandles korrekt.

Stk. 3. En værdipapirhandler skal desuden

- 1) udbede sig oplysninger hos kunderne om deres finansielle stilling, investeringserfaring og målsætninger, som er relevante for gennemførelse af de ønskede tjenesteydelser,
- 2) meddele de for kunden relevante oplysninger i sine kontrakter, herunder hvilken erstatningsordning eller tilsvarende beskyttelse, der vil gælde for den påtænkte transaktion, hvilken dækning der ydes i henhold til den ene eller anden ordning, eller at sådanne ordninger og sådan beskyttelse ikke findes, og
- 3) have retningslinjer for, hvornår en ordre skal udføres over en fondsbørs' systemer, og træffe foranstaltning til at sikre, at ordrer udføres i overensstemmelse hermed.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler om de i stk. 1-3 angivne forhold.

§ 6. Det påhviler en værdipapirhandler at

- 1) træffe fyldestgørende foranstaltninger for at sikre kundernes ejendomsret til deres værdipapirer,
- 2) træffe fyldestgørende foranstaltninger for at sikre kundernes midler, og
- 3) organisere og opbygge sin virksomhed på en sådan måde, at risikoen for interessekonflikter både mellem værdipapirhandlerens kunder indbyrdes og mellem kunderne og værdipapirhandleren begrænses mest muligt.

Gældende formulering

Stk. 2. En værdipapirhandler må ikke uden kundens samtykke disponere over dennes værdipapirer.

Stk. 3. En værdipapirhandler kan opbevare kunders værdipapirer i samme depot (samledepot), hvis værdipapirhandleren har informeret den enkelte kunde om retsvirkningerne heraf, og denne har samtykket. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde give tilladelse til, at kunders og en værdipapirhandlers egne værdipapirer opbevares i samme depot. Værdipapirhandleren skal føre et register, hvoraf de enkeltes ejerforhold til de registrerede værdipapirer klart fremgår.

Stk. 4. I tilfælde af værdipapirhandlerens konkurs, betalingsstandsning eller lignende kan den enkelte kunde på grundlag af registeret udtage sine værdipapirer af et samledepot, såfremt der ikke forinden er tvist om kundens ejendomsret.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler vedrørende de i stk. 1-3 angivne forhold.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fratage en værdipapirhandler retten til at føre samledepot efter stk. 3.

Stk. 7. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Finansstyrelsen.

§ 85. Virksomheder omfattet af denne lov bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver virksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte en virksomheds bidrag.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 15.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

Lovforslaget

3. § 85 affattes således:

»§ 85. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Gældende formulering

§ 93. Overtrædelse af § 4, stk. 1, § 4 a, § 6, stk. 2 og 3, § 8, stk. 1, § 10, stk. 1, § 11, § 12, stk. 1, 2 og 5-8, § 14, stk. 1, 1. pkt., § 16, stk. 3 og 4, § 19, stk. 1, § 20, stk. 6, § 25, stk. 1, § 27, stk. 1, § 28, § 29, stk. 1 og 2, § 31, stk. 1 og 3, § 32, stk. 1 og 2, § 33, stk. 1 og 3, § 35, stk. 2, § 36, stk. 2, § 37, § 38, stk. 2, § 39, stk. 2, § 40, stk. 3, § 42, stk. 4 og 5, § 44, stk. 1 og 2, § 45, stk. 1, § 46, stk. 1, § 48, stk. 2, § 51, stk. 1, § 52, stk. 1, 2. pkt., § 60, stk. 1, 2. pkt., § 75, stk. 2, 2. pkt., og § 76, stk. 2, straffes med bøde. På samme måde straffes grov eller gentagen overtrædelse af § 3, stk. 1, § 5, § 6, stk. 1, § 18, stk. 1 og 2, § 23, stk. 2, § 41, stk. 1-3, § 49, § 52, stk. 1, 1. pkt., og § 60, stk. 1, 1. pkt.

Lovforslaget

4. I § 93, stk. 1, 1. pkt., udgår: », § 6, stk. 2 og 3«, og i § 93, stk. 1, 2. pkt., udgår: », § 5, § 6, stk. 1«.

Lov om forsikringsformidling**§ 7**

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 672 af 9. juli 2001, foretages følgende ændringer:

§ 11. Kun personer og selskaber, der er meddelt tilladelse fra Finanstilsynet og registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, må benytte betegnelsen forsikringsmægler eller forsikringsmæglerselskab med den til selskabsformen knyttede betegnelse. Ingen andre må benytte betegnelser, der kan forveksles hermed.

Stk. 2. Et selskab eller en person, der er omfattet af § 2, stk. 2, kan dog her i landet benytte det samme navn, som selskabet eller personen benytter i hjemlandet. Er der risiko for forveksling med et navn, der allerede anvendes her i landet, kan Finanstilsynet kræve en forklarende tilføjelse til navnet.

1. § 11, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 11. Forsikringsmæglerselskaber er forpligtede til at benytte betegnelsen »forsikringsmæglerselskab« eller deraf dannede forkortelser i deres navn. En person, der har fået Finanstilsynets tilladelse, jf. § 3, stk. 1 og § 4, stk. 3, som ansat forsikringsmægler, er forpligtet til ved udøvelse af forsikringsmæglervirksomhed at benytte betegnelsen »forsikringsmægler.« Dette indebærer, at andre betegnelser som f.eks. »registreret«, »statsautoriseret« eller »godkendt« ikke samtidig kan tilføjes navnet.

Stk. 2. Andre virksomheder og personer må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsmæglerselskaber eller forsikringsmæglere.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

*Gældende formulering***§ 12.**

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om god forsikringsmægleriskik.

§ 13.

Stk. 5. En forsikringsmægler må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som han under udøvelse af sit hverv har fået kendskab til.

§ 18. Et forsikringsmæglerselskab eller en forsikringsmægler skal udarbejde en specifikation af indtægternes fordeling på forsikringsselskaber, der skal sendes til og være modtaget i Finanstilsynet senest 6 måneder efter regnskabsårets udløb, jf. dog stk. 3. Specifikationen skal være forsynet med en erklæring fra en statsautoriseret eller registreret revisor om indtægternes overensstemmelse med årsregnskabet.

§ 19. Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringsmæglerselskabs tilladelse efter § 4, stk. 1,

- 1) hvis der ikke længere er etableret behørig sikkerhed, jf. § 16,
- 2) hvis der på baggrund af den specifikation, der er nævnt i § 18, stk. 1, ikke kan antages at foreligge den fornødne uafhængighed,
- 3) hvis forsikringsmæglerselskabet gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller forskrifter udstedt i medfør af loven, samt
- 4) i de i § 5, stk. 1-3, nævnte tilfælde.

Stk. 2. Finanstilsynet tilbagekalder en forsikringsmæglers tilladelse efter § 4, stk. 2 og 3,

- 1) når vedkommende dør,
- 2) hvis personen ikke længere har bopæl her i landet, jf. § 4, stk. 2, nr. 1,

Lovforslaget

2. § 12, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. Lov om finansiel virksomhed § 3, stk. 2.«.

3. I § 13, stk. 5, indsættes efter »forsikringsmægleren«: »og dennes ansatte«.

4. § 18, stk. 1, affattes således:

»**§ 18.** Et forsikringsmæglerselskab eller en forsikringsmægler skal indberette kalenderårets indtjening med specifikation af indtægternes fordeling på forsikringsselskaber og kunder samt angive fordelingen af det til forsikringsselskaberne formidlede præmiebeløb. Indberetningen skal være modtaget i Finanstilsynet senest 5 måneder efter kalenderårets udløb. Indberetningen skal være forsynet med en erklæring fra en statsautoriseret eller registreret revisor om indberetningens overensstemmelse med de modtagne opgørelser fra forsikringsselskaberne samt forsikringsmæglerens bogføring.«.

5. § 19, stk. 1-2, ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 19.** Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringsmæglerselskabs tilladelse,

- 1) hvis der ikke længere er etableret behørig sikkerhed, jf. § 16,
- 2) hvis der på baggrund af den specifikation, der er nævnt i § 18, stk. 1, ikke kan antages at foreligge den fornødne uafhængighed,
- 3) hvis forsikringsmæglerselskabet gør sig skyldig i grov og gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller forskrifter udstedt i medfør af loven, eller
- 4) i de i § 5, stk. 1-3, nævnte tilfælde.

Stk. 2. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen for en forsikringsmægler, der udøver virksomhed som enkeltmand eller som interessentskab i de i stk. 1, nr. 1-3, nævnte tilfælde.

Gældende formulering

- 3) hvis personen ikke længere er myndig, er under værgemål efter værgemålslovens § 5 eller samværgemål efter værgemålslovens § 7, jf. § 4, stk. 2, nr. 2,
- 4) hvis personen er under konkurs, jf. § 4, stk. 2, nr. 4,
- 5) hvis uafhængigheden efter § 15 ikke længere er opfyldt,
- 6) hvis der ikke længere er etableret behørig sikkerhed, jf. § 16,
- 7) hvis der på baggrund af den specifikation, der er nævnt i § 18, stk. 1, ikke kan antages at foreligge den fornødne uafhængighed, eller
- 8) hvis vedkommende har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller af forskrifter udstedt i medfør af loven samt i grov eller gentagen forsømmelse i udøvelsen af virksomhed som forsikringsmægler og Finanstilsynet finder, at de udviste forhold giver grund til at antage, at vedkommende ikke fremtidig vil udøve sådan virksomhed på forsvarlig måde.

Stk. 3. Finanstilsynet tilbagekalder en tilladelse efter § 4, stk. 5, såfremt det i bestemmelsen angivne ikke længere kan dokumenteres.

Lovforslaget

Stk. 3. Finanstilsynet tilbagekalder en ansat forsikringsmæglers tilladelse, såfremt:

- 1) betingelsen i § 15 ikke længere er tilstede, eller
 - 2) vedkommende har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov samt i grov eller gentagen forsømmelse i udøvelsen af virksomhed som forsikringsmægler, og Finanstilsynet finder, at de udviste forhold giver grund til at antage, at den pågældende ikke fremtidigt vil udøve sådan virksomhed på forsvarlig måde.«
- Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

Gældende formulering

Stk. 4. En afgørelse om tilbagekaldelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 3, eller stk. 2, nr. 8, kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Begæring herom skal være modtaget i Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Finanstilsynet indbringer i givet fald sagen for domstolene. Sagen anlægges mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. Anmodning om indbringelse af en tilbagekaldelse har opsættende virkning.

Stk. 5. Tilbagekaldelse af tilladelse efter stk. 2, nr. 8, kan ske i en periode på 1 til 5 år eller indtil videre.

Stk. 6. Ophører grundlaget for, at en tilladelse til at drive forsikringsmæglervirksomhed er tilbagekaldt, skal den pågældende efter anmodning på ny kunne få tilladelse.

Stk. 7. Ønsker en forsikringsmægler at udøve en virksomhed eller beklæde en stilling, der er uforenelig med stillingen som forsikringsmægler, skal den pågældende, inden virksomheden påbegyndes eller stillingen overtages, underrette Finanstilsynet, der derefter deponerer tilladelsen.

Lovforslaget

6. I § 19, stk. 4, der bliver stk. 5, og i § 19, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 2, nr. 8« til: »stk. 3, nr. 2«.

7. § 19, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Tilladelse kan opnås på ny, såfremt

- 1) forsikringsmæglerselskabet opfylder betingelserne i § 4, stk. 1,
- 2) forsikringsmægleren opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-11, eller
- 3) den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-10.«

8. Efter § 19 indsættes:

»§ 19 a. Tilladelsen til at udøve forsikringsmæglervirksomhed bortfalder, når

- 1) Finanstilsynet modtager underretning om forsikringsmæglervirksomhedens ophør,
- 2) en forsikringsmægler, der udøver virksomhed som enkeltmand eller som interessent, ikke opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-2 og 4,
- 3) en ansat forsikringsmægler ikke opfylder betingelserne i § 4, stk. 1-2, eller
- 4) en forsikringsmægler dør.

§ 19 b. Såfremt Finanstilsynet har tilbagekaldt et forsikringsmæglerselskabs eller en forsikringsmæglers tilladelse, eller tilladelsen er bortfaldet, bortfalder samtidig den ansatte forsikringsmæglers tilladelse, medmindre den pågældende kan dokumentere at have fået anden ansættelse som forsikringsmægler.

Gældende formulering

§ 20. Når tilladelsen til at drive forsikringsmæglervirksomhed er blevet tilbagekaldt af Finanstilsynet, jf. § 19, stk. 1-3, skal forsikringsmæglervirksomheden afvikles. Anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Ved tilbagekaldelse eller deponering af en tilladelse i medfør af § 19 fremsender Finanstilsynet samtidig genpart heraf til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

§ 29. Forsikringsmæglervirksomhederne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver forsikringsmæglervirksomhed, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i den senest indsendte specifikation af forsikringsmæglervirksomhedernes indtægter, jf. § 18. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 1.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

§ 32.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes af Finanstilsynet i medfør af § 16, stk. 5, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskabet m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget

Stk. 2. En forsikringsmægler kan begære sin tilladelse som forsikringsmægler deponeret. Tilladelsen kan opnås på ny, såfremt forsikringsmægleren opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-11, eller den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 4, stk. 2, nr. 1-4 og 7-10.«.

9. § 20 affattes således:

»§ 20. Når tilladelsen til at drive forsikringsmæglervirksomhed er tilbagekaldt, bortfaldet eller deponeret, skal forsikringsmæglervirksomheden afvikles. Anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Ved tilbagekaldelse, bortfald eller deponering af en tilladelse fremsender Finanstilsynet samtidig en genpart heraf til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.«.

10. § 29 affattes således:

»§ 29. Virksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

11. I § 32, stk. 2, tilføjes efter »§ 16, stk. 5«: » og § 31, stk. 5,«.

*Gældende formulering**Lovforslaget***Lov om udstedere af elektroniske penge****§ 8**

I lov om udstedere af elektroniske penge, jf. lov nr. 502 af 7. juni 2001 affattes § 32 således:

§ 32. Udstedere af elektroniske penge under tilsyn efter denne lov bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed med hver 10.000 kr.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver udsteder af elektroniske penge, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning.

»§ 32. Udstedere af elektroniske penge under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

Lov om investeringsforeninger og specialforeninger**§ 9**

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 7. marts 2001, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. Lov om finansiel virksomhed, § 3, stk. 1 samt §§ 3 a og b.«

§ 81. Investeringsforeningerne og specialforeningerne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver investeringsforening og specialforening, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

2. § 81 affattes således:

»§ 81. Investeringsforeninger og specialforeninger under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for sene-
ste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af
sådan den sidst indsendte regnskabsindberet-
ning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på
10.000 kr. pr. forening og 3.000 kr. pr. afdeling.
Findes der ikke oplysning om bidragsgrundlag,
pålægges minimumsbidraget.

Lov om sparevirksomheder**§ 10**

I lov om sparevirksomheder, jf. lov nr. 375 af
22. maj 1996 som ændret ved lov nr. 1327 af 20.
december 2000 og lov nr. 502 af 7. juni 2001,
foretages følgende ændringer:

§ 11.

Stk. 4. Foretagender under tilsyn efter denne
lov bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 5. Fuld bidragspligt påhviler ethvert foretagende, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 6. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for sene-
ste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af
sådan den sidst indsendte regnskabsindberet-
ning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på
2.000 kr. Findes der ikke oplysning om bidrags-
grundlag, pålægges minimumsbidraget.

1. *§ 11, stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Virksomheder under tilsyn efter denne
lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fast-
sættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virk-
somhed.«.

2. *§ 11, stk. 5 og 6*, ophæves.

Lov om innovationsforeninger**§ 11**

I lov om innovationsforeninger, jf. lov nr.
1328 af 20. december 2000, foretages følgende
ændringer:

Gældende formulering

§ 56. Innovationsforeningerne bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Fuld bidragspligt påhviler enhver innovationsforening, der har været under tilsyn en del af det pågældende finansår. Bidrag kan inddrives ved udpantning. Finanstilsynet kan, når omstændighederne taler herfor, nedsætte bidraget.

Stk. 3. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab eller i mangel af et sådant den sidst indsendte regnskabsindberetning. Dog pålægges altid et minimumsbidrag på 10.000 kr. pr. forening og 3.000 kr. pr. afdeling. Findes der ikke oplysninger om bidragsgrundlag, pålægges minimumsbidraget.

Lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension**§ 12**

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 5 af 4. januar 2001 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001 affattes § 27 d således:

§ 27 d. Til dækning af udgifterne ved Finanstilsynets tilsyn med Arbejdsmarkedets Tillægspension fastsætter Finanstilsynet et gebyr, der udredes af Arbejdsmarkedets Tillægspension.

»§ 27 d. Arbejdsmarkedets Tillægspension betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond**§ 13**

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 281 af 1. maj 1995 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

Lovforslaget

1. Efter § 4 indsættes:

»§ 4 a. Økonomi- og Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis, jf. Lov om finansiel virksomhed, § 3, stk. 2.«.

2. § 56 affattes således:

»§ 56. Innovationsforeninger under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

*Gældende formulering***§ 10.**

Stk. 5. Lønmodtagernes Dyrtidsfond bidrager til at dække udgifterne ved Finanstilsynets virksomhed efter regler fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 6. Påligning af bidrag foretages af Finanstilsynet på grundlag af oplysninger i det for seneste regnskabsår aflagte regnskab.

Stk. 7. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven kan indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Lovforslaget

1. § 10, stk. 5, affattes således:

»*Stk. 5.* Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

2. § 10, stk. 6, ophæves.

Stk. 7 bliver herefter stk. 6.

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade**§ 14**

I lov om sikring mod følger af arbejdsskade, jv. lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 som ændret ved lov nr. 503 af 7. juni 2001 affattes § 57 o således:

§ 57 o. Til dækning af udgifterne ved Finanstilsynets tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring fastsætter Finanstilsynet et gebyr, der udredes af Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring.

»**§ 57 o.** Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Lov om en garantifond for indskydere og investorer**§ 15**

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. Lovbekendtgørelse nr. 119 af 23. februar 2001, affattes § 21, stk. 2, således:

»*Stk. 2.* Fonden betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

§ 21.

Stk. 2. Fonden afholder tillige udgifterne ved statens tilsyn, jf. § 22.

Gældende formulering

Lovforslaget

Lov om tilsyn med firmapensionskasser**§ 16**

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 159 af 8. marts 2001, foretages følgende ændringer:

§ 6 a. Pensionskassevirksomhed og anden virksomhed, der omfattes af § 5, stk. 1, og § 6, skal drives i overensstemmelse med god pensionskassepraksis. Finanstilsynet kan i tilfælde, hvor virksomheden drives i strid hermed, give pålæg om, at sådan virksomhed bringes til op-hør.

§ 67. Til dækning af udgifterne ved tilsynet pålignes pensionskasser, der er under tilsyn efter denne lov, et beløb, der fastsættes i henhold til § 242 i lov om forsikringsvirksomhed. Finanstilsynet har udpantningsret for bidragene.

1. I § 6 a indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og praksis, jf. lov om finansiel virksomhed § 3, stk. 2.«.

2. § 67 affattes således:

»§ 67. Pensionskasser under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a, i lov om finansiel virksomhed.«.

Lov om et skibsfinansieringsinstitut**§ 17**

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 264 af 4. maj 1999, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. Erklæres instituttet konkurs, anvendes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til kasseobligationerne svarende aktiver, herunder de instituttet tilhørende pantebreve, indskud, værdipapirer og fordringer vedrørende de til kasseobligationerne svarende finansielle instrumenter. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til finansielle instrumenter, indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutafor-skelle mellem udlån og kasseobligationer, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløb- ne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.«.

2. I § 4 indsættes som stk. 3:

»*Stk. 3.* Instituttet betaler afgift til Finanstilsy- net. Afgiften fastsættes efter kapitel 7 a i lov om finansiel virksomhed.«.

Lov om markedsføring**§ 18**

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 699 af 17. juli 2000, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Stk. 1 finder ikke anvendelse for fi- nansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har udstedt regler om god skik på det pågældende område.«.

2. Efter § 2, *stk. 4*, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Stk. 1-4, finder ikke anvendelse for fi- nansielle virksomheder, i det omfang økonomi- og erhvervsministeren har fastsat regler om de i stk. 1-4 nævnte forhold.«.

3. Efter § 17, *stk. 4*, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Forbrugerombudsmanden kan uanset stk. 1-4, ikke udstede retningslinier, der alene retter sig mod finansielle virksomheder.«.

Til lovforslag nr. L 173. Skriftlig fremsættelse (21. marts 2002)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om banker og sparekasser, lov om fondsmæglerselskaber, lov om forsikringsvirksomhed, lov om realkredit, lov om forsikringsformidling, m.fl. finansielle love, lov om et skibsfinansieringsinstitut samt lov om markedsføring. (Bidragsstruktur, præcisering af kompetenceforholdet ved udstedelse af regler om god skik, nyt kapitalinstrument, fortrinsstilling i konkurs til obligationsejere og swap-modparter).

(Lovforslag nr. L 173).

En ændret lovstruktur blev påbegyndt med den nye lov om finansiel virksomhed fra juni 2001. Dette lovforslag samler reglerne om god skik for finansielle virksomheder og om afgifter til Finanstilsynet i lov om finansiel virksomhed. Forslaget skal ses som et stadium i en fortløbende proces med at harmonisere og ensrette den finansielle lovgivning. Der forventes fremsat et større forslag til lovreformen i den kommende folketingssamling 2002/2003.

Der er behov for en klar og entydig kompetencefordeling på god skik-området. Lovforslaget indebærer, at kompetencen til at fastsætte regler om god skik for den finansielle sektor fremover skal ligge hos økonomi- og erhvervsministeren. Med den fornødne klarhed på området, skal modellen være med til at sikre en bedre forbrugerbeskyttelse i den finansielle sektor.

Pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og realkreditinstitutter får med forslaget bedre mulighed for at finansiere sig internationalt, da de efter lovforslaget kan udstede kernekapital i fremmed valuta. For at undgå, at reglerne om kapitaldækning bliver for komplicerede, foreslås det samtidig, at det ikke længere skal være muligt at medregne kortfristet, supplerende kapital i virksomhedernes kapitalgrundlag. Denne mulighed har ikke været udnyttet af virksomhederne.

I bank- og sparekasseloven indsættes en beskrivelse af, hvilke former for leasingaktiviteter et pengeinstitut må udøve.

Der foreslås også indført særlige beskyttelsesregler for privat kaution ("forbrugerkautioner"), herunder en tidsbegrænsning af kautionen. Disse regler har udsping i Finansrådets og Forbrugerrådets fælles holdning af 14. september 2001 til regler om privat kaution.

I forhold til forsikringsmæglere skabes en klarere retsstilling for ansatte forsikringsmæglere mulighed for at bevare deres tilladelse, selvom deres arbejdsgiver kommer under konkurs.

Endelig sikrer lovforslaget, at obligationer udstedt af Danmarks Skibskreditfond sidestilles med realkreditobligationer i en konkurssituation, så de fortsat kan betragtes som såkaldt særligt guldrandede.

Med disse bemærkninger og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.